IAIN PEARS
Seria MISTERELE ITALIENE
MÂNA LUI
Giotto
SUSPANS

CÂND GENERALUL BOTTANDO a văzut prima oară scrisoarea sosită la Departamentul Furturi de opere de artă din Roma, nu s-a gândit că ar conține altceva decât elucubrațiile debitate de mintea unui fanatic. Însă expeditorul misterios este o femeie care susține că deține informații despre o pictură furată cu mai bine de treizeci de ani în urmă – iar generalul Bottando bănuiește că furtul face parte din seria de spargeri dată de misteriosul și genialul hoț pe nume „Giotto".

HOTĂRÂT SĂ-ȘI DEMONSTREZE PERSPICACITATEA în fața colegului de la Departament care complotează să îi distrugă cariera, Bottando o trimite pe frumoasa Flavia di Stefano să investigheze cazul. Flavia dă rapid de urma unui posibil suspect – însă când iubitul ei, Jonathan Argyll, istoric de artă, călătorește în Anglia să-l interogheze... ei bine, suspectul se dovedește a fi suspicios de mort.

„Stilul desăvârșit, personajele de o complexitate neobișnuită și decorul zugrăvit deopotrivă în Roma și într-un sat pitoresc din Anglia fac din *Mâna lui Giotto* o lectură pe cât de plăcută, pe atât de surprinzătoare. Răsturnarea de situație de la final dovedește că misterul creat de Iain Pears este de cea mai înaltă calitate."

Minneapolis Star Tribune

„Istoria artei, măiestria literară și umorul usturător își dau întâlnire într-un nou roman marca Iain Pears."

Library Journal

ISBN 978-606-579-269-2

nemira.ro
suspans.ro

De același autor, au apărut
la Editura Nemira:

Cercul crucii
Afacerea Rafael
Misterul Tiziano

IAIN PEARS s-a născut în 1955 la Coventry, Anglia. A studiat la Wadham College, Oxford, unde și-a dat doctoratul în filozofie și istoria artelor. A fost consultant pentru BBC, Channel 4 și ZDF pentru mai multe emisiuni consacrate artei, iar între 1982 și 1990 a fost corespondent pentru Reuters în Italia, Franța, Anglia și Statele Unite. S-a impus pe scena literară cu volume precum *Cercul crucii* (1998 – Editura Nemira, 2007), *The Dream of Scipio* (2002) și *The Portrait* (2005), dar recunoașterea internațională a obținut-o prin seria *Misterele Italiene,* al cărei protagonist este istoricul de artă Jonathan Argyll. *Afacerea Rafael* (1991 – Editura Nemira, 2008), primul volum al seriei, este urmat de *Misterul Tiziano* (1991 – Editura Nemira, 2008), *The Bernini Bust* (1992), *The Last Judgement* (1993), *Mâna lui Giotto* (1994), *Death and Restoration* (1996) și *The Immaculate Deception* (2000).

IAIN PEARS

MÂNA LUI Giotto

Traducere din limba engleză
IRINA NEGREA

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Frescos on the life of St. Francis of Assisi scene. Isaac Esau is back.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PEARS, IAIN
Mâna lui Giotto / Iain Pears; trad.: Irina Negrea. -
București: Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-269-2

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111-312.4=135.1

Iain Pears
GIOTTO'S HAND
© Iain Pears, 1994

© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-269-2

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

1

Campania încununată cu un succes răsunător, organizată de generalul Taddeo Bottando pentru a-l demasca pe enigmaticul negustor de artă, un englez pe nume Geoffrey Forster, drept cel mai formidabil hoț al generației sale, a pornit de la o scrisoare, purtând ștampila poștei din Roma, apărută pe biroul lui de la etajul trei al Departamentului Furturi de opere de artă, într-o splendidă dimineață, spre sfârșitul lui iulie.

Inițial, această mică grenadă de mână, sub forma plicului timbrat și bine lipit cu scotch, în care se aflau informațiile, a zăcut acolo până când generalul – tipicar cu rutina lui matinală, înainte de a se dezmetici din somn îndeajuns cât să poată lega două idei – și-a făcut, pe rând, toate tabieturile, udând plantele din ghivece, răsfoind ziarele și bând o cană din cafeaua adusă cu regularitate de la barul de vizavi, din Piazza San Ignazio.

Apoi, bucată cu bucată, a săpat sistematic prin corespondența pe care secretara i-o pusese în tava poștei primite, excavând meticulos teancul de mesaje diverse până când, în cele din urmă, cam pe la nouă fără un sfert, a luat între degete plicul ieftin, din hârtie subțire, și l-a desfăcut cu un coupe-papier.

Bottando nu deborda de entuziasm: adresa fusese scrisă de mână, cu litere subțiri și ascuțite cum folosesc de obicei bătrânii, așa că, foarte probabil, își pierdea vremea de pomană cu scrisoarea aceea. Toate instituțiile au mica lor adunătură de țicniți, care le dau târcoale și încearcă să atragă atenția, iar Departamentul Furturi de opere de artă nu făcea excepție de la regulă. Fiecare membru al echipei își avea un protejat în acest grup pestriț, dar în general inofensiv. Preferatul lui Bottando era tipul din Trento, care susținea că era reîncarnarea lui Michelangelo și voia să-și ia înapoi statuia lui David, din Florența, pe motiv că familia de Medici nu-i dăduse suficienți bani pentru ea. Flavia di Stefano – care, uneori, manifesta un excepțional simț al umorului, ce i se trăgea, probabil, de la faptul că trăia cu un englez – avea o slăbiciune pentru un alt tip care, îngrijorat de soarta grea a șoarecelui-de-câmp din Apulia, amenința că va mânji cu marmeladă monumentul închinat lui Vittorio Emanuele din Roma, sperând ca astfel să atragă atenția presei internaționale. Întrucât, în opinia Flaviei, genul acesta de terorism gastronomic ar fi putut ameliora substanțial, probabil,

acea oribilă monstruozitate, a trebuit să i se interzică formal să nu îi scrie pentru a-l încuraja în realizarea proiectului. Cum zicea ea, în alte părți din lume, primești burse de la guvern pentru asemenea inițiative artistice.

Fără să freamăte de curiozitate, așadar, Bottando s-a rezemat de spătarul scaunului, a despăturit scrisoarea și a parcurs-o la repezeală. Pe urmă, încruntându-se cu aerul omului care încearcă să-și amintească un vis, dar simte că îi scapă, a revenit la începutul misivei și a citit-o din nou, de data asta cu mai multă atenție.

După aceea, a ridicat receptorul și a sunat-o pe Flavia, ca s-o vadă și ea.

Mult stimate și onorate domn, începea scrisoarea, în stilul excesiv de respectuos pe care limba italiană îl mai practică încă în corespondența solemnă. *Vă scriu pentru a mărturisi că sunt o infractoare, având în vedere că am participat la furtul unui tablou care s-a numărat cândva printre bunurile deținute de Palazzo Straga din Florența. Infracțiunea, pe care mi-o asum de bunăvoie, a avut loc în iulie 1963. Fie ca Dumnezeu să mă ierte, fiindcă știu că eu nu mă pot ierta.*

Cu cele mai umile sentimente de respect,

Maria Fancelli

Flavia, când a venit în birou, a citit textul până la capăt, cu minima atenție necesară, verificând de

două ori dacă nu îi scăpase ceva. Pe urmă, și-a netezit spre ceafă pletele blonde, și-a frecat profund meditativ nasul cu podul palmei, pentru ca în final să rostească verdictul:

– Pfu! exclamă ea. Și *ce?*

Bottando scutură din cap, cu un aer gânditor.

– Și *ceva.* Poate.

– Ce te face să crezi asta?

– Vârsta înaintată are virtuțile ei, decretă el, pe un ton pompos. Și una dintre ele constă în crâmpeie de memorie primordială, pe care o junĂ ca tine nu le are.

– Am împlinit treizeci și trei de ani, săptămâna trecută.

– O adultă ca tine, atunci, dacă așa îți convine mai mult. Oricum, Palazzo Straga îmi sună cunoscut.

Încruntat, cu ochii pironiți în tavan, Bottando își lovea ușor cu pixul dinții din față.

– Mm-hm, făcu el. Straga. Florența. 1963. Pictură. Mm-hm.

Și generalul ședea acolo, privind visător pe fereastră, în timp ce, răbdătoare, Flavia stătea în fața lui, întrebându-se dacă șeful avea de gând să-i spună și ei ce era în capul lui.

– Ha! exclamă el, zâmbind ușurat, fiindcă după câteva minute memoria lui începuse să se mai dezmorțească. Gata, știu! Dacă vrei tu să fii așa de amabilă, draga mea, și să te uiți în criptă, da?!

Cripta era o denumire improprie folosită de ei pentru mica debara care funcționa drept loc de veci

al cauzelor fără speranță – crimele care nu aveau aproape nicio șansă de a mai fi soluționate vreodată. Încăperea era ticsită de hârtii.

Flavia se ridică de pe scaun, pentru a se supune ordinelor.

– Trebuie să recunosc că mă uimește memoria ta, zise ea cu scepticism, în timp ce deschidea ușa. Sigur, vrei să mă duc să caut?

Bottando flutură dezinvolt din mână.

– Vezi ce poți să găsești, spuse el, pe un ton încrezător. Pe mine, memoria nu mă trădează niciodată, să știi. Noi, bătrânii elefanți...

Și-așa Flavia s-a pus în mișcare, coborând scările până în pivniță, unde a scormonit prin vrafurile de documente prăfuite, pentru ca după vreo jumătate de oră, cu hainele mototolite și murdare, să iasă la lumină, triumfătoare, dar extrem de supărată.

Reproșurile rezervate șefului ei s-au văzut temporar amânate din cauza unei crize de strănuturi, când a revenit în biroul lui, cărând un dosar mare și voluminos.

– Noroc, draga mea, spuse Bottando cu compasiune, în timp ce Flavia hârâia hapciu după hapciu.

– Numai tu ești de vină, îngăimă ea, profitând de o scurtă pauză. E o harababură totală acolo, în beci. Dacă hazardul n-ar fi făcut ca un întreg teanc de dosare să se năruie, împrăștiindu-se pe jos, n-aș fi găsit niciodată nimic.

– Da, dar ai găsit.

– Da, am găsit. Fără nicio logică, dosarul era pus într-un bibliorаft mare numit „Giotto". Ce Dumnezeu mai e și chestia asta?

– Oh, făcu Bottando, începând să se dumirească. Giotto. Așa se explică de ce am ținut minte.

– Și?

– Unul dintre marile genii ale epocii lui, spuse generalul, schițând un zâmbet.

Flavia se burzului din nou.

– Nu m-am referit la *acel* Giotto, explică Bottando. Mă refer la un domn de o dexteritate supraomenească, o cutezanță uluitoare, o invizibilitate aproape totală. Atât de deștept, atât de ingenios, încât, da, omul acesta nu există.

Flavia îi aruncă o privire dezaprobatoare, foarte justificată în cazul unor asemenea remarci enigmatice.

– O bizarerie născută din placiditatea unui sezon estival, acum vreo doi ani, continuă el. Imediat după ce tabloul acela de Velázquez s-a evaporat din Milano. Când a fost asta? Da, exact. În 1992.

Flavia se uita curioasă la el.

– Portretul? Din colecția Calleone?

Bottando încuviință din cap.

– Întocmai, despre el e vorba. În mod oportun, alarma antifurt s-a defectat, cineva a intrat în imobil, a luat tabloul, a plecat și s-a evaporat. Rapid și curat. Portretul unei fete pe nume Francesca Arunta. De-atunci, n-a mai fost văzut niciodată, iar doi ani

în lumea artei înseamnă mult. Foarte frumoasă pictura, se pare, deși nu exista nicio fotografie.

– Poftim?!

– Da, niciun fel de fotografie. Incredibil, nu-i așa? Ce oameni! Deși, de fapt, se întâmplă destul de frecvent. Chestia asta a fost ceea ce m-a pus pe gânduri. O sumedenie de tablouri în casă, dar singurul furat de-acolo era și singurul care nu fusese niciodată fotografiat. În cazul acesta, a existat măcar o litografie realizată în secolul al XIX-lea. Uite-o acolo, pe panou.

Bottando arătă spre un afișier amplasat pe perete, în cealaltă parte a biroului, înțesat de ceea ce primise porecla de „lista diavolului": fotografii de picturi, sculpturi și alte obiecte de artă care dispăruseră fără urmă. Pe jumătate ascunsă de imaginea unui potir de aur din veacul al XIV-lea, care de mult timp fusese deja topit, probabil, sub formă de lingouri, Flavia văzu fotocopia șifonată a litografiei unui tablou. În niciun caz, genul de probă materială care să fie acceptată la tribunal, în scopul recunoașterii operei de artă respective. Dar era, oricum, suficient de clară, încât să-ți poți face o idee.

– În fine, continuă el, a fost jenant, mai ales că bătrânul Calleone era în măsură să facă scandal, ceea ce s-a și întâmplat. Și investigațiile noastre nu au dus nicăieri; toate canalele de anchetă uzuale au ajuns într-un punct mort; nu s-a găsit niciun client consacrat, acțiunea nu s-a produs în rețeaua de crimă organizată, dar, în mod evident, a fost opera unui

adevărat profesionist. Prin urmare, disperat, am început să caut prin toate dosarele vechi, sperând să dau de un indiciu care să mă conducă la identitatea făptașului. Și, astfel, m-am trezit cu o listă de picturi nefotografiate, care dispăruseră într-o manieră similară. Ideea m-a captivat, așa explicându-se dosarul acesta destul de voluminos. Ba am făcut chiar și câteva investigații. Însă, până la urmă, am făcut un pas înapoi, ca să capăt o perspectivă corectă asupra problemei, ceea ce mi-a permis să-mi dau seama că toată povestea era o mare pierdere de vreme.

– Mie mi se pare bună ideea, zise ea, instalându-se pe canapea și punând dosarul alături. Ești sigur că raționamentul tău era greșit?

– Oh, teoretic, nu era nimic greșit în ipoteza mea. Ceea ce demonstrează, de fapt, ce este greșit într-un mod teoretic de abordare a lucrurilor. Problema a fost că, odată ce am început să mă gândesc la asta, mi-am dat seama că aveam acum un individ, pe care l-am poreclit Giotto...

– De ce?

Bottando zâmbi.

– Fiindcă personajul meu imaginar era un adevărat maestru în profesia lui, un talent excepțional, dar noi, practic, nu știam nimic despre el. Niciun profil psihologic, nimic. Într-un fel, îmi amintea de Giotto. Dar, cum îți spuneam, ajunsesem să consider că această creație a mea se făcea vinovată de săvârșirea a peste douăzeci de furturi, din 1963 încoace,

cel puțin. Implicând patru țări diferite și de fiecare dată sustrăgând doar tablouri nefotografiate, care n-au mai fost văzute niciodată de-atunci. Fără ca vreo persoană din pe puțin zece unități de poliție specializate să bănuiască măcar existența lui. Fără ca vreun samsar sau cumpărător să rupă vreodată tăcerea și să ofere informații. Fără ca vreuna dintre acele opere de artă să mai fie recuperată.

– Hmm.

– Și, apoi, bineînțeles, toată povestea a sărit în aer atunci când am dat peste o notă de la carabinieri, în care se spunea că, în urmă cu șase luni, arestaseră pe cineva pentru o altă infracțiune, unde eu presupuneam deja că era tot mâna lui Giotto. Giacomo Sandano. Ți-aduci aminte de el?

– Cel mai prost hoț din lume?

– Exact, el. A șparlit un Fra Angelico de la Padova. L-au prins, evident. Potrivit calculelor mele, tipul ar fi trebuit să aibă trei ani și jumătate când ar fi comis tâlhăria de la Straga, și, oricum, e mult prea stupid să-ți închipui că cineva ar putea scăpa neprins o perioadă atât de mare de timp. Ăsta este motivul pentru care am îngropat toată tărășenia în criptă. Era cea mai bună dovadă cu putință că raționamentul meu fusese greșit. Așadar, de doi ani praful se adună peste Giotto, care, în opinia mea, ar trebui dus înapoi acolo...

– Bună dimineața, generale.

Ușa se deschise și glasul intră înaintea trupului scund și bondoc, din care emana. Peste o clipă, un bărbat semănând în mod surprinzător cu o pisică siameză bine hrănită pătrunse în încăpere, arborând un aer de suficiență amuzată. Bottando îi zâmbi afabil, cu o expresie despre care, cine îl cunoștea bine, ca Flavia, știa că era întru totul falsă.

– Bună dimineața, *dottore,* zise el. Ce plăcere să vă revăd.

Dottore Corrado Argan făcea parte din categoria indivizilor pe care orice organizație de mare anvergură îi creează periodic cu unicul scop de a le face viața amară anumitor membri ai ei. Debutase profesional ca istoric de artă – procurându-și astfel acreditarea intelectuală cumva dubioasă de care se servea cu înverșunare –, după care, constatând că sistemul universitar italian și internațional era prea lucid, încât să-i ofere *lui* un post, se îndreptase înspre birocrație, mai precis *beni artistici,* corpul amorf care stă cu ochii pe patrimoniul național.

După ce, cu succes, a creat un real haos în câteva sfere de activitate ale acelei minunate organizații, ajunsese plin de indignare din cauza felului în care bucăți din patrimoniul național dispăreau încontinuu, conchizând că, de fapt, ceea ce îi lipsea luptei împotriva infracționalității pentru a fi eficientă era un imbold pe care doar puternicul său intelect i l-ar fi putut da în toate acțiunile ei.

Mulți, până la el, crezuseră pe rând că ar putea să-și aducă o contribuție semnificativă, însă meritul lui, recunoscut cu părere de rău într-adevăr, era incontestabilul entuziasm care îl însuflețea. Ceea ce, negreșit, îl făcea, cu precădere, și mai agasant decât era. Bottando se pricepea perfect cum să trateze memoriile periodice venite din partea unor profani, cerând acțiuni ferme, sugerând campanii și recomandând strategii. Lunga experiență dobândită îl învățase că metoda cea mai bună era să aprobe solemn toate intervențiile, mulțumindu-le celor care le propuseseră și, apoi, ignorându-le cu desăvârșire.

Ceea ce nu prea reușea Bottando să înghită însă era situația în care profanul încerca să se bage peste el, ocupând spațiu în birou și instalându-se pentru o ședere prelungită, cu intenția de a întocmi rapoarte bazate pe o monitorizare zilnică a activităților. Adică, exact ceea ce făcuse nesuferitul de Argan. Trecuseră șase luni, deja, de când acesta citise sistematic toate dosarele, participase la ședințe, cu pipa în gură, surâzând disprețuitor în colțul gurii, luându-și notițe pe care nimeni nu avea voie să le vadă și bombănind cârcotaș că departamentul nu își conceptualiza strategiile de o manieră suficient de holistică.

Bottando, în mod atipic, nu sesizase din timp amenințarea, iar acum trăgea ponoasele. Cum Argan i se părea foarte caraghios, Bottando nici nu-l luase în serios. Abia când secretara lui întreprinsese o acțiune de spionaj pe cont propriu, într-o seară târziu, și îi

predase apoi fotocopii ale nenumăratelor rapoarte și memorii pe care tipul le tot trimisese diverșilor sus-puși, a ajuns și el să înțeleagă limpede magnitudinea problemei.

Pe scurt, Argan viza postul lui Bottando și se căznea din răsputeri să-l obțină. Laitmotivul lui era că, în aceste vremuri de proliferare a criminalității internaționale, acțiunile polițienești de modă veche (pe care le practicau polițiștii de modă veche, așa cum era generalul Taddeo Bottando) nu mai erau suficiente. Era nevoie, în schimb, de o organizație eficientă (adică o organizație cu costuri mai mici), condusă de un director cu abilități în managementul resurselor umane și în alocarea fondurilor bănești (adică el însuși). Nicio vorbă nicăieri despre prinderea criminalilor și recuperarea operelor de artă pierdute.

Izbucnise războiul, într-un stil civilizat și liniștit. Bottando a constatat că pasivitatea lui blocase declanșarea unei reacții firești: era prea târziu acum să-l mătrășească pe individ, existând temerea de a nu fi acuzat că ar vrea să ascundă ceva. Pe cât posibil, așadar, îi furniza informații false, astfel încât tipul să fie luat drept prost. Din păcate, Argan, în calitate de istoric de artă, nu considera oricum că faptele ar avea prea multă importanță, așa că își vedea de treabă nestingherit.

De partea lui, Bottando avea instituția poliției, care în mod îndreptățit vedea în amatorii entuziaști

un pericol pentru toți angajații ei. Pe de altă parte, Argan avea argumentul birocrației, care credea ferm că adevărata calitate a unei organizații depindea în exclusivitate de numărul de posturi pe care le asigura pentru administratori. Iar aceștia, după cum Bottando știa prea bine, erau oamenii cu carnetele de cecuri.

Cam de o lună, contraofensiva lui Bottando se împotmolise de-a binelea. Argan confiscase complet toate cuvintele adecvate, cum ar fi eficiență, rezultate și rentabilizarea costurilor, în timp ce Bottando nu dibuise metoda de a-și înfrunta adversarul, fără să nu pară bătrân, desuet și obtuz. Nu-i mai rămânea, așadar, decât să bombăne feroce, sperând că Argan va face o greșeală. Deocamdată, răbdarea nu-i fusese răsplătită, în principal din cauză că Argan nu făcea în realitate decât să urmărească acțiunile altora și să spună, profitând de ceea ce constatase în timp, cum ar fi trebuit să se procedeze mai bine.

– Și ce mai facem noi în dimineața asta? rosti individul, care era o adevărată insultă bipedă la adresa tuturor bunelor tradiții ale meseriei de polițist. Încă încerci să rezolvi delictele acelea, am aflat. N-am putut să nu ascult fără să vreau fascinantul dumitale discurs despre arta de a-i prinde pe infractori.

Bottando se uită urât la el.

– Sper că a fost instructiv pentru dumneata.

– Foarte util, da. Un sit arheologic etrusc important a fost jefuit azi-noapte, am înțeles?

Ăsta era un alt inconvenient în privința lui. Întotdeauna arunca o privire rapidă peste rapoartele din noaptea precedentă, astfel încât lăsa impresia că era mereu la curent cu ultimele noutăți. Bottando se lăsase vrăjit de ipoteza Giotto și nu apucase încă să se documenteze asupra cazului menționat.

– Știu, ripostă el, totuși. Dar nu se poate face mare lucru până nu primim un raport complet privind ceea ce s-a furat de-acolo, adăugă el, folosind o remarcă întotdeauna convenabilă în astfel de situații.

– Oh, eu cred că ar trebui să ne implicăm ceva mai repede. Mai ales cu un asemenea caz interesant, care promite rezultate frumoase. Trebuie să păstrăm prestigiul departamentului, nu-i așa?! Iar distrugerea patrimoniului nostru prin spolierea unor situri de o însemnătate istorică imensă...

Și a turuit așa în continuare, de parcă ar fi ținut o lecție de educație civică în fața grupei mijlocii la grădiniță. Asta era o altă problemă în cazul lui, îi explicase sumbru Bottando unui coleg înțelegător de la Corupție, într-o seară, mai demult. Lăsând la o parte faptul că nu putea rezista niciodată tentației de a fi didactic când i se ivea ocazia, Argan avea mai degrabă stofă de director de marketing, decât de polițist. Nu conta cât de eficient era departamentul, atâta vreme cât făcea o impresie bună.

– Nu ni s-a repartizat cazul deocamdată, repetă ferm Bottando, în timp ce Argan continua să se desfășoare cu patos. Doar dacă nu intenționezi să fii

acuzat de braconaj. Dacă vrei, pot să sun la carabinieri și să le comunic că dorești personal să preiei...

– Oh, nu. Firește, în asemenea chestiuni, mă plec în fața experienței dumitale, zise Argan, mult prea isteț ca să fi căzut într-o capcană atât de evidentă. Și, continuă el, despre ce discutai cu această frumoasă *signorina*?

Frumoasa *signorina* scrâșni din dinți, iar Bottando zâmbi. Argan căuta să-i câștige pe salariați de partea lui. Metoda adoptată în cazul Flaviei nu era nicidecum potrivită. Cu alții, însă, mai mergea...

– Frumoasa *signorina* și eu puneam la punct planul pentru azi, zise Bottando.

– Asta? făcu Argan, luând cu dispreț scrisoarea de pe masă.

– Mă văd nevoit să te rog să nu-mi citești corespondența fără permisiunea mea.

– Scuze, spuse Argan, punând jos plicul, cu un zâmbet sfidător și așezându-se lângă Flavia pe canapea, de unde femeia se ridică imediat. Presupun că nu vei face nimic cu informația asta. O infracțiune comisă acum treizeci de ani nu poate fi considerată o prioritate absolută.

– Toate infracțiunile sunt o prioritate absolută, spuse Bottando cu emfază.

– Dar unele sunt mai urgente decât altele, nu-i așa?! Și a te preocupa asiduu de o afacere expirată, ignorând o tâlhărie săvârșită azi-noapte...

Parcă ar fi vorbit cu pereții, reflecta Bottando.

– De câte ori trebuie să-ţi explic că principala noastră menire este să recuperăm operele de artă?! spuse el, iritat. Infractorii sunt pe planul doi. Dacă un tablou poate fi recuperat, nu mai contează dacă a dispărut azi-noapte sau acum treizeci de ani ori cu un secol în urmă! Şi a rata o ocazie, din cauză că nu am efectuat nişte verificări elementare, ar fi o abatare grosolană de la îndatoririle noastre.

– Normal, gânguri Argan, dându-se bătut cu o solicitudine dubioasă. Dumneata conduci aici, generale. Dumneata conduci.

Şi, cu această remarcă ambiguă, Argan a plecat. Abia după aceea, calmându-se cât de cât, Bottando şi-a dat seama că o mare parte din dosarul Giotto dispăruse odată cu Argan.

– Nu, spuse Jonathan Argyll în acea seară, cu un ton pe bună dreptate îngrijorat, în timp ce şedeau amândoi pe balconul apartamentului lor şi savurau mult aşteptatul apus de soare. Nu sună deloc bine. Va trebui să-l fentaţi.

În timpul dejunului, Flavia îi povestise pe îndelete toate nedreptăţile şi răutăţile lui Corrado Argan. Cum să nu faci o obsesie din asta, când ţi-ai petrecut aproape toată dimineaţa încercând să-ţi calmezi şeful şi să-l convingi că o atitudine raţională şi sobră ar fi o reacţie mai bună decât a bate furios din picior?!

– Ce tablou era, apropo? întrebă Argyll, gândindu-se dacă să spele vasele, dar preferând să mai amâne. Chiar merită să demarați o anchetă?

Flavia scutură din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee. Se presupune că e ceva de Uccello, o Madonă cu pruncul. Dacă e sau nu așa, n-aș putea să-ți spun. Nu există nicio fotografie a tabloului, iar descrierile nu sunt prea edificatoare.

– E o mare dovadă de zel din partea voastră să vă bateți capul cu așa ceva.

– Ba nu, deloc. E tactic. Argan nu vrea ca Bottando să se ocupe de asta, iar de aceea generalul, ca să-i demonstreze că el conduce, va trebui să facă așa. După ce a tot perorat despre cum recuperarea tablourilor înseamnă să nu lași niciun ungher necercetat, acum n-are cum să nu scormonească și el măcar prin câteva locuri. Altminteri, ar fi o dovadă de neglijență din partea lui, o încălcare a propriilor principii de lucru.

Argyll dădu aprobator din cap și adună farfuriile murdare. Prea multe muște în seara asta.

– Șeful tău va da de bucluc într-o bună zi, să știi, opină el cu un aer înțelept. De ce trebuie să fie atât de bătăios?

Flavia surâse cu subînțeles.

– Se vede imediat că n-ai lucrat niciodată într-o organizație mare. Argan e un prost, dar are o încredere de sine de-a dreptul nemărginită, astfel încât reușește să îi convingă pe unii care sunt mai naivi.

Ceea ce înseamnă că în mod constant se plasează într-o poziție care îi conferă autoritate. Așa că toți ceilalți sunt nevoiți să piardă o groază de timp punându-i bețe-n roate. Totul face parte din munca noastră acolo.

– Mă bucur că lucrez pe cont propriu, atunci.

– Dar, spre deosebire de tine, noi ne primim salariile, chiar și dacă nu facem nimic. De fapt, în cazul lui Argan, cu cât face mai puțin, cu atât primește mai mult.

Un aspect dureros. Argyll rămânea convins că, undeva în lumea largă, exista precis un individ care să vrea cu disperare să cumpere măcar unul dintre tablourile lui. Identificarea respectivei persoane se dovedea ceva extrem de dificil, momentan. Într-atât de dificil chiar, încât se vedea nevoit să analizeze în mod serios ceea ce el numea sumbru „opțiunile". Izbucnirea unei crize majore fusese precipitată de primirea unei scrisori de la o universitate internațională din Roma, care procesa tineri dornici să învețe despre artă și cultură. Unul dintre istoricii de artă își luase tălpășița în ultimul moment, acceptând o slujbă mai bună, astfel încât rectoratul, în disperare de cauză, îi scrisese lui Argyll. Îl interesa un post de lector, pentru doi ani, ca să predea istoria artei de la Caracci până la Canova?

Flavia văzuse în această propunere soluția la toate problemele lui, însă Argyll nu era la fel de sigur. Se zbătuse din greu pentru a deveni un negustor de artă

recunoscut; a lăsa totul de izbeliște acum ar semăna cu un eșec. Iar el detesta ideea de a se da bătut. În afară de asta, a preda un curs la facultate i se părea o treabă foarte complicată.

Ce situație profund deprimantă! Avea suficienți bani încât să se poată descurca, însă deocamdată nu izbutise să răzbată spre un standard mai bun. Trebuia să achiziționeze tablouri mai valoroase. Dar pentru asta îi trebuia un capital de pornire ca să poată cumpăra tablouri mai valoroase, iar el, pur și simplu, nu dispunea de așa ceva. Bombănea nemulțumit de săptămâni și luni întregi, iar acum se hotărâse să plece în Anglia, pentru a se consulta cu fostul lui mentor și patron, ca să vadă dacă nu-i putea sugera niște idei mai bune.

Nu fusese un partener de viață prea agreabil în ultima vreme. Dar, de fapt, același lucru se putea spune și despre Flavia. Nu o deranja faptul că Argyll nu câștiga cine știe cât; ci faptul că nu era capabil să decidă ce voia să facă, în fond. Oferta de la universitate zăcea pe masă de aproape două săptămâni deja, dar el încă nu le răspunsese, iar această permanentă agitație a lui devenea, în opinia ei, cam agasantă. De felul ei, era foarte îngăduitoare. Dar, din moment ce oricum Argyll trebuia să ia o hotărâre mai devreme sau mai târziu, Flavia nu pricepea de ce nu era capabil să se decidă și să isprăvească odată.

– Ce-i chestia asta cu Giotto, până la urmă? spuse el, aplicând o tactică diversionistă, în speranța că discuția nu va mai fi atât de dezolantă.

– Pfuu! Nimic. Doar o fantezie de-a generalului, când s-a lăsat păcălit de un Velázquez furat mai demult.

– E vorba despre fotocopia tabloului pe care și-a prins-o pe panoul din birou acum două veri? Pictura din cauza căreia a avut necazuri cu ministerul?

– Exact. Un proprietar cu relații sus-puse. A meritat să aprofundeze problema, dar a avut dreptate când a renunțat complet la ipoteză. A identificat vreo douăzeci de furturi, care păreau comise de mâna unui singur individ. Case cu vechi colecții și tablouri, care nu mai fuseseră pe piață de decenii, dacă nu chiar de veacuri întregi. Opere de artă incomplet catalogate și adesea nefotografiate. Mici picturi foarte valoroase, în general din perioada de apogeu a Renașterii. Toate selectate cu un ochi de expert și toate furate cu multă dexteritate: fără urme de violență sau pătrundere prin efracție, fără niciun fel de alte daune sau pagube. Autorul furturilor, indiferent cine-o fi fost, a pătruns în imobile și a ieșit după câteva minute numai, ceea ce înseamnă că știa exact pentru ce venise acolo și nu avea niciun motiv de a-și pierde vremea cu altceva. Fiecare furt a vizat doar un singur tablou, detaliile repetitive indicând, în opinia lui Bottando, o răbdare și o iscusință dubios de similare în toate cazurile analizate.

– Mie îmi sună interesant. Ce nu e în regulă cu ipoteza asta?

– Faptul că intră în contradicție cu simțul practic și cu legea fundamentală a furturilor de obiecte de artă, potrivit căreia niciun hoț nu poate fi atât de perfect. Ceea ce este absolut adevărat. Hoții sunt lacomi, nerăbdători, neîndemânatici și, în general, nu prea deștepți. Hoții fac greșeli. Hoții vorbesc prea mult. Sunt trădați de acoliții lor. Nu își exercită metodic profesia de hoț timp de treizeci de ani, nu pot să nu facă pe isteții, să nu comită greșeli, să nu aibă încredere în cine nu trebuie sau să reziste tentației de a se lăuda în gura mare cât de grozavi sunt ei. Și cei mai mulți dintre hoții de obiecte de artă lucrează acum pentru rețelele de crimă organizată: hoțul singuratic este o specie, practic, stinsă. Giotto a fost o plăsmuire a minții, iar Bottando este un om mult prea rațional ca să se fi lăsat indus în eroare de o asemenea aiureală. Îl știi și tu cum e. E rândul tău să faci cafeaua, am impresia.

2

Adresa din cartierul Parioli, în Roma, de unde scrisoarea buclucașă își începuse călătoria spre biroul lui Bottando, s-a dovedit a fi cea a unui sanatoriu retras, luxos și, probabil, destul de scump, destinat bătrânilor și bolnavilor înstăriți ai capitalei. Era unul dintre tot mai numeroasele așezăminte de acest fel

înființate la repezeală, pe măsură ce presiunea exercitată de muncă, spațiu și modernitate ajungea să-i evacueze pe bunici din casele copiilor lor și să bată clopotul îngropăciunii pentru mitul *la mamma.*

Sosind acolo foarte devreme, în speranța de a rezolva rapid ce avea de făcut și de a ajunge înapoi la serviciu, până ca arșița de-afară să nu devină insuportabilă, Flavia privi cu atenție în jurul clădirii înainte de a se îndrepta spre intrare. Judecând după grafia cu litere tremurate și cumva agramată a scrișorii, Flavia nu se așteptase la o clădire atât de elegantă, cu uși înalte, frumos lustruite, pardoseală de marmură și o ambianță denotând preocuparea pentru îngrijiri eficiente, blânde și costisitoare.

Primul impediment a apărut la biroul de recepție, unde o secretară veselă, cu un aer de competență profesională, a informat-o că programul de vizite nu începuse încă. Flavia a scos legitimația de serviciu pentru a-i demonstra că lucra la poliție, dar programul de vizite tot nu a putut începe nici așa. Flavia încerca să îi explice că, indiferent de regulamentul interior al instituției, ea trebuia să discute cu *signora* Fancelli, când cuvintele ei au fost auzite de un preot care, trecând în acel moment pe-acolo, s-a oprit și a intervenit.

– Dumneata ești persoana căreia i-a scris? spuse el, după ce se prezentase drept părintele Michele și o asigurase pe secretară că se va ocupa el de vizitatoare.

– I-a scris şefului meu, răspunse Flavia. Iar el m-a trimis pe mine ca să stau de vorbă cu ea.

– Foarte bine, mă bucur. Mă bucur mult. Era extrem de îngrijorată, neştiind cum să procedeze în continuare. Dacă vreţi, vă arăt eu unde este.

Flavia încuviinţă din cap, iar părintele Michele o conduse afară, explicându-i că în această perioadă a anului majoritatea pacienţilor internaţi – oaspeţi, cum îi numea el – erau conduşi în parcul sanatoriului, pe scaunele lor cu rotile, ca să îi vadă un pic soarele.

– Este extraordinar cât de bine suportă canicula, zise el, în timp ce traversau aleea, îndreptându-se spre un mic pâlc de copaci. Pe temperaturi foarte ridicate, când majoritatea oamenilor ar leşina toropiţi, ei cer mereu un pulover în plus.

– Doamna este bogată? întrebă Flavia, gândindu-se la beneficiile furtului comis. Costă, probabil, o avere ca să stai aici.

– Draga mea, nu. Este cum nu se poate mai săracă. Chiar amărâtă de tot, dacă mă crezi.

– Dar acum...

– Un fiu în America, din câte am înţeles. Doamna a venit aici acum câteva luni, când sănătatea a început să o lase, iar el plăteşte facturile. Şi, trebuie să-ţi spun că tot aici îşi va găsi şi obştescul sfârşit. Se pregăteşte sufleteşte pentru asta.

Şi părintele Michele arătă spre o persoană plăpândă care, aşezată într-un scaun cu rotile, privea cu ochi goi în neant.

– Uite-o, ea e, acolo. Acum, te las. Să nu crezi, te rog, că neputința trupească i-ar fi afectat cumva și puterea de judecată. Este foarte bolnavă, iar uneori atenția i-o mai ia razna, dar psihic vorbind mintea ei funcționează bine, chiar dacă, din cauza calmantelor, poate părea un pic mai înceată. Ai grijă, însă, te rog, să nu se emoționeze prea mult.

Nu exista nicio îndoială că preotul îi spusese adevărul, se gândi Flavia în timp ce se apropia de căruciorul cu rotile, sperând să nu o găsească pe pacientă dormind. Pielea pământie, paloarea bolnăvicioasă, brațele subțiri ca niște vreascuri, părul subțiat și rărit erau tot atâtea indicii ale unei vieți de om ajunse aproape de capătul drumului. Deși nu părea suficient de alertă, cum sperase Flavia, în momentul în care i-a comunicat cine era și de ce venise, femeia a făcut un efort vizibil și dureros de a se concentra.

– Doamna Fancelli? începu Flavia. Am venit în legătură cu scrisoarea pe care ați trimis-o. Despre un tablou. Aș vrea să vă pun niște întrebări în acest sens.

– Ah, da, zise ea, ridicând privirea și încercând să se uite atentă la Flavia. Dumitale ți-am scris, nu-i așa? A trecut mult de-atunci, nu?

– În scrisoare, mărturiseați că ați fi săvârșit o infracțiune. Trebuie să recunosc că mi se pare puțin probabil ca acest lucru să fie adevărat.

– A fost o grea povară pentru mine, știind ce am făcut, spuse ea. În toți anii care au trecut de atunci.

Mă bucur că am prilejul să discut cu dumneata. Indiferent de consecințe.

Ținând seama de sănătatea șubredă a pacientei, precum și de viteza uzuală de reacție a sistemului judiciar italian, riscul ca acele consecințe să fie foarte grave părea minim; cel puțin pe lumea asta, oricum. Femeia nu era foarte bătrână: șaizeci și ceva de ani, poate. Însă, în mod evident, timpul, s-ar fi zis, părea să nu mai aibă răbdare cu ea.

– Vreți să-mi povestiți acum?

O lungă tăcere, înainte ca mintea ei să se poată concentra încă o dată asupra problemei.

– N-am știut ce făceam, înțelegi? Dacă aș fi știut, n-aș fi făcut niciodată nimic de acest fel. Eram săracă, nu neg asta; dar niciodată, absolut niciodată, nu am fost o ticăloasă. Sper că mă vei crede când spun asta.

Flavia încuviință din cap, răbdătoare; atât timp cât interlocutoarea ei nu spunea nimic nou, simplul gest de aprobare era suficient.

– Părinții mei erau săraci, iar eu eram nemăritată și nu aveam pe nimeni care să-mi poarte de grijă. A trebuit să renunț la școală și să încep să muncesc ca servitoare – femeie de serviciu, de fapt. Lucram parțial la un pension pentru domnișoare din străinătate, patronată de o doamnă numită della Quercia, și, parțial, la familia Straga. Asta se întâmpla la Florența. Am menționat deja?

Deși nu era încă ora unsprezece dimineața și stăteau la umbră, sub coroana copacilor, se făcuse

deja zăpușeală și, fiind vară, căldura te toropea de tot, spre deosebire de alte perioade ale anului, când te-ai fi bucurat să-ți mai poți încălzi oasele rebegite de frig. Oricum, era o vară usturător de caniculară, și ăsta nu era decât începutul, din păcate. Arșița avu un efect imediat asupra Flaviei care, treptat-treptat, simțea cum bărbia i se îngreuna tot mai mult și atenția i se risipea. Începea să asude din cauza arșiței, iar acest vag disconfort o împiedica, din fericire, să nu moțăie de-a binelea.

– Recunosc, căutam un bărbat cu care să mă mărit, auzea Flavia glasul femeii, de undeva din stânga, departe parcă, la marginea unei conștiențe tot mai amorțite. Oamenii nu se mai sinchisesc de asemenea lucruri acum, însă pe atunci, dacă nu te măritai până la vârsta de optsprezece ani, lumea considera că aveai vreo hibă. Oamenii râdeau de mine tot timpul. Fată bătrână, așa îmi ziceau. Dar eu eram romantică din fire. Nu mă mulțumeam doar cu ideea de a-mi găsi un soț; îmi doream să mă îndrăgostesc nebunește de un bărbat atrăgător și chipeș. Era un tip care obișnuia să tot vină pe la fete. Geoffrey, așa îl chema. Geoffrey Forster. Englez. Foarte arătos, foarte fermecător. Bogat, sau așa zicea el. Veșnic se lăuda că era prieten cu tot felul de celebrități, cheltuia bani cu nemiluita, conducea automobile rapide. Firește, când a început să îmi dea atenție, m-am simțit flatată și mi-am făcut iluzii. Am crezut că se îndrăgostise de mine; nimeni nu se mai purtase cu mine așa

de frumos până atunci. Era doar un vis, bineînțeles; în scurt timp, am descoperit adevărul. Însă, înainte de asta, m-a luat cu el într-o mică vacanță.

Din pură politețe – bătrâna era profund marcată de efortul de a povesti –, Flavia dădu aprobator din cap, cu un aer solemn, îndemnând-o să continue.

– Într-o bună zi, m-a întrebat dacă nu voiam să merg cu el în Elveția, într-un weekend romantic. Normal, am acceptat, fără ca vreo clipă măcar să-mi treacă prin minte că putea fi ceva rău la mijloc. Toată viața trăisem în Toscana, fără să fiu plecată vreodată undeva; nici în cele mai frumoase visuri ale mele nu-mi imaginasem vreodată că aș putea să merg în Elveția, să stau la hoteluri de lux. Am presupus că nu era decât o etapă preliminară și că, apoi, în scurt timp vom ajunge să călătorim mereu împreună pretutindeni. Mă gândeam deja că era posibil să fiu gravidă, înțelegi.

Brusc, Flavia constată că povestea devenea interesantă, mai ales sesizând tonul aspru și amar din glasul femeii. Din nou atentă la interlocutoarea ei, o urmărea cu luare-aminte pe *signora* Fancelli, fără să scoată vreun cuvânt, de teamă să nu-i întrerupă relatarea.

– A luat cu el un pachet, spuse femeia, gesticulând pentru a sugera un obiect de nici jumătate de metru pătrat, dar renunțând imediat din cauza efortului prea mare de a mișca brațele. Dar mie nu mi-a spus ce era înăuntru. A zis doar că îi făcea un serviciu unui prieten. Am știut că nu era adevărat,

bineînțeles, dar, prostuță cum eram, credeam că între doi oameni care se iubesc nu trebuie să existe secrete. Prin urmare, în tren, în timp ce ne îndreptam spre nord, am desfăcut coletul. Doar cât să pot arunca o privire înăuntru. Era o pictură cu Maica Domnului. Mi-am dat seama imediat, fiindcă văzusem tabloul în Palazzo Straga, când făceam curat, și mi se păruse frumos. Ceea ce nu însemna că aș fi știut ceva despre el. În fine, l-am sigilat bine la loc, iar la un moment dat Geoffrey a plecat cu pachetul sub braț, iar când a venit înapoi nu-l mai avea.

– Ce-a făcut cu el?

– Nu știu. Ne-am dus la un hotel drăguț – aveam senzația într-adevăr că trăiam pe picior mare. Eram prea înamorată ca să mai pun întrebări sau să îmi fac scrupule.

– Și pe urmă?

– Pe urmă ne-am întors la Florența, iar cam peste o săptămână i-am spus lui Geoffrey că eram însărcinată.

– Presupun că n-a sărit în sus de bucurie.

Signora Fancelli scutură din cap.

– A fost cumplit, zise ea. A tunat și a fulgerat, plin de furie. După care, a negat că el ar fi avut vreun amestec în povestea asta. M-a ocărât cum i-a venit la gură și mi-a zis să-l las în pace. Patronii mei au aflat de incident și m-au dat afară. Dacă una dintre fetele de la pension n-ar fi fost bună cu mine, nici nu știu ce m-aș fi făcut.

Flavia analiză în gând povestea femeii. Totul se potrivea perfect: tabloul de Uccello furat din Palazzo fusese o *Madona.* Se presupusese că pânza fusese scoasă clandestin din țară, totul petrecându-se aproximativ în acea perioadă. Vreo două detalii, totuși...

– Spuneți-mi, ce v-a făcut să credeți că tabloul era furat?

Nedumerită câteva clipe, femeia se lumină apoi la față.

– Când am ajuns înapoi. Toată lumea știa, zise ea. Fetele de la școală veneau de multe ori în vizită la *palazzo.* Când s-a dat spargerea, s-a aflat foarte repede. Mi-am dat seama când m-am întors din Elveția. Avusese loc un bal la *palazzo. Signora* își invita elevele în fiecare an. Probabil că atunci a profitat el de moment și a luat tabloul.

– Și dumneavoastră n-ați zis nimic? Nu simțeați nevoia să vă răzbunați pe acel om?

Un aer ironic și batjocoritor apăru pe chipul doamnei Fancelli.

– De ce, când exact asta s-ar fi așteptat toți să fac?! Cine m-ar fi crezut? Nu puteam spune cine avea tabloul, fiindcă nu știam. Și eram îngrozită la gândul că m-ar fi putut băga la închisoare și pe mine. Fiindcă nimic nu l-ar fi oprit, dacă știa că îmi putea face un rău, să spună că fusesem complice la tâlhărie.

– Şi, de-atunci, l-aţi mai văzut vreodată pe acest Forster?

– Am plecat de-acolo şi am venit la Roma, ca să-mi caut altă slujbă. După ce am născut, am trimis copilaşul la nişte rude în America. N-a fost uşor, să ştii. Nu era ca în ziua de azi.

Vag inconsecventă, sub acest aspect, însă intuind că femeia mai avea încă de povestit, Flavia preferă să mai aştepte, fără să intervină.

– Bun, şi acum ne-aţi scris nouă. De ce, dacă-mi permiteţi să întreb?

Signora Fancelli arătă vag spre trupul ei topit de suferinţă, ca şi cum acesta ar fi fost, în sine, un răspuns suficient.

– Preotul, zise ea. Părintele Michele zicea că voi fi mai împăcată aşa. A avut dreptate.

– Foarte bine, atunci. Va trebui, desigur, să verificăm amănunţit informaţiile dumneavoastră. Şi va trebui să daţi o declaraţie.

– Dar vor apărea necazuri?

Flavia scutură din cap.

– Doamne fereşte, în niciun caz. Doar dacă nu aţi născocit toată chestia asta şi m-aţi făcut să-mi pierd timpul...

– Pentru el, mă refer. Pentru Forster, preciză ea cu o ură subită, care Flaviei i se păru aproape şocantă.

– Vom investiga declaraţia dumneavoastră, cu meticulozitate. Asta e tot ce vă pot spune. Şi-acum, haideţi să punem chestia asta pe hârtie...

– Geoffrey Arnold Forster s-a născut în Anglia, pe 23 mai 1938, începu să povestească Flavia când ajunse înapoi la serviciu, unde își aruncă geanta de pe umăr și se trezi luată pe sus de Bottando la un mic restaurant, ca să discute cazul în timpul dejunului. Prin urmare, are cincizeci și șase de ani. Ochi căprui, aproximativ un metru optzeci și cinci.

Bottando ridică sceptic din sprânceană.

– Vrei să spui că tipa și-a putut aminti toate astea după mai bine de treizeci de ani? Remarcabilă cucoana!

– Așa m-am gândit și eu. Totuși, cumva are o logică. Știa că va trebui să completeze un certificat de naștere, când aducea pe lume copilul, și nu voia ca spațiul de sub „tată" să rămână alb. De aceea, a copiat datele din pașaportul lui, înainte ca scandalul să izbucnească între ei.

– Înseamnă că se aștepta, probabil, la o reacție urâtă din partea lui, spuse Bottando, amestecând zahărul în cafea și sorbind, apoi, încântat din lichidul siropos și dens, pentru care, considera el, merita într-adevăr să trăiești.

Flavia ridică din umeri.

– Mi se pare o precauție rezonabilă. Femeia era tânără, incultă, gravidă și cu aproape zece ani mai mare decât el. În fine, așa se explică de ce avem aceste detalii. Întrebarea este ce facem în continuare. A merge în documentare în Parioli pentru o infracțiune de acum treizeci de ani e un lucru. A merge

însă tocmai până în Anglia și a demara tot felul de solicitări internaționale e cu totul altceva. Asta, lăsând deoparte posibilitatea ca omul să fie deja mort.

Bottando chibzui bine, după care încuviință din cap.

– Nu, așa e. Ai dreptate. E o pierdere de timp. Prea multă bătaie de cap. Dacă ar fi simplu să aflăm cine e acest Forster, atunci, da, am putea face toate demersurile necesare, presupun. Dar, cum șansele de a recupera, de fapt, tabloul sunt nule, nu mi se pare că ar avea vreun rost să mai facem ceva.

– O să verific în „insectar", ca să văd dacă Forster este un exemplar cunoscut. Asta așa, ca să fim siguri că am făcut tot ce trebuie.

Generalul dădu aprobator din cap.

– Bine. Și presupun un raport succint, ca să fie totul în regulă. Cu mențiunea că nu se continuă cercetările. Ai obținut o declarație autentică?

– Sigur. Era prea slăbită ca să poată scrie singură, așa că am consemnat eu totul și am pus-o să semneze. Se stinge repede, sărăcuța de ea. Deși, incredibil, are o pică teribilă pe Forster. Consideră că omul ăsta i-a distrus viața și nu l-a iertat niciodată.

– Dacă spune adevărul, probabil că atitudinea ei este îndreptățită.

– Știi ce, zise Flavia, venindu-i o idee. Jonathan pleacă mâine în Anglia. Aș putea să-l rog să se intereseze pe-acolo. Să vadă dacă a auzit careva de personaj.

Iar, între timp, cât el face asta, eu aș putea să mă duc la Florența și să văd dacă există vreun sâmbure de adevăr în povestea femeii. Dacă o mai trăi cineva din cei de-atunci, care să-mi poată povesti.

Bottando reflectă câteva clipe, după care clătină din cap:

– Nu, zise el. Nu merită. Ne pierdem timpul.

– Oh, spuse ea, cumva decepționată. Bine. Dacă așa zici tu. Dar, apropo, dacă tot a venit vorba despre cum se poate pierde timpul, ce mai face amicul Argan? zise ea, când li se aduse nota de plată.

Bottando se încruntă.

– Nu încerca să mă manipulezi, băgându-l pe el în toată povestea asta, care nu-l privește nicidecum.

– Bineînțeles că nu.

– În afară de asta, e teribil de drăguț – în momentul de față.

– Zău, nu mai spune?!

– Da. Stă în biroul lui și nu și-a vârât nasul în nimic toată ziua. Dulce ca mierea.

– Și asta te-a făcut să tragi concluzia că omul e OK?

– În niciun caz. Am ajuns la concluzia că, de fapt, clocește ceva. Așa că nu vreau să fac vreo mutare greșită, până nu descopăr despre ce este vorba.

– Am înțeles.

– Prin urmare, dacă ai cumva ocazia să afli ce i-a putut crea această bună dispoziție...

– O să văd ce pot face.

3

Reacomodarea lui Argyll cu patria sa, în ziua următoare, a îmbrăcat forma unei bătălii dârze cu sistemul arhaic al metroului londonez. Argyll era morocănos, cum fusese încă de când sosise în zona de control al pașapoartelor de pe Aeroportul Heathrow, unde descoperise cu neplăcere că aproape întreaga omenire aterizase cu câteva minute înaintea lui. Pe urmă, a durat o veșnicie până să-și recupereze bagajele și, colac peste pupăză, trenurile subterane înspre Londra aveau toate întârziere din cauza unor probleme tehnice, cum a anunțat gâjâit un glas, fără nici cea mai mică undă de jenă sau părere de rău.

„Bun venit în Anglia. Ai intrat acum în lumea a treia", bombănea el în barbă, peste vreo jumătate de ceas, în timp ce se agăța cu disperare de un mâner din tavanul unui vagon din garnitura unui tren care ieșea huruind și scârțâind din gară, atât de înțesat de călători sleiți de zborul cu avionul, încât cu greu ți-ai fi închipuit că s-ar mai putea strecura cineva înăuntru. Greșit, însă, din moment ce la stația următoare s-au suit alți pasageri, pentru ca apoi, după câteva sute de metri, toate vagoanele să încremenească timp de cincisprezece minute în plin tunel. Cam după un ceas, a ieșit și el la lumină, la Piccadilly Circus, simțindu-se asemenea lui Livingstone după ce și-a croit drum printr-o porțiune de junglă deosebit de densă, și a intrat într-o cafenea ca să se revigoreze.

Ce greșeală, și-a dat el seama în momentul în care i s-a adus cafeaua: o soluție cenușie, slabă, cu un miros care, indiferent ce-o fi fost, nu avea nimic comun cu cafeaua. Doamne Sfinte, se gândi el când constată că și gustul era la fel de oribil ca aspectul, ce se întâmplă cu țara asta a mea?

S-a lăsat păgubaș după o vreme și, ieșind în stradă, a pornit în jos pe Piccadilly, iar apoi a cotit pe Bond Street. La câteva sute de metri în față se afla destinația lui. I se făcuse frig. Brusca strămutare din Roma în Anglia, în luna iulie, poate fi un șoc pentru organism: aici, cerul era înnorat și mohorât, el se îmbrăcase subțire și uitase să-și ia umbrela. Avea deja senzația că, de fapt, nu făcea decât să-și piardă timpul și banii, doar fiindcă încerca să mai amâne câteva zile luarea unei decizii.

– Jonathan, dragul meu. Ai călătorit bine? spuse Edward Byrnes, când Argyll intră în galeria de artă, unde nu era decât fostul lui patron care muta dintr-o parte în cealaltă a sălii un tablou de Pannini, după cum arăta.

– Nu, răspunse el.

– Oh, exclamă Byrnes și, punând jos tabloul, îl contemplă câteva secunde, după care chemă un angajat, din spate, și îi spuse să îl atârne exact în acel loc, până se întorcea el din oraș. Nu contează, continuă el, după aceea. Hai să mergem direct la masă. O mâncare bună îți poate ridica moralul, să știi.

Măcar pentru atât, și tot meritase să bată drumul până acolo. Byrnes era din fire un *bon viveur* și îi plăcea să se delecteze cu un dejun delicios. Oricum, Argyll știa că, pentru restul zilei, va avea satisfacția de a fi mâncat bine la prânz. Byrnes porni spre ușă, lăsându-și slujbașul să se ocupe de Pannini și dându-i instrucțiuni stricte despre ce ar fi trebuit să facă în improbabila eventualitate în care ar fi apărut vreun client, după care, în pas vioi, îl conduse pe Argyll pe niște străduțe din ce în ce mai înguste, pentru ca, într-un final, coborând amândoi câteva trepte sordide, să intre într-un subsol.

– Drăguț, nu-i așa? remarcă Byrnes, cu satisfacție, când pătrunseră în sala unui local, jos, la capătul scărilor.

– Dar unde suntem?

– E un club privat, unde membrii vin să servească masa. A fost înființat de un grup de dealeri de artă, care începuseră să nu mai suporte prețurile exorbitante practicate de toate restaurantele din jur. Genul de local în care să poți aduce un potențial client rentabil, fără să trebuiască să-i dublezi prețul obiectului achiziționat, pentru a-ți scoate banii cheltuiți ca să-l distrezi. O idee minunată. Ne tratăm cu vinuri alese și mâncare bună, parțial deținem o nouă afacere și, în plus, avem un spațiu civilizat unde să putem sta. Splendid, nu?

În ceea ce îl privea, Argyll prefera să nu trebuiască să se vadă tot timpul cu colegii lui; nu îl încânta

deloc ideea de a mânca în același local cu ei și totodată să fie nevoit să participe la licitații, în aceeași formație. Pe de altă parte, înțelegea care erau atracțiile unui astfel de aranjament pentru un clevetitor incorigibil ca Byrnes. Posibilitatea de a avea simultan în fața ochilor un hartan substanțial din piața obiectelor de artă și o farfurie cu mâncare pe masă i se părea, probabil, o tentație aproape paradiziacă.

– Haide, dragul meu, spuse Byrnes plin de entuziasm, când privirea i se acomodase deja la lumina difuză din jur. Sunt lihnit de foame.

Se așezară, comandară ceva de băut și, după ce îi zâmbi radios câteva clipe, Byrnes, curios din fire cum era, cedă ispitei de a trage cu ochiul în jur, la celelalte mese.

– Hm, mârâi el cu subînțeles, când văzu chipul neted ca o lună plină a unui tânăr, care plin de solicitudine turna vin în paharul unei doamne în vârstă cu un nas lung și ascuțit. Ah, continuă el, mutându-și atenția spre un grup de trei bărbați, cu capetele adunate deasupra mesei, discutând conspirativ. Măi, măi, remarcă el gânditor, văzând o altă pereche – un domn purtând un costum italienesc, cum își aleg bărbații înstăriți, și un tip îmbrăcat în pantaloni lejeri și un sacou sport.

– Ai de gând să-mi spui și mie cine sunt aceste personaje sau vrei să ții totul pentru tine? întrebă Argyll pe un ton din care aproape că reușise să elimine orice urmă de orgoliu rănit.

– Scuze, credeam că nu agreezi bârfele.

– Nu le agreez, replică Argyll. Dar asta nu înseamnă că nu-mi place să le aflu. Hai, zi, câteva nume și fețe. Tipul cu mutră de filfizon de-acolo? Ăla care discută cu cotoroanța bătrână, în colț?

– Ah, tânărul Wilson. Iute ca mustarul și cu un IQ de sămânță de floarea-soarelui. Își închipuie că șarmul îi va deschide toate ușile. Dacă aia e noua lui clientă, presupun că în scurt timp băiatul se va învăța minte pe viață.

– Dar cei trei muschetari din colț?

– Îi cunosc pe doi dintre ei, spuse Byrnes, evaluând imaginea cu priceperea și experiența unui adevărat cunoscător. Unul este Sebastian Bradley, un tip cu ambiții mari și principii morale limitate, care a muncit din greu în ultimii ani pentru a ușura Europa de Est de cele mai prețioase comori ale ei.

– În mod legal?

– N-aș prea crede. Individul de lângă el este Dimitri. Nu cunosc numele lui de familie, însă știu că îi furnizează lui Sebastian opere de artă – tablouri, mobilier, statui, cam orice de fapt, cu condiția să fie obiecte căzute pe drum dintr-un camion. Pe amicul lui diafan nu-l cunosc.

– Nici eu.

– Nu prea vrei să-ți pui capul la contribuție, din câte constat, oftă Byrnes.

– Îmi pare rău. Și ceilalți doi? Sclivisitul care discută cu tipul ras în cap, lângă stâlp?

– Jonathan, *zău așa.* Uneori, atitudinea ta mă aduce la disperare. Sclivisitul – admir perspicacitatea ta, apropo – este oribilul Winterton, care, așa cum nu ar pregeta să-ți comunice imediat, este cel mai distins și celebru negustor de artă din lume. Dacă nu chiar din universul cunoscut.

– Oh, spuse Argyll, spășit.

Într-adevăr, auzise și el de Winterton: singurul rival serios al lui Byrnes pentru titlul de dealerul cu cele mai bune relații din Londra. Firește, cei doi se detestau profund.

– Iar celălalt este Andrew Wallace, principalul cumpărător de...

– Oh, da. Știu. Mă întreb dacă nu vrea o schiță de Guido Reni, pe care am cumpărat-o acum șase luni...

– Oh, nu ți-aș recomanda să îi vinzi *lui* ceva, să știi. Chiar nu merită efortul. Mai bine te omori: e mai plăcut și mai ieftin, pe termen lung.

Conversația s-a oprit temporar, cât Argyll și Byrnes au studiat meniul, iar Byrnes a depășit șocul de a trebui să ia masa în aceeași sală cu Winterton. Pe urmă, și-a revenit și a zâmbit radios spre Argyll.

– Bun, ia, s-auzim, cum merg afacerile? se interesă el.

Argyll ridică din umeri.

– Bine, presupun, spuse el, fără convingere. Muzeul Moresby continuă să-mi trimită onorariul lunar pentru niște servicii pe care arareori le furnizez, iar cu asta îmi plătesc facturile. Și, recent, am vândut

niște desene, contra unei sume rezonabile. Dar asta e tot. În restul timpului, stau degeaba și ascult cum ticăie ceasul. Efectiv, mi s-a acrit de-a binelea.

Oftară amândoi, cu o compasiune împărtășită.

– Știu, știu, zise Byrnes, pe un ton nostalgic. Ah, unde sunt vremurile glorioase ale anilor optzeci?! Când lăcomia, egoismul și ostentația vulgară rădeau totul în fața lor. Sfânta Treime a Beleartelor. Oare aceste virtuți subapreciate vor mai reveni vreodată, tu ce zici?

Au deplâns, apoi, subita izbucnire a frugalității în această lume, țâțâind dezaprobator din buze apropo de dorința retrogradă și nesăbuită a oamenilor de a trăi în limitele pe care li le fixau propriile venituri. Apoi, după ce s-a lamentat îndelung pe tema falimentului care îl păștea, Byrnes a trecut brusc la meniu și a recomandat, ca aperitiv, pateu de gâscă umplut cu trufe. Acceptabil, spuse el. Pentru acea perioadă din an.

– Bun, continuă Byrnes, când constată că posomoreala lui Argyll denota altceva, probabil, decât obișnuita lui tendință de pesimism specific profesiei lor. Ce pot face pentru tine?

– Îmi poți da niște sfaturi, dacă vrei. De fapt nu vând nimic și am primit o ofertă de serviciu. Dacă ai fi în locul meu, tu ce-ai face? Nu pot sta cu mâinile în sân tot restul vieții, sperând în vreo minune.

– Ah, nu. Într-adevăr, nu, recunoscu Byrnes, cu înțelepciunea omului mai în vârstă. Poate fi foarte deprimant dacă intri într-o perioadă de inactivitate.

Vorbesc din experiență. În special, dacă nu stai prea bine la capitolul rezerve bănești. Îți trebuie un susținător financiar, bineînțeles. Sau, dacă nu, o descoperire fabuloasă, de o importanță incalculabilă. Cu vreo sută de mii sau pe-aproape, te-ai pune pe picioare frumos.

Argyll pufni nervos.

– Atât descoperirile, cât și sponsorii sunt o raritate mai mare decât clienții, în momentul de față. În plus, nu mă prea pot lăuda cu mari realizări până acum. Ce motive ar avea cineva să considere că face o afacere bună investind în mine?

– Hei, hei, încercă să-l liniștească Byrnes. Una e să fii amărât, dar cu totul altceva să cazi în disperare. Ai vândut vreo două lucruri foarte frumoase și tu, să nu uităm.

– Vreo două lucruri, da, spuse Argyll, cu un pesimism incurabil, mai ales că discuția cu omul de succes care era Byrnes nu-i prea pria. Dar asta nu înseamnă că am făcut carieră în domeniu.

– Tu ce vrei, de fapt?

– Vreau să vând tablouri. Altminteri, nu prea văd rostul de a mă numi negustor de artă. Cam atât. Adică, nu țin neapărat să câștig sume de ordinul milioanelor sau chestii de genul ăsta. Dar nu-mi dau seama unde greșesc.

– Nu se pune problema că ai proceda cumva greșit, îl asigură Byrnes, pe un ton blajin. Nimeni nu vinde nimic în momentul de față. Mă refer la

tranzacții profitabile, oricum. Bineînțeles, s-ar putea ca asta să fie problema.

– Cum adică?

– Faptul că nu procedezi greșit. Onestitatea este o mare virtute în mod normal, însă devine un fel de handicap în comerțul cu opere de artă. Uneori, am impresia că împingi prea departe rectitudinea morală în afaceri. Ți-aduci aminte cum a fost cu acel Chardin?

Byrnes se referea la o mică pictură pe care Argyll o cumpărase la o licitație, în urmă cu aproximativ un an. Crezuse, deși nu era sigur, că tabloul era de Chardin și convinsese un client să îl achiziționeze pentru o sumă considerabilă. În următoarea săptămână, descoperise că tabloul nu fusese pictat de Chardin, ci de un alt artist, mult mai puțin cunoscut.

– A fost o afacere onestă, curată, spuse Byrnes, pe un ton dezaprobator. Tu însă nu, a trebuit să te duci la cumpărător și să-i prezinți dovada că nu era o operă de Chardin, ceea ce omul, de unul singur, n-ar fi descoperit niciodată. Ți-ai luat tabloul înapoi și i-ai returnat tipului toți banii. Zău, sincer vorbind, îți admir integritatea morală. Dar nu și perspicacitatea.

– Dar mie mi s-a părut o idee bună, obiectă Argyll. Omul era un colecționar de artă important, iar eu voiam să-i câștig încrederea. Ar mai fi cumpărat în continuare de la mine...

– Da, dacă peste trei săptămâni nu l-ar fi arestat pentru corupție și legături cu crima organizată,

sublinie Byrnes, pe un ton grav. Tu ai fost scrupulos cu banii lui. Splendid. Cu excepția măruntului detaliu că, de fapt, banii aceia nu erau ai lui.

– Știu, știu, recunoscu sumbru Argyll. Dar partea asta a profesiei mie nu-mi place deloc, mărturisi el. Știu că ar trebui să fiu mult mai maleabil și, de multe ori, să mă fac că n-am văzut unele lucruri. Însă, când se pune problema să fiu șmecher sau cât de cât abil, conștiința îmi ridică baricade. Și, de fapt, n-are niciun sens să-mi spui mie toate astea, când tu ești exact la fel.

– Cu o singură diferență, totuși. Nu-mi place s-o spun, dar eu am cu mult mai mulți bani decât tine. Îmi pot permite să-i fac hatârul conștiinței, când asta vrea. Și e un lux costisitor, crede-mă.

Cum Argyll avea un aer din ce în ce mai sumbru, Byrnes a continuat să-i țină aceeași lecție, considerând că i-ar prinde bine. Oricum, de mult vrusese să-i spună lucrurile astea. Ținea la Argyll și avea o părere excelentă despre el, însă socotea că tânărul lui prieten trebuia să revină cu picioarele pe pământ și să înțeleagă mai bine realitățile vieții.

– Trebuie să accepți lucrurile așa cum sunt, Jonathan, zise el cu blândețe. Îți plac clienții și îți plac tablourile. Iată două trăsături rare, în cazul dealerilor, și, crede-mă, ambele aproape inutile. Treaba ta este să obții cât mai mulți bani posibil cu putință și să dai cât mai puțin în schimb. Treaba ta este să observi diverse detalii, dar să păstrezi informația doar

pentru tine. A rosti în gura mare că un Chardin nu e un Chardin este minunat în cazul unui cunoscător sau al unui istoric de artă, dar nu la fel de înțelept din postura unui negustor de artă. Trebuie să alegi între scrupulele tale și venitul tău. Pe amândouă nu le poți avea.

Și, așa, conversația a continuat pe aceleași coordonate: Byrnes, blând și înțelegător, spunea tot ceea ce Argyll știa deja perfect, dar nu voia să mai audă. În cele din urmă, Byrnes a concluzionat că singura opțiune a lui Argyll, dacă nu voia să accepte oferta de a preda la universitate, era pur și simplu să mai aștepte până când piața operelor de artă avea să-și revină.

– Nu va mai fi niciodată ca pe timpuri, remarcă el. Dar până la urmă oricum își va lua avânt. Dacă mai poți rezista așa încă un an măcar, îți va fi bine.

Argyll strâmbă din nas, cu un aer nemulțumit. Cum de putuse să fie atât de naiv, încât să creadă că Byrnes – care era bine intenționat față de el – ar fi putut să-i servească pe tavă vreo soluție magică?! De fapt, cum spusese și Byrnes, șpilul ar fi să dibuiască o operă majoră, de preferință pe puțini bani. Visuri, visuri, și-a zis el.

– Oh, bine, spuse Jonathan. Va trebui să mă gândesc mai serios la lucrurile astea.

– Nu ți-am fost de prea mult ajutor, din păcate, spuse Byrnes, cu compasiune.

– Nu poți face nimic, zău. Decât, eventual, să mai comanzi o sticlă de vin...

Zis și făcut. Într-un fel, ideea că nici Byrnes nu reușise să găsească o rezolvare a început, treptat-treptat, să-l mai înveselească. Parțial, fiindcă i se confirma astfel faptul că măcar nu-i scăpa ceva esențial. Și, în al doilea rând, pentru că până și mentorul său, se părea, trecea printr-o perioadă neproductivă. Orice necaz devine mai suportabil când știi că îl au și alții.

– Hai să vorbim despre altceva, zise el, după ce sorbi jumătate din paharul cu vin turnat din a doua sticlă. Mi-a ajuns pe ziua de azi cu realitățile crude ale vieții. Numele Forster îți spune ceva? Geoffrey Forster?

Byrnes se uită circumspect la el.

– De ce?

– Flavia. Le-a zis cineva că omul a furat un tablou. Acum câteva decenii. M-a rugat să văd dacă aș putea afla cine e personajul. Nu contează de fapt, dar sunt sigur că i-ar părea bine dacă aș reuși să vin cu ceva. Sigur, nu are mare importanță, cred eu, dar știi și tu cum e Flavia. Cine e tipul?

– Un dealer de artă, spuse Byrnes. Cel puțin, a fost cândva. Nu l-am mai văzut de ani buni. Când a intervenit criza de la sfârșitul anilor optzeci, tipul a virat spre activitatea de expert independent.

– Oh, da? Și cu ce se ocupă?

– Vânătoare rapace, în principal, spuse Byrnes, cumva admirativ. Ciugulește din trupul aproape mort al familiilor de viță veche. Știi cum, îi sfătuiește pe aristocrații scăpătați și le vinde colecțiile de artă,

la cererea lor. Are un fel de slujbă cu jumătate de normă la o bătrână doamnă din Norfolk. Locuiește acolo, acum. Ca exemplu de cum să traversezi perioadele tulburi, ai putea analiza și tu opțiunea unei asemenea afaceri.

– Ce noroc pe el.

– Exact. Un expedient util. Omul este însă un pic cam dificil, ceea ce e o mare problemă.

– În ce sens?

– Păi, mie nu mi-a plăcut de el. Absolut șarmant, într-un fel, dacă agreezi asemenea atitudini, însă s-a dovedit că puțini au fost clienții care să-l fi putut suporta pe termen lung. Acesta e motivul pentru care nu a avut niciodată prea mult succes. Simțeai ceva insidios la el. Greu de descris, de fapt.

– Escroc?

– N-am auzit, nu. Iar dacă ar fi fost, nimeni nu ar fi avut vreo reținere să declare public așa ceva. Ce e cu tabloul acela?

Argyll îi povesti detaliile.

– O imprudență la tinerețe? sugeră Byrnes. Perfect posibil. Și Flavia vrea să-l prindă?

Argyll ridică din umeri.

– Nu cu orice preț. Dar dacă ar fi ceva pentru care să-l poată înhăța rapid, sunt convins că ar fi gata să-i amărească viața. Deși, din câte mi-am dat eu seama, nu prea sunt șanse de a mai face ceva.

– Nu, într-adevăr. Au trecut prea mulți ani. Chiar și dacă ați putea dovedi cine a fost autorul furtului.

Ai de gând să dai târcoale prin zonă și să încerci să afli ceva?

– Nu neapărat. Dar, pe de altă parte, nici n-am altceva de făcut și, oricum, mai rămân pe-aici cel puțin încă o zi, așa că măcar aș putea încerca să îl contactez. Știi cumva care e adresa lui?

Byrnes scutură din cap.

– Nu. Dar a închiriat un spațiu în galeria lui Winterton. Doar ca să beneficieze de o adresă respectabilă și de un număr de telefon, din moment ce nu cred că trece vreodată pe-acolo. E la o distanță de numai cinci minute de-aici. Poți să te duci pe jos și să te lămurești. Cei de-acolo știu precis cum să dai de el.

Chiar dacă Byrnes, cu atitudinea lui de compasiune afabilă și bunul-gust în materie de vinuri, nu îl ajutase în mod concret până la urmă, totuși îl făcuse să simtă că nu mai era cu moralul la pământ, iar perspectiva de a întreprinde un lucru care nu avea legătură cu cariera lui nu a făcut decât să îl bine dispună și mai mult. Când a ajuns la Winterton Galleries, Jonathan Argyll avea o stare de spirit aproape acceptabilă, chiar dacă se temea să nu fie decât ceva trecător.

Înăuntru, i-a explicat secretarei de ce venise. Geoffrey Forster era cumva pe-acolo?

Nu, nu era.

Dar avea idee cum să dea de el?

De ce?

Afaceri. Venise din Italia pentru o vizită scurtă și voia să discute cu el, înainte de a pleca înapoi cu avionul.

Cu multă greutate, a reușit să-i smulgă tipei răspunsul că, probabil, Geoffrey Forster, era la casa lui din Norfolk. Practic, nu venea acolo niciodată. Dacă Argyll considera că era ceva foarte important, ea putea să-l sune.

Argyll considera că era ceva foarte important.

Vocea lui Forster era tipică pentru o anumită categorie de dealeri de artă britanici: genul de accent și intonație care l-ar fi putut face pe un conte de viță veche să se simtă în inferioritate, de la o distanță de câțiva kilometri. Acesta era unul dintre motivele pentru care lui Argyll îi plăcea atât de mult Italia. Chiar și vorbind cu el la telefon, Jonathan simți că i se zbârlește părul pe ceafă când Forster îl întrebă, pe un ton tărăgănat, denotând agasarea, ce dorea de fapt.

I-a zis că voia să obțină informații referitoare la un tablou despre care auzise că s-ar fi aflat cândva în posesia lui Forster.

– Ce-i chestia asta? O ghicitoare? Spune-mi ce tablou te interesează. Mi-au trecut o mulțime prin mână.

Argyll sugeră că ar fi preferabil să se întâlnească. Era o chestiune delicată.

– Ce, ești prost?! Spune-mi despre ce este vorba, fiindcă n-am timp de pierdut.

– Prea bine. Vreau să vă întreb despre un Uccello, care s-a aflat în posesia dumneavoastră, la scurt timp după ce a fost furat din Palazzo Straga, din Florența, în 1963.

La capătul firului s-a așternut o tăcere lungă, urmată, destul de enervant, de ceea ce semăna foarte mult cu un râset. Secretara din galeria de artă a fost și ea surprinsă.

– Zău, chiar așa?! spuse Forster. Măi, măi. Poate n-ar strica să stau de vorbă cu dumneata pe această temă. Cu toate că habar n-am cine ești, adăugă el pe un ton deopotrivă ironic și disprețuitor.

Deși simțea deja că nu-l putea suferi, Argyll a acceptat să se vadă cu el, în Norfolk, a doua zi, la ora unsprezece dimineața. Ce păcat că nu o putea convinge pe Flavia să-și dorească mai mult să-l bage la închisoare pe individ, își zicea el, în timp ce punea telefonul jos.

– Știu la ce te gândești, spuse secretara cu accentul plat al celor din sudul Londrei, interpretând corect expresia acră apărută pe chipul lui. Un personaj foarte antipatic.

Privind-o, Argyll hotărî să fie franc:

– E atât de oribil ca om pe cât pare la telefon?

– Doamne, da. Mai rău chiar. Noroc că nu vine pe-aici aproape niciodată.

– Dar de fapt de ce ar veni? Parcă lucra pentru o bătrână doamnă?

– Oh, femeia a murit la sfârșitul anului trecut. Moștenitoarei ei nu i-a trebuit decât să se uite o dată la Forster ca să-l dea afară imediat. Așa că omul e cam strâmtorat financiar. Dumnezeu știe de ce i se mai dă voie să intre aici, totuși. Șeful îl urăște, însă cumva Forster face parte din dotarea galeriei. De fiecare dată când apare, îmi face viața un iad. O jigodie bătrână ca el este ceva insuportabil. Hei, dar de fapt care-i schema? A făcut o boacănă, nu-i așa?

Argyll ridică din umeri, cu un aer opac.

– Nu știu, mai degrabă aș zice că a făcut o șmecherie reușită, declară el, căznindu-se fără jenă să ponegrească numele unui om care, din câte știa, era poate nevinovat ca un prunc.

– Zău?! N-ai pomenit ceva parcă despre un tablou furat? Ce-a făcut, l-a șparlit, nu-i așa? Când a fost asta?

Până și Argyll, totuși, păstra o urmă de discreție. Prin urmare, afișă o expresie evazivă, spunând că el, de fapt, nu cunoștea toate detaliile și întrebă cum putea ajunge în satul Weller din Norfolk. Dezamăgită de atitudinea lui, fata îi răspunse, pe un ton supărat, că Liverpool Street era locul din care trebuia să pornească.

Afară, pe stradă, Argyll rămase locului câteva minute, gândindu-se ce să facă. Oare merita să se deranjeze până acolo? Avea într-adevăr ceva timp liber la dispoziție înainte de a lua avionul înapoi spre Italia, dar pe de altă parte nu-i prea venea să se amestece prea mult în treburile de serviciu ale Flaviei.

De-a lungul anilor, ajunsese la concluzia că relația lor nu avea decât de câștigat dacă lăsa munca de poliție în seama Flaviei. Doar dorința pur răutăcioasă de a-i crea cumva neplăceri omului cu vocea arogantă de la telefon l-a împiedicat să renunțe complet la ideea de a vorbi cu el.

A decis că noaptea avea să fie un sfetnic bun și de data asta. Întâi, în seara asta, se va duce în vizită la niște prieteni. Apoi, se va odihni, relaxându-se și analizând calm problema. Iar dimineața va hotărî ce urma să facă.

4

În timp ce Argyll se lupta cu aceste dileme, Flavia se ocupa și ea de niște lucruri care, în opinia ei, nu își puteau aduce o contribuție substanțială la menținerea unor măsuri, altminteri ezitante, pentru respectarea legii și a ordinii publice. Aproape pe tot parcursul programului de lucru, în ziua plecării lui Argyll, Flavia a făcut muncă de birou.

Avea hârtii nerezolvate de câteva zile. O vastă hârțogăraie își croise drum spre biroul ei, unde, găsind locul agreabil, se instalase confortabil și făcuse pui. Acesta era dezavantajul de a lăsa impresia, de-a lungul anilor, că ești aproape indispensabilă. Uneori, se întreba cum de anumite chestiuni de ordin

administrativ îi erau repartizate ei. Dar, asta era situația. Un munte de rapoarte despre furturi, o movilă de rapoarte despre arestări și practic un lanț muntos de ordinul Alpilor, constând din tipicele aiureli despre tot felul de lucruri. Arhivele solicitau o nouă mașină de fotocopiat. Ce să mai zică de Susannah, care voia să-și ia liber joia următoare ca să se ducă la nunta fostului ei soț?! Bizară cerere, dar în fond de ce nu? Foarte bine, dacă oamenii puteau fi așa de destupați la minte. Contabilitatea avea îndoieli în privința decontului prezentat de un anchetator, care alesese să tragă la cel mai scump hotel din Mantova, într-o recentă deplasare de rutină.

Și tot așa, și tot așa. Ce s-ar întâmpla, se întreba ea cu un aer absent, dacă ar toca toate hârțoagele astea? Nu, n-ar ține. Poți să pierzi o întreagă galerie de artă și nimeni nu va mișca un deget măcar; încearcă, însă, să faci pierdută o factură și toată lumea se răstoarnă cu fundul în sus, până va fi găsită. S-a hotărât, în schimb, să încerce o diversiune și să vadă ce se va întâmpla. În partea de sus a tuturor formularelor, notelor și memoriilor, și-a trecut cu litere mari inițialele numelui, iar apoi a trimis toate documentele înapoi, la departamentele de unde proveneau. Urma să vadă cât avea să dureze până când va apărea o reacție.

Odată rezolvată chestiunea, Flavia a trecut la rapoartele adevărate și, ca să se mai înveselească, a început cu arestările și recuperările de opere de artă furate. Doar două cazuri din această categorie,

unul referitor la niște vase de ceramică din secolul al XVII-lea dosite și uitate într-un compartiment de bagaje în gara feroviară din Napoli, care venise însoțit de comentariul că era vorba, probabil, despre niște obiecte furate și nu știa cineva cumva de unde fuseseră furate? Și o notă triumfătoare de la Paolo, anunțând soluționarea, în fine, a cazului Leonardo. Cu asta, Flavia se duse la Bottando. Nu se întâmpla prea des ca un dosar să fie rezolvat complet – arestare, recunoașterea faptei și dovezi –, iar șefului ei îi făcea plăcere să afle imediat când apăreau asemenea rare situații.

– Oh, bun, spuse Bottando, când Flavia îi povesti totul și îi dădu raportul. Slavă Domnului. Cine e omul?

Flavia zâmbi amuzată.

– Un biet student la arte plastice, care a încercat să scoată și el un ban în plus. De fapt, e cam problematic ce să facem cu el.

Foarte adevărat. Cazul Leonardo fusese exploatat nemilos de presă, care pedalase pe creșterea infracționalității în Italia. În realitate, lucrurile erau foarte simple: cineva scosese pe piață și vânduse la negru niște așa-zise opere din tinerețe ale lui Leonardo, pe care câțiva cumpărători imbecili și, în general, din străinătate se grăbiseră să le achiziționeze. Pe puțin șase astfel de indivizi plecaseră fericiți acasă cu niște bucăți de hârtie pe care se aflau, chipurile, operele

create la tinerețe de geniul artistic și științific al Renașterii italiene.

Cât privește falsurile propriu-zise, calitatea lor era îndoielnică: caligrafia părea OK, însă hârtia era nouă și, în loc de peniță, se folosise un pix cu pastă, ceea ce până și un copil ar fi putut sesiza. Flavia se amuzase copios când discutase despre aceste lucruri cu primul colecționar indignat din seria celor trași pe sfoară. Sincer vorbind, întrebase ea, cum de putuseră să ia în serios o schiță înfățișând, chipurile, proiectul unui aspirator de praf, conceput la sfârșitul secolului al XV-lea?! Foarte ingenios, de altfel, și poate chiar ar fi funcționat, dacă vreo servitoare naivă s-ar fi lăsat păcălită să muncească din greu cu niște foale suficient de mari, însă totuși, zău așa. Dar robotul de bucătărie renascentist, acționat manual? Păi, se gândea Flavia, dacă niște indivizi puteau fi atât de nătărăi, încât să cadă în plasa unei asemenea farse flagrante, nici nu meritau, de fapt, ca sistemul judiciar italian, pe banii contribuabililor, să-i scoată din încurcătura în care se băgaseră singuri.

Dar, bineînțeles, cazul ajunsese în ziare, iar Corrado Argan a decis că trebuia întreprins ceva. Astfel încât în seara precedentă faptașul fusese săltat. Un flăcău drăguț, se părea, care își folosise talentul artistic pentru a-și permite costurile unui stil de viață cu puțin peste nivelul de penurie în care trăiesc îndeobște studenții la arte plastice, în Italia. Mai mult

chiar, tânărul lucrase mână în mână cu un dealer, care, susținea el, se aflase în spatele întregii afaceri.

– Presupun că o să-l băgăm la un interogatoriu, în timpul căruia vom plescăi dojenitor din buze, iar apoi vom încerca să îl eliberăm cu o cauțiune sau o condamnare cu suspendare.

– Cam așa, da.

După aceea însă, Bottando își revizui părerea:

– Pe de altă parte, ar cam fi timpul să demonstrăm că știm și noi să luăm măsurile necesare pentru combaterea infracționalității. Știi ce, pune-l pe magistratul din Florența să îl bage la răcoare vreo săptămână măcar. Cine e omul?

– Magistratul? Branconi, parcă.

– Oh, perfect atunci. Da. Să-l umfle pe dealer și să-l bage și pe el la pârnaie. Mai ales că nu strică să-i mai intre și ăluia frica în oase puțin. Poate chiar vreo două runde de interogatoriu, de asemenea. Să-l bage în sperieți, clar?!

– O să-l trimit pe Paolo. I-ar prinde bine o zi de delegație.

– Ah, nu. Voiam să-l trimit la Palermo, pentru vreo două zile. N-ai putea să faci tu asta, în fond?

Flavia încuviință din cap.

– Sigur că da. Pot să mă duc mâine, dacă vrei. Asta înseamnă că pot să verific și declarația Mariei Fancelli? Din moment ce tot o să fiu acolo?

Bottando zâmbi, amuzat de perseverența ei.

– Oh, foarte bine. Dar ține minte...

– Nu-ți pierde timpul cu asta. Știu. Ah, apropo, zise ea, scotocind prin poșetă, de unde scoase un plic.

– Ce-i asta?

– Copii ale documentelor din computerul lui Argan. Mi-am luat libertatea de a-mi vârî nasul pe-acolo, când s-a dus la masă, ieri. Mă gândeam că ți-ar plăcea să le ai. În interesul unei bune coordonări a departamentului.

– Flavia, ești minunată.

– Știu.

A doua zi, Flavia a pornit spre Florența, înarmată cu o întreagă listă de mici sarcini de îndeplinit, în felul acesta justificând deplasarea în interes de serviciu și, totodată, conformându-se imperativelor de eficiență impuse de Bottando. Deși ar fi putut rezolva majoritatea problemelor prin telefon, efortul de a se ocupa personal de atâtea chestiuni, pe parcursul unei singure zile, era negreșit lăudabil. Trebuia să colecteze rapoarte privind diverse furturi, să inspecteze câteva locuri în care se comiseseră niște jafuri, să aibă o scurtă întrevedere cu poliția locală, să îl supună unui interogatoriu pe tânărul „Leonardo", să discute cu magistratul despre cum urma să se procedeze în cazul individului, să intervieveze o persoană despre care Bottando considera că ar corespunde cerințelor unui post în cadrul departamentului și așa mai departe.

Dar prima oprire a făcut-o la așezământul patronat de *signora* della Quercia, după ce, grație cărții

de telefoane, care reprezintă pentru poliție cel mai sofisticat instrument de anchetă, s-a convins că adresa era aceeași. Oricum, dacă n-ar fi ajuns la Florența, probabil că ar fi renunțat la orice investigație referitoare la respectiva problemă. Însă, cum mai avea o jumătate de ceas până la prima întâlnire fixată, s-a gândit că un drum până acolo era o modalitate de a-și umple timpul mai puțin costisitoare decât dacă s-ar fi dus la o cafenea. La prima vedere, s-ar fi zis că *signora* della Quercia locuia într-unul dintre cartierele foarte selecte unde își aveau reședința aristocrații înstăriți din Florența, la câteva sute de metri distanță de Piazza della Repubblica, pe o stradă laterală întunecoasă, dar altminteri impozantă. Privind însă mai bine, constatai că era vorba despre un *palazzo* din orașul vechi, care fusese vândut, renovat și transformat în birouri pentru o mare companie comercială anonimă. Flavia ezită, după care intră și se opri să întrebe la poartă. Probabil că *signora* se mutase, nu? Știa cumva secretara unde ar putea să o găsească?

Secretara era surprinzător de vorbăreață și, neavând altceva de făcut, i-a povestit amănunțit ce se întâmplase; mai mult, de fapt, decât voia Flavia să audă. *Signora* vânduse totul în urmă cu aproximativ doisprezece ani, însă toți banii încăpuseră pe mâna fiului ei, care efectiv și-i însușise fără nicio rușine. Tipul locuia acum într-un lux impresionant la Milano, în timp ce *signora* rămăsese practic fără nicio

leţcaie. Noii proprietari, cumva de milă, dar cumva şi din cauza costurilor notariale, la care s-ar fi adăugat proasta publicitate cu care s-ar fi ales evacuând-o din fostul ei palat, i-au permis să locuiască în pod, unde fuseseră pe vremuri camerele servitorilor. Oamenii presupuseseră că avea să fie o măsură temporară, desigur, însă bătrâna doamnă continuase să trăiască, ani de-a rândul, nedând nici acum vreun semn că s-ar fi pregătit să moară. Îi prindea bine, probabil, mişcarea fizică pe care o făcea urcând şi coborând şase etaje, în fiecare zi. Avea pe puţin nouăzeci de ani, remarcă secretara, şi era complet sonată. Era ultima dintre locatarii de odinioară: până şi Palazzo Straga era acum sediul central al unei firme importatoare de computere. Dacă Flavia voia să o vadă, trebuia să urce până în pod. Dar ar fi mai mult ca sigur o pierdere de vreme.

Flavia se îndreptă spre curtea din spate, de unde intrai spre scara de serviciu. Se opri câteva clipe. Şase etaje de urcat? Chiar merita să facă un asemenea efort?

În casa scării era o beznă neagră, frig în ciuda vremii călduroase de-afară şi o atmosferă extrem de neprimitoare. Flavia trebui să facă mai multe pauze ca să nu ajungă sus gâfâind de oboseală şi incapabilă să scoată o vorbă. Îi luă ceva timp să urce atâtea trepte, dar în cele din urmă se trezi în faţa unei uşi subţiri de lemn, în care bătu cu putere.

Stătea acolo nemişcată, ciulind urechile după vreun semn de viaţă, când într-un final auzi un

scârțâit de podele și un zgomot de pași venind spre ea, de cealaltă parte a ușii. O femeie micuță, cocârjată de povara anilor, îi deschise și se zgâi la ea, cu un aer nedumerit. Flavia se prezentă, spunându-și numele și funcția.

– Eh?! făcu femeia, punându-și mâna pâlnie la ureche.

Flavia răcni că era polițistă și voia să stea de vorbă cu ea.

Bătrâna nu o crezu, rămânând postată în prag și scuturând din baston, cu un aer amenințător, ca și cum, dacă Flavia ar fi îndrăznit să facă vreun pas greșit, ea ar fi snopit-o în bătaie. Flavia îi admiră curajul, dar nu și simțul realității; dacă voia, putea s-o salte pe sus cu o singură mână!

– Pot să intru? zbieră ea.

– Intră, atunci, spuse *signora* della Quercia cu o voce subțire și pițigăiată, de parcă a ei ar fi fost ideea.

Încăperea în care locuia bătrâna doamnă măsura cam patru pe trei metri, fiind unul dintre cele mai ticsite spații interioare pe care Flavia le văzuse vreodată. Un pat, un lavoar, o sofa, un fotoliu, două scaune de sufragerie, trei mese, o bibliotecă de lemn, vreo șase covoare, plante în ghivece, o mică mașină de gătit, trei lămpi, dintre care una dădea o lumină difuză, iar pereții, pe suprafețele neacoperite de mobile, erau înțesați de fotografii, crucifixe, scrisori înrămate și alte suvenire ale unei excepțional de lungi existențe. Nu puteai face mai mult de un pas fără să nu te împiedici,

iar Flavia, fără să se mai sinchisească să întrebe, își croi drum cu grijă printre obstacole și se așeză jos, de teamă să nu spargă din greșeală ceva.

Signora della Quercia veni șchiopătând în urma ei și ateriză ca un fulg pe marginea unui scaun din fața Flaviei.

– Vreau să vă întreb despre una dintre fostele dumneavoastră angajate, urlă Flavia înspre ea.

– Sunt o Medici, să știi, zise bătrâna.

– Știu că ați avut la un moment dat un pension. Pentru eleve străine. Așa e?

– Am avut un pension. Pentru eleve străine. Unul dintre cele mai selecte. Nu veneau aici decât cele mai distinse domnișoare. Crema Europei, asta erau toate. Niște fete șarmante.

– Vreau să-mi povestiți despre o femeie pe nume Maria Fancelli, țipă Flavia, plină de speranță.

– Cât de recunoscătoare mi-erau toate, dacă ai știi. Eram pentru ele ca o a doua mamă. Desigur, eu nu încurajam genul acesta de intimitate. Fetele din înalta societate trebuie să aibă simțul poziției lor de clasă, nu-i așa?!

– Din câte am înțeles, ați concediat-o. Este adevărat? răcni Flavia, deși avea impresia că în cameră se derulau simultan două conversații paralele.

– Englezoaicele, ciripi della Quercia, ignorând cu nonșalanță întrebarea. Englezoaicele, da. Erau foarte încrezute. Extrem de protocolare și semețe,

majoritatea. Admirabile. Bineînțeles, sunt convinsă că s-au degradat în ultimii ani.

– Fancelli? strigă Flavia, încă optimistă.

– Și cu mult respect față de civilizația italiană, desigur. Spre deosebire de franțuzoaice. Exact genul de domnișoare pentru care era conceput pensionul meu. De cea mai înaltă calitate. Crema Europei. Și tot cu crema Europei s-au și măritat.

– Slujnicele?

– Nici urmă din vulgaritatea care sluțește atât de iremediabil feminitatea din timpurile moderne, deși știau și ele să fie teribil de blânde. Erau vremuri mult mai frumoase pe-atunci. Dar, pe urmă, domnișoarelor mele au început să le vină idei. Nu mai acceptau să fie însoțite când ieșeau în lume, iar unele au început chiar să bea la petreceri și să danseze cu domni care nu le fuseseră prezentați așa cum se cuvine. Poți să-ți imaginezi așa ceva?

Flavia scutură din cap, cu un aer trist.

– Mă bucur că ești de acord cu mine. La scurt timp după aceea, am început să mă gândesc să mă retrag. Foarte bine, dacă te uiți ce scriu ziarele în prezent. Poți să-ți imaginezi așa ceva? Cum e posibil ca niște doamne educate, de familie bună, să se preteze la gesturi sub demnitatea lor?! pufni ea cu dispreț. Știi cum le spuneam eu? Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca voi să munciți, ar fi făcut să vă nașteți într-o familie de muncitori! Dacă ar fi vrut să vă creșteți singure copiii, ar fi făcut să vă nașteți într-o

familie de burghezi! Întotdeauna mă ascultau. Și mă respectau, să știi. Eu fiind o Medici, înțelegi.

– Forster? zbieră Flavia, nădăjduind ca acest nume să scuture colbul de pe o amintire străveche.

Conversația lor părea să funcționeze pe principiul asocierilor de idei. Întrebările nici nu-și prea aveau rostul.

– Din fericire, n-am avut niciodată vreun scandal major, continuă ea cu același glas pițigăiat. Deși cred că am avut noroc. Erau diverși domni care le dădeau târcoale fetelor mele, ca muștele în jurul borcanului cu miere. Muște. În jurul borcanului cu miere. Bestii. Întotdeauna am ținut strict la principiul de a primi la școala mea doar tinere pure, și întotdeauna le-am trimis înapoi acasă la fel. Îți poți imagina ce dezastru ar fi fost dacă vreuna dintre domnișoarele acestea ar fi plecat de-aici dezonorată?!

Flavia oftă, resemnându-se la rolul pasiv de a sta acolo, tăcând, și se uită pe furiș la ceas. Începea să intre în criză de timp.

– Asemenea lucruri nu li se întâmplă decât servitoarelor, turuia bătrâna în continuare. De fapt, ce pretenții să ai de la niște slujnice?! Deși unii dintre junii care roiau pe-aici nici nu meritau să fie numiți „domni". Da, mi-aduc aminte. Ce m-o fi apucat să mă gândesc la asta? Pesemne că am făcut vreo asociere de idei. În anul în care domnișoara Beaumont a studiat la școala mea, da, o slujnică a pățit rușinea cea

mare și am fost nevoită să o dau afară. Maria, așa o chema. Știam că nu era nimic de capul ei, bineînțeles.

De-acum deja și mintea Flaviei lucra tot pe principiul asocierilor de idei, așa că raționamentul ei făcu un salt mare în față. Pomenise numele lui Forster, iar cuvântul o stimulase pe bătrână să vorbească despre o slujnică pe care o chema Maria. Dar pentru ceea ce o interesa pe ea, de fapt, această constatare nu însemna mare lucru.

– Forster, răcni ea din nou, pentru orice eventualitate.

– Tânărul amestecat în povestea asta era un nerușinat. Se ținuse scai după domnișoara Beaumont, ca un câine după stăpâna lui, încercând să-i intre în grații. Ea îl trata cu disprețul pe care îl merita un individ ca el, știind ce soi de om era, așa că individul s-a consolat în altă parte. Ceea ce, fie-mi permis să spun, era tipic pentru cei de teapa lui. Cine se-aseamănă se adună, vorba proverbului. Domnișoara Beaumont a făcut o partidă foarte bună ulterior, ca majoritatea fetelor mele, de altfel. Cum îl chema pe tipul ăsta? Foster? Forster. Exact. De ce mi-o fi venit în minte incidentul ăsta?

– Nu-mi dau seama, zise Flavia. Dar pe servitoare cum o chema? întrebă ea, ridicând și mai mult tonul.

– Desigur, a fost unul dintre anii superbi, în care am avut înscrise la școală, simultan, două fiice de duci. Și o milionară americană. Firește, am avut ceva dubii în privința ei, deși mi-a venit cu niște recomandări

de înaltă ținută. Și am avut perfectă dreptate, după cum am putut constata. Domnișoara respectivă stătea prea mult de vorbă cu servitoarele. O trăsătură de joasă speță. Nicio persoană de viță veche nu ar face așa ceva. Nici măcar o americancă. Sângele nobil apă nu se face, să știi.

– Numele ei?

– Emily, parcă. Emily Morgan. Era din Virginia. Asta e în America, din câte știu. Nu pot spune că mi-am dorit vreodată să ajung acolo, bineînțeles.

– Nu la ea m-am referit. Ci la slujnică, spuse Flavia, ridicându-se ca o furie în picioare, ca și cum prin acest gest ar fi putut să o facă să fie în toate facultățile ei, măcar câteva clipe. Cum o chema pe slujnica dumneavoastră? Maria, cumva?

Femeia se chirci pe scaun, șocul trezind-o din reverie.

– Fancelli, zise ea. Maria Fancelli.

– Ah, exclamă Flavia și, pășind înapoi, epuizată de efortul dinainte, se împiedică de sofa.

– Desigur, m-am descotorosit de ea cât am putut de repede, să știi. Nici nu s-ar fi putut altfel. Din fericire, incidentul nu a devenit de notorietate printre membrii cercului select pe care îl frecventam în acea perioadă. Nu ca acum, bineînțeles.

– Ah, da, zise Flavia, care deja nu prea mai era atentă.

– *Signorina* Beaumont a fost foarte supărată, însă am consolat-o spunându-i că persoanele de acest fel

nu sunt capabile să își depășească joasa condiție dobândită prin naștere, indiferent cât de distins și rafinat ar fi exemplul pe care l-au avut. Cred că a încercat să o ajute pe fată, considerând că fapta ei era doar consecința anilor tineri și a naivității ce o caracteriza. Dar eu știam că lucrurile nu stăteau așa.

Flavia făcu o grimasă, sperând însă ca interlocutoarea ei să considere că fusese un zâmbet plin de înțelegere. Oribilă babeta asta, se gândea ea.

– Ah, s-au dus de mult vremurile de odinioară, ciripea bătrâna doamnă. Cândva crema Europei venea aici, considerând că era un privilegiu. Acum, ce-i vezi că fac? Rucsac în spinare, camping, muzică zgomotoasă și tot soiul de combinații sociale neadecvate. Ascultă-mă pe mine, dacă aristocrația Europei nu vrea să dispară, va trebui să evite mezalianțele cu clasele inferioare. Știi, *signorina,* mi-e teamă de ceea ce va aduce viitorul. Efectiv, mi-e teamă.

– Vă cred, spuse Flavia, renunțând la acea înfruntare inegală.

Parțial, din cauză că fusese învinsă atât de categoric de senilitatea haotică aruncată în luptă de *signora* della Quercia, Flavia și-a petrecut toată seara luându-și o revanșă iluzorie, sub forma întrebărilor cu care l-a bombardat pe Giacomo Sandano, vădind o vigoare absolut inutilă.

Bietul om, la urma urmei, nu merita deloc un asemenea tratament și, întrucât își plătise datoria

față de societate apropo de fleacul acela cu Fra Angelico, chiar n-ar fi fost cazul să-l mai deranjeze; dar, ținând seama de efortul depus pentru a afla unde era acest om, Flaviei i se părea stupid să nu profite acum de ocazia de a vorbi cu el. Respecta exigențele impuse de Bottando și voia să demonstreze cât era ea de conștiincioasă în exercitarea meseriei.

A dat de urma lui într-un bar în unul dintre cartierele sordide de la periferia orașului, după ce descoperise că tipul nu se mai afla la pușcărie, așa cum presupusese ea. De fapt, Sandano era din fire de un optimism prostesc, având permanent convingerea că de *data asta* planul lui era ireproșabil. Acesta era unul dintre motivele pentru care departamentul îl îndrăgea atât de mult; de fiecare dată când omul se lăsa ispitit să calce strâmb, polițiștii puteau conta pe o nouă arestare reușită, urmată în curând de o condamnare.

Pe scurt, individul era un infractor prăpădit, cum îi spusese la un moment dat un judecător. Faptele lui reprezentau un pericol în primul rând pentru el, și mai puțin pentru alții, iar mania obsesivă de a fura și a escroca era mai mult păguboasă decât profitabilă, astfel încât nimeni nu înțelegea de ce naiba se mai obosea cu așa ceva.

Bunăoară, isprava lui cea mai recentă, când încercase să fure niște sfeșnice dintr-o biserică, o faptă de pe urma căreia se alesese doar cu o condamnare scurtă. Cum remarca procurorul când pregătea cazul,

ideea de a se ascunde în altar, până când biserica urma să se închidă peste noapte, nu era deloc rea. Nu la fel de strălucită a fost alegerea momentului pentru a o pune în practică: Ajunul Crăciunului, singura zi din an când biserica nu se închidea și rămânea plină de lume până în zori.

Sandano se strecurase în firida din altar la ora șase seara și se dăduse de gol pe la două noaptea, când l-au apucat niște cârcei atât de groaznici, încât a început să urle de durere. A trecut ceva timp până ca preotul și enoriașii să depășească starea de șoc provocată de ceea ce părea a fi un glas divin ieșind din altar, însă când și-au revenit, l-au tras afară din ascunzătoare, l-au reanimat cu coniac, au chemat poliția și așa Sandano a intrat din nou la pârnaie.

Omul ședea la masă, gârbovit peste paharul cu băutură – un bărbat sfrijit, la vreo treizeci și ceva de ani, cu o alură bolnăvicioasă și duhnind permanent a tutun. Îngălat, se gândi ea, în timp ce se apropia de el, venind din spate. Putea măcar să facă un efort.

– Te-am prins! exclamă ea, veselă, înșfăcându-l de umăr cu palma.

Sandano trase o sperietură de moarte.

– Mărturisește, Giacomo, mărturisește, continuă ea, ca să-l mai înmoaie un pic.

– Ce? se îngrozi jigodia aceea de om. Ce?

– Nimic, am glumit, spuse ea. Mă gândeam să-ți fac cinste cu un pahar. Eram în trecere pe-aici și mi-am zis: „Nu l-am mai văzut de mult pe vechiul

meu prieten Giacomo. Ce-ar fi să aflu cum îi mai merge?" Ce mai faci?

Omul scutură din cap și încercă, pe cât posibil, să-și recapete sângele rece.

– Bine, spuse el, cu precauție. Ce vrei?

Flavia făcu o mutră tristă.

– Potrivit statisticii, condamnările sunt la pământ, spuse ea. Așa că noi – Bottando și cu mine – ne-am gândit. Ce-ar fi să-l mai arestăm un pic pe amicul Giacomo al nostru? ne-am zis. Nu se poate să nu mai fi făcut el vreo mișculație.

Sandano tresări speriat.

– Sunt curat ca lacrima, zise el. S-a terminat cu trecutul pentru mine. Știi bine asta.

– Prostii, spuse Flavia. Și, precis, îți vei da seama că am dreptate după ce vei petrece o noapte la zdup.

– Ce vrei, de fapt? repetă Sandano, pe un ton plângăcios. De ce nu mă lași în pace?

– Fiindcă nu vreau. Vreau să bag pe careva după gratii. Iar tu ești candidatul ideal. Cel mai bun, de fapt. Sfeșnicele alea. Cât timp a trecut de când ai ieșit din închisoare până să încerci mânăria asta? Haide. Fii sincer.

– O săptămână, spuse el, morocănos. Dar eram lefter.

– Și de ce fuseseși la pușcărie? Stai, cred că știu. Un tablou, nu-i așa? Fra Angelico, dacă țin bine minte. Am fost destul de surprinși. Un pic în afara

razei tale de acțiune chestia asta, nu? Dar ai și scăpat ușor de tot. Cât ți-au dat? Șase luni?

– Nouă, spuse el.

– Povestește-mi și mie. Te-au prins la graniță, parcă, nu? Atât de aproape și totuși atât de departe. Dar cum ai reușit să furi tu obiectul ăla de artă fără să te prindă?

Sandano răsuci nervos paharul între degete și își aprinse o țigară. Pe urmă, fără tragere de inimă, spuse:

– Nu eu.

– Nu tu, *ce?*

– Nu eu l-am furat.

Flavia ridică o sprânceană.

– Haide, zău așa. Doar ți-ai recunoscut fapta. Și te-au pins cu tabloul în portbagaj.

– Da, dar nu eu l-am furat.

– Și atunci de ce ai pledat vinovat?

– Fiindcă mi s-a propus un târg. Eu să-i ajut pe carabinierii locali să închidem rapid cazul, fără să mai trebuiască să vă cheme pe voi de la Roma, iar ei erau de acord să „uite" alte câteva chestiuni mărunte.

– Era și chestia cu Meissen aici? întrebă ea, referindu-se la un serviciu de masă, extrem de valoros, din porțelan, datând din secolul al XVIII-lea, pe care tipul îl furase dintr-o casă, dându-i drumul de la o fereastră, situată la etajul al treilea, în brațele unui complice, pregătit, chipurile, să-l prindă.

Ca de obicei, planul lui eșuase.

– Da, spuse el, amărât. Acolo, a fost prostia mea, nu încape nicio îndoială. Dar tot n-am înțeles de ce fratele meu aștepta să prindă prada în cealaltă parte a clădirii. Altminteri, ideea era bună. Doar zgomotul veselei sparte pe jos a alertat poliția, fiindcă altfel scăpam fără să mă înhațe.

– Da, ghinion, ce să-i faci. Bun, vasăzică ai mărturisit că ai furat un tablou pe care nu tu l-ai furat?! Nu-i cam stupid, ce zici?

– Nu trebuie să mă jignești. Mi-au spus că ei știu că eu sunt făptașul și că nu vor renunța la ideea lor fixă, indiferent cât de mult aș susține eu că nu am fost decât curierul în afacerea cu pricina. Mi-au spus că, dacă recunosc, o să-mi dea o sentință ușoară și că o să uite de Meissen.

– Și nu s-au ținut de cuvânt?

– Ba da. N-am de ce să mă plâng. Dar adevărul rămâne neschimbat: n-am furat eu tabloul.

– Ah, bietul de tine, spuse ea, cu compasiune. Nu se poate, ai găsit tabloul ăla frumos într-o ladă de gunoi și te-ai gândit să i-l faci cadou maică-tii. Așa că l-ai băgat în portbagaj, dar n-ai mai apucat să-l împachetezi elegant și să i-l dai, fiindcă ticăloșii ăia de polițai au și tăbărât pe tine.

– Cam așa.

Flavia se uită agasată la el.

– Zău, spun adevărul, insistă el, indignat. M-a sunat cineva și m-a întrebat dacă nu vreau să-i fac un serviciu. Pe post de mesager, să trec un pachet

peste graniță. Cinci milioane de lire pentru o zi de muncă. Două milioane și jumătate în avans. Atunci, am întrebat despre ce era vorba, iar omul mi-a zis un pachet...

– Care om?

Sandano se uită cu dispreț la ea.

– Cum care? Prietenul prietenului unui prieten. O persoană care, din când în când, mai îmi dă câte ceva de lucru. Nu-i treaba mea cine e în spatele acestor afaceri. Eu trebuia să iau pachetul de la compartimentul de bagaje de la gară și să-l depun în compartimentul de bagaje, la Zürich. După aceea, trebuia să trimit cheia la un număr de cutie poștală din Berna. Odată ce pachetul ajungea cu bine acolo, îmi trimiteau și mie restul de bani. Și ca să nu mă întrebi tu, îți spun eu: habar n-aveam cine era persoana. La momentul acela. Din cauza asta povestea mea nu se pupă cu varianta carabinierilor.

– La momentul acela, repetă Flavia. Asta ce înseamnă?

– De ce ți-aș spune?

– Fiindcă pot să-ți fac zile fripte, dacă vreau. Și fiindcă voi trata favorabil dosarul tău, data viitoare când te vor mai sălta pentru vreo mânărie. Ceea ce nu este decât o chestiune de timp. Privește asta ca pe un fel de poliță de asigurare. Cine a furat tabloul?

Sandano părea indecis, cu o expresie deopotrivă fățarnică și șireată. O combinație urâtă.

– Dar n-o să pomenești numele meu, da?

– Ferească Dumnezeu!

– Și nu-i uiți pe cei care ți-au făcut un serviciu?

– Giacomo. Am eu mutră de om care să uite cine îi e prieten? Sau dușman? Spune-mi ce știi.

Sandano făcu o pauză și inspiră adânc.

– OK. Dar, bagă de seamă, mă bizui pe tine.

– Hai, ciripește.

– Nu știam cine era persoana la momentul respectiv. Cum ți-am zis, treaba s-a aranjat prin telefon. Nu m-am întâlnit cu nimeni. Doar un simplu comision, așa că, din punctul meu de vedere, cu cât știam mai puțin, cu-atât era mai bine. Treaba a ieșit prost, după cum știi, pe mine m-au înhățat și m-au băgat la răcoare. Cumva, în logica lucrurilor. Dar, acum vreo trei luni, am primit o vizită. Un tip care a venit să mă întrebe de Fra Angelico. Ce nu mersese bine. Omul era foarte civilizat și, oricum, părea în cunoștință de cauză. Voia să fie sigur că nu divulgasem nimic nimănui. I-am răspuns că n-aș fi ajuns la pârnaie dacă nu mi-aș fi ținut gura, ceea ce a părut să-l mulțumească. Mi-a dat niște bani, spunând că era impresionat de discreția mea.

– Și?

– Și nimic. Asta a fost tot.

– Cât ți-a dat?

– Trei milioane de lire.

– Și acum întrebarea-cheie. Știi cine era?

– Da.

– Cine?

– Un englez.
– Numele?
– Forster.

5

Agentul de poliție Frank Hanson era un tip precaut și metodic, adică foarte potrivit pentru activitatea de rutină a unui polițist din mediul rural englezesc. Avea patrulări pe care le efectua aproape zilnic cu mașina, pe trasee fixe, din sat în sat, oprindu-se periodic să stea de vorbă cu oamenii, pentru a arăta că îl preocupa menținerea ordinii în fiecare comunitate, uneori prefăcându-se chiar că nu observă micile încălcări ale legii care se petreceau în jurul lui, și în general comportându-se ca un om conștiincios și cumsecade, foarte apreciat de cei care mai remarcau că există și el pe lume.

În sinea lui, Frank Hanson considera că avea un program de lucru cam încărcat; circumscripția în care își desfășura activitatea fusese croită pentru zilele tihnite de odinioară, când viața la țară era lipsită de riscuri, cu excepția vreunui scandal la cârciumă, câteodată, sau de vreo ceartă în familie, care să-i mai ocupe timpul. Acum, după socoteala lui, nu exista o diferență prea mare între micul petic de teritoriu din Norfolk, care era sub oblăduirea lui, și cele mai

oribile zone din Londra, ori chiar din Norwich, ambele niște orașe în care el era convins că moartea subită reprezenta un mod de viață, iar păcatul constituia îndeletnicirea de căpătâi a locuitorilor.

În prezent, răul urban ajunsese până aici, spre disperarea lui. De câțiva ani, jafurile, violurile, incendierile intenționate, furturile de mașini și tot soiul de alte necazuri citadine se întinseseră ca o pecingine prin satele din regiune, iar viața lui devenise un chin, fiind nevoit să se deplaseze continuu cu mașina dintr-un cătun în altul, notând în grabă detaliile delictelor și încercând să-i liniștească pe oameni, dar de fapt mințindu-i că existau cumva șanse ca vinovații să fie pedepsiți.

Acum, bunăoară, era în drum spre o asemenea monstruozitate. Jack Thompson, un fermier important, cu o afacere rentabilă, tocmai telefonase la secția de poliție, spumegând de indignare, pentru a anunța că, peste noapte, cireada lui de vaci de lapte se micșorase cu trei capete. Asta le mai lipsea polițiștilor din Norfolk, să se ocupe acum și de furtul de vite, de parcă n-ar fi fost de ajuns toate fărădelegile nefirești cu care se confruntau.

Culmea, să furi vite în ziua de azi, se gândea el, sumbru, în timp ce șofa cu o viteză ce depășea cu câțiva kilometri limita legală admisă în satul Weller. Ce mai urma acum? Vreo faptă de piraterie?! își zise el, pufnind scârbit. Bande de huligani din Norwich atacând niște ambarcațiuni de pe canalul navigabil și

scufundându-le cu ghiulele de tun?! Nici nu m-ar mai mira, bombăni el în barbă, gonind pe șosea.

Nu mai exista niciun fel de disciplină, își continuă el meditația interioară, revenind la una dintre temele lui preferate. Și nu se referea doar la hoți. Moralitatea se ducea de râpă în întregul ținut. Egoismul era tot ceea ce mai conta. Blama guvernul pentru exemplul rău pe care îl dădea. Și pentru faptul că nu îi plătea cu salarii decente pe funcționarii publici destoinici asemenea lui.

Adică, se gândea el, uite la idiotul ăla de-acolo. Poftim la el, ce face, pe o șosea regională destul de circulată și, altminteri, dotată cu un trotuar foarte bun, pe care să poată merge niște pietoni ca el. Cum de nu-și dă seama cât de periculos poate fi, nu numai pentru el, ci și pentru alții?! Nu. În schimb, el se plimbă țanțoș pe mijlocul drumului, de parcă ar fi pe moșia lui. Unsprezece dimineața, și deja omul era beat criță, probabil.

Gata, prea de tot. Tipul țopăia zglobiu, de parcă tocmai ar fi scăpat de la pușcărie, cu dreptul de a reveni în sânul comunității – încă unul dintre motivele de nemulțumire ale lui Hanson –, ignorând complet orice risc. Polițistul apăsă puternic pe frână și încetini, pregătindu-se să îi tragă un perdaf acestui cetățean imprudent.

– M-ați văzut, strigă omul, când automobilul opri în dreptul lui.

Vorbea clar, dar pe un ton agitat; îmbrăcat acceptabil de bine, bărbatul avea părul blond și mâini fine, pe care, acum, și le frângea cu nervozitate.

– Nici n-aș fi avut cum să nu vă văd, domnule, nu-i așa? spuse sec Hanson, în tradiționalul stil mucalit al polițailor get-beget. Nu credeți că ați fi mai în siguranță pe trotuar?

– Dar am vrut să vă captez atenția. E o urgență.

– Oh, zău, domnule? Și de ce ar fi?

Bărbatul gesticulă vag înspre o cărare situată la o distanță de aproximativ o sută de metri mai încolo.

– E un om acolo, se bâlbâi el.

În fața unui asemenea prilej de a-și manifesta simțul umorului, agentul de poliție Hanson nu putea să nu fie la înălțime:

– Păi, nici nu-i de mirare, nu-i așa, domnule? Acolo e o casă. Oamenii locuiesc în case, domnule. Bun, dacă ar fi fost un coteț de găini...

– Da, știu asta, spuse bărbatul, deja impacientat. Vreau să zic că e mort. De-asta încercam să flutur din mâini, ca să vă fac semn să opriți.

– Zău, e mort? Păi, haidem atunci să vedem și noi.

Și astfel, raportând prin radio unde se afla și conchizând că vacile fermierului Thompson fuseseră deja transformate în hamburgeri, ceea ce însemna că nu mai era atât de presant să ajungă acolo, Hanson intră cu mașina pe aleea ce ducea spre Old Mill House, lăsându-l pe pieton să vină în pas alert în urma lui.

– Şi-acum, domnule, vreţi să-mi spuneţi, vă rog, cum vă cheamă? zise el, dându-se jos din maşină.

– Argyll. Jonathan Argyll. Am venit să mă întâlnesc cu o persoană pe nume Forster, dar când am ajuns aici nu mi-a răspuns nimeni. Uşa era întredeschisă, aşa că am intrat şi l-am găsit acolo. Unde îmi imaginez că este şi acum.

– Aha! Păi, hai să mergem să ne lămurim atunci!

Agentul de poliţie Hanson porni spre uşă, o împinse binişor, deschizând-o, şi păşi în vestibul.

Măcar în privinţa simţului de observaţie al domnului Argyll nu exista niciun dubiu. Trupul de la picioarele scării era, în mod incontestabil, neînsufleţit, iar unghiul strâmb şi nefiresc în care capul era legat de gât sugera imediat motivul morţii, mai ales dacă te uitai şi la sângele închegat printre firele de păr blond şi rar de pe ţeasta defunctului. Hanson nu îl cunoscuse personal pe Geoffrey Forster; ştia că omul avea ceva preocupări în domeniul artelor plastice şi că lucrase pentru cei de la Weller House. Sau, oricum, asta făcuse până la moartea domnişoarei Beaumont.

Având în vedere valul de jafuri şi tâlhării comise în zonă în ultimele săptămâni, primul lui gând a fost că şi aici se produsese o infracţiune din aceeaşi categorie sau, pur şi simplu, era doar un accident. Toate clădirile vechi, pe care orăşenii le agreau atât de mult, în opinia lui erau iremediabil incomode, neeconomice şi periculoase. Destul de drăguţe, presupunea el,

cu acoperișul lor din stuf și zidurile spoite cu var, dar nimic nu l-ar putea convinge vreodată să locuiască într-o asemenea casă. Scara, aici, era răsucită, foarte lustruită și alunecoasă. Urcă până în capăt și constată că ultima treaptă, înainte de palier, era șubredă și juca. Îi trecu prin minte, în timp ce ieșea la mașină, pentru a cere prin radio să i se trimită întăriri, că era foarte posibil ca omul să fi alunecat, pur și simplu, pe scări și, căzând, să se fi lovit la cap și să-și fi rupt gâtul. Va trebui să mai aștepte, ca să-și dea seama dacă se furase ceva din casă.

– Hei, alo, strigă el, după ce trimisese mesajul prin radio și coborî iarăși din mașina de poliție. Unde-ai pornit așa de capul dumitale?!

Argyll, care se îndrepta spre poarta din față, întoarse capul, agasat.

– Voiam doar să arunc o privire, îi răspunse el, ridicând glasul ca să se facă auzit. Mă gândeam să văd dacă nu descopăr poate ceva util pentru anchetă.

Of, Doamne, se gândi Hanson. Încă unul care se crede mare detectiv! Genul de individ care se pricepe la toate și își închipuie că poate dezlega orice enigmă.

– Nu mai arunca nicio privire și vino lângă mine, ca să te am sub ochi. Apropo, dumneata cine ești, de fapt?

Pietrișul de pe alee scârțâia sub pașii lui Argyll, care veni înapoi lângă Hanson și îi dădu lămuririle cerute:

– Sunt negustor de opere de artă. Am venit aici ca să discut cu domnul Forster despre un tablou.

– Și ce tablou era acela?

– Un tablou, care e posibil să se fi aflat în posesia lui. La un moment dat. Un tablou furat, de fapt, mărturisi el, cumva vinovat, ceea ce-l făcu pe Hanson să ridice din sprânceană.

– Oh, zău?! remarcă el, pe un ton plat.

– Da, continuă Argyll emoționat. Așa că intenționam să-l întreb despre respectivul tablou. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

– Și, mă rog, de ce te interesează pe dumneata chestiunea? Ești proprietarul tabloului?

– Oh, nu.

– L-a furat de la dumneata?

– Doamne ferește, nu.

– Mda. Ei, bine, domnule, îți sugerez să rămâi exact acolo unde ești acum. Nu pui mâna pe nimic și aștepți până vom fi pregătiți să îți luăm o declarație.

– N-ar fi util să arunc o privire prin jurul casei, în eventualitatea în care aș putea descoperi ceva?

– Nu, domnule, spuse Hanson, cu o răbdare ostentativă. Stai locului și nu te clintești. S-a-nțeles?

Și așa Argyll, cu mâinile înfundate în buzunare, a stat încremenit acolo o jumătate de ceas și a dârdâit de frig în vântul rece, regretând că uitase cât de răcoroase sunt verile în Anglia și așteptând pleoștit lângă mașina poliției sosirea forțelor de ordine care să-i ia declarația.

Totuși, a făcut câteva servicii utile pentru poliție, cel mai important constând în deturnarea spectatorilor care treceau prin dreptul casei, ieșind din sat, vedeau mașina de poliție, opreau și veneau să întrebe ce se întâmplase.

– Un accident. Cel mai bine, să-i lăsăm pe experți să-și facă treaba, i-a spus el unui bătrân jerpelit, cu un câine răpănos și o pungă de plastic plină cu mâncare congelată, care a apărut primul la poartă.

Omul și-a arcuit o sprânceană, cu un aer insinuant, după care și-a văzut de drum.

– Un accident, i-a spus el și unui tânăr bondoc, cu mutră de derbedeu, care s-a apropiat peste câteva momente, holbându-se la casă, cu o fascinație aproape malițioasă. Poate vreo spargere, nu se știe.

La această ultimă remarcă, tipul îi aruncă o privire cruntă și se grăbi să-și ia picioarele la spinare.

– Un accident. Circulați, vă rog, a zis el din nou, de data asta adresându-se unei doamne cărunte, la vreo cincizeci și ceva de ani, cu ochi strălucitori și vioi, care intrase și ea pe poartă, pentru a vedea evenimentele.

Dintotdeauna, visase să-i poată spune cuiva *circulați, vă rog.*

– Nu fi ridicol, i-o trânti doamna, cu un timbru tăios, împingând la o parte autoritatea lui nelegitimă, cu un aer de dispreț întemeiat. Cum să-mi ceri mie așa ceva?! Hanson! răsună neașteptat de tare glasul ei, strigându-l pe polițaiul care dispăruse iarăși în casă. Ieși afară de-acolo!

Și Hanson s-a executat, cu o viteză uimitoare. Argyll era impresionat. Polițaiul nu a făcut neapărat o plecăciune, însă în mod vădit era mult mai amabil cu această doamnă decât fusese cu el.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă ea, pe un ton iute.

– Forster. A murit, doamnă Verney. Din câte se pare, și-a rupt gâtul.

Deși părea luată prin surprindere de această veste, doamna Verney își păstră cumpătul și, în niciun caz, nu-și pierdu timpul cu tipicele expresii de regret, șoc sau groază.

– Când?

Hanson scutură din cap.

– De ceva timp, cred. Cadavrul s-a răcit. Probabil că a căzut pe scări. Domnul acesta – îl indică el pe Argyll, cu o mișcare din cap – e cel care l-a găsit așa.

– Acum vreo zece minute, interveni Argyll, neîntrebat. Pe la vreo unsprezece. Aveam întâlnire cu el.

– Te-aș ruga să mă ții la curent, spuse femeia, ignorându-l complet pe Jonathan, după ce îl măsură rapid cu privirea. Casa a fost a noastră, în fond. Știam că ar fi trebuit să reparăm scara aceea. Tot treapta de sus e problema? Întotdeauna a fost un pic cam șubredă. Eu i-am și spus la un moment dat...

Polițistul Hanson a ținut să specifice că, sub acest aspect, doar experții vor putea trage o concluzie avizată. Doamna tăcea, cu mâinile în buzunare, reflectând câteva clipe.

– Mda, spuse ea după un timp. Dacă voi fi dată în judecată, pe motiv că am vândut un imobil care avea o scară periculoasă, aș prefera să aflu cât mai curând cu putință. Haide, Frederick, continuă ea, fluierând spre labradorul care amușinase pe lângă tufele de trandafiri.

Chiar dacă existaseră cumva niște indicii folositoare, de genul unor urme de pași pe sol, acum dispăruseră probabil complet, remarcă Argyll în sinea lui.

Pe urmă, doamna se răsuci pe călcâie și porni înapoi pe alee, dispărând pe șosea.

– Cine era? îl întrebă Argyll pe polițist, gândindu-se că asaltul la care fuseseră supuși amândoi putea forma o punte adecvată stabilirii unor relații mai cordiale.

– Doamna Mary Verney, zise Hanson. Proprietara terenurilor din zonă. Sigur, doamna nu e de prin părțile locului și, de altfel, nici nu mai deține prea multe terenuri, din câte știu. O femeie foarte drăguță, dar nu s-a născut aici. A preluat doar de curând moștenirea, când a murit verișoara ei.

– Ah.

Dar posibilitatea de a continua această conversație constructivă s-a văzut brusc curmată prin apariția intempestivă a întregului efectiv de polițiști veniți să se ocupe de diversele lor îndatoriri în cadrul unei asemenea anchete.

Și așa mecanismul greoi și lent al justiției a început să se urnească din loc. S-au făcut fotografii,

s-au măsurat distanțele, frunțile s-au mai încruntat, ferestrele au fost cercetate atent, bărbiile au fost scărpinate. Cadavrul a fost ridicat și declarația a fost consemnată. Toate operațiunile au durat ceasuri în șir, dar, din câte își dădea seama Argyll, nu s-a realizat mare lucru.

Reprezentanții poliției locale, totuși, erau foarte mulțumiți de ei înșiși. Specialiștii în prelevarea amprentelor digitale țopăiau prin jur, pufăind ca o gașcă de frizeri maniaci. Alți experți diverși și-au exprimat opinia preliminară că, la o evaluare aproximativă a faptelor, se părea că Geoffrey Forster își dăduse obștescul sfârșit căzând pe scări. Nimeni nu s-a încumetat, însă, să enunțe vreo ipoteză despre cum se ajunsese la producerea nefericitului incident.

Frustrați de faptul că investigațiile lor nu scoseseră la iveală nimic consistent, polițiștii, asemenea Flaviei cu Sandano, și-au luat revanșa îndreptându-și toată atenția asupra lui Argyll, care, timp de câteva ceasuri, a trebuit să declare cu ce se ocupa, explicând de ce venise acolo și justificându-și toate mișcările. El le-a recomandat ca, în cazul în care doreau dovezi despre bunele lui intenții și, în general, despre colaborarea lui utilă cu poliția, să ia legătura, în Italia, cu Departamentul Furturi de opere de artă. O *signorina* di Stefano, a adăugat el, vorbea englezește suficient de bine, încât să-l poată ridica în slăvi, într-o limbă pe înțelesul lor.

Cu o oarecare reticență, mintea colectivă a poliției a virat încet spre concluzia că, dacă Forster ar fi fost ajutat de la spate în coborârea lui finală, era puțin probabil ca Argyll să-i fi dat acest „brânci de ajutor", cu atât mai mult cu cât medicii, ulterior, au formulat opinia preliminară că omul era mort de cel puțin douăsprezece ore, iar Argyll, la rândul lui, putea demonstra cu ușurință că el se aflase la Londra în respectivul interval de timp. Fără a exclude în totalitate supoziția unei fapte murdare în cazul de față, datele existente infirmau o asemenea variantă. Mai mult chiar, Bottando, în absența Flaviei, și-a făcut datoria spunând că, în opinia lui, Argyll era, în general, un om care respecta legea.

– Și tabloul acesta, spuse inspectorul Wilson, dumneata credeai că se afla în posesia domnului Forster?

– Nu. Aș fi foarte surprins dacă aș afla că tabloul era la el. Orice om care ar păstra o pictură furată, timp de peste două decenii, este cel puțin un prost. De ce să te mai fi obosit să-l furi, atunci?

– Dar ai avut impresia că știa la ce te referi când ați vorbit la telefon?

– Oh, da. Așa mi s-a părut. Mi-a zis că vom discuta despre asta. Punând intenționat accentul pe „asta", înțelegeți?

– Știi ce înfățișează tabloul?

– Am o descriere aproximativă. Am aflat despre acest subiect acum câteva zile. Până atunci, nu auzisem niciodată de el. Era o Madonă cu pruncul.

– Nu ai o fotografie, presupun?

Argyll clătină din cap și spuse că nimeni nu avea niciun fel de fotografie a picturii în cauză.

– Foarte instructiv, domnule. Mulțumesc. Bun, vasăzică ai ajuns aici...

Și au ținut-o în continuare la fel, formulând enunțuri, dactilografiind, căutând martori, confirmând, semnând. Într-un final, s-a terminat.

– Oh, și încă un lucru, domnule. Pașaportul dumitale.

– Ce-i cu el?

– Vrei să mi-l dai, te rog?

– Cum adică? De ce?

Wilson zâmbi, cumva încurcat.

– Îl vei primi înapoi peste câteva zile, sunt sigur.

– Asta înseamnă că sunt obligat să rămân aici?

Wilson zâmbi din nou.

– Și slujba mea, nu vă gândiți? Eu locuiesc în Italia, dacă nu știți.

– Știu. Din acest motiv, avem nevoie de pașaportul dumitale.

– Dar nu mă arestați, sper?! Mă suspectați de ceva?

– Oh, nu. Dar s-ar putea să avem nevoie să stăm de vorbă cu dumneata din nou și ne-ar fi mult mai ușor să știm că te putem găsi imediat.

Inspectorul de poliție a fost foarte politicios, însă absolut ferm în decizia lui. Argyll, enervat și un pic alarmat, i-a predat documentul. Habar n-avusese

vreodată cât de ușor se poate confisca un act de identitate. Acum, când nu-l mai avea, îi simțea lipsa.

După ce a fost informat că, la momentul potrivit, i se va cere să mai dea o declarație, Jonathan Argyll a fost lăsat în pace, ceea ce nu însemna însă că ar fi avut cum să-și umple timpul într-un sat ca Weller. Trecând prin dreptul stației de autobuz de pe singura stradă adevărată din localitate, și-a dat seama că lucrurile nu stăteau deloc pe roze: ultimul autobuz spre Norwich plecase deja, iar șanse de a mai prinde vreun tren spre Londra nu prea erau. Va trebui să stea la mila poliției locale, rugându-i să-l ducă și pe el cine-știe în ce altă localitate. Doar dacă nu găsea, poate, vreun hotel unde să tragă peste noapte.

Mai rămăsese și fără țigări, așa că se duse să se aprovizioneze și să facă niște investigații.

– Cinci pachete de Rothmans, îi spuse el femeii ursuze și pământii la față, care stătea în spatele tejghelei din prăvălioara care funcționa și pe post de oficiu poștal al satului.

Înșfăcând la repezeală unul dintre pachetele de țigări pe care vânzătoarea i le pusese în față, Argyll aruncă o privire pe rafturi, pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoit să-și facă niște provizii de merinde. Din păcate, nu erau decât produse conservate, unele care zăceau acolo congelate de veacuri, altele în cutii de tablă, acoperite de un strat subțire de praf. Alese să nu se atingă de nimic de-acolo, gândindu-se

să-și ia totuși niște biscuiți. Aveau și italienii cusururile lor, nu se prea pricepeau să facă biscuiți buni. Oricum, nu din cei cu ciocolată deasupra.

– Spuneți-mi, vă rog, i se adresă el în continuare femeii, care i se părea un exemplu edificator al pericolelor prezentate de căsătoriile consangvine și o proastă alimentație. Există vreun hotel prin apropiere? Unde să-mi pot lua o cameră pentru la noapte?

– Ești de la poliție?

– Nu.

– Douăsprezece lire cincizeci.

– *Poftim?*

– Pentru țigări. Costă douăsprezece lire cincizeci.

– Doamne Sfinte, se miră el și, cu părere de rău, îi dădu aproape toți banii din buzunar. Cum e cu hotelul?

– Nu e.

– Există totuși o cârciumă, rosti din spate un glas vesel și deja familiar. Au și niște odăi, dar sunt un pic cam riscante.

Argyll se răsuci pe călcâie și îl văzu pe labradorul Frederick postat în picioare pe pragul ușii deschise a prăvăliei.

– Șobolani, deduse el, dezamăgit.

– Exact, confirmă calmă Mary Verney, intrând și ea, în urma câinelui. Dar s-ar putea să scapi cu viață o noapte sau două. Ești nevoit să rămâi pe-aici din cauza lui Geoffrey, nu-i așa?

O doamnă cam indiscretă. Argyll observă cu coada ochiului cum femeia palidă care îi vânduse țigările se trase înspre intrare, ca să audă mai bine discuția. La rândul lui, Argyll se îndreptă și el spre ușă, însoțit de doamna Verney.

– Cum te cheamă? îl întrebă ea, când ieșiră afară, la aer curat.

Avea o voce plăcută, bine articulată, dar care, totuși, în mod ciudat era lipsită de orice accent. Singura explicație, se gândi Argyll, era faptul că doamna Verney vorbea normal: fără acea rusticitate grosolană tipică multor localnici, dar nici cu inflexiunile guturale asociate îndeobște cu aristocrația britanică.

Argyll se prezentă, după care își concentră atenția, mai direct, asupra tovarășei lui de drum. O englezoaică tipică, drăguță, cu haine din tweed și mult păr de labrador pe ea. O osatură frumoasă și genul de piele care își păstrează prospețimea grație deceniilor petrecute la aer, în burniță și ploaie rece, vânând animale de blană.

– Bem un ceai, apropo? Haide, în felul ăsta am prilejul să scot de la dumneata tot ce știi despre Geoffrey și ce s-a întâmplat acolo. Te previn, însă. Polițaii de-aici sunt oribil de taciturni, iar eu mor de curiozitate să aflu tot.

Argyll cântări invitația, după care acceptă. În fond, i-ar prinde bine o schimbare de decor. În afară de asta, în timp ce el îi furniza informațiile care o interesau, același lucru îl putea face și ea pentru el.

O acompanie, așadar, înapoi în lungul străzii principale a satului, la un moment dat cotind la stânga pe o alee largă. În acest răstimp, noua lui cunoștință sporovăia cu dezinvoltură, ba despre familia de gaițe care își făcuse cuibul în stejarul de-acolo, ba despre stricăciunile provocate de boala ulmului olandez, care transformaseră vizibil întreaga zonă. Remarcile ei erau punctate de fluierături și strigăte spre câinele Frederick, care sărea încolo și încoace pe lângă ei, amușinând voios prin fiecare băltoacă zvântată care i se ivea în cale.

Pe ansamblu, satul nu era urât, conchise el, mai ales că era amplasat în una dintre porțiunile mai mici din estul Angliei, care nu sunt turtite ca o clătită și nici măturate de rafalele de vânt geros coborâte direct de la Polul Nord. În mod limpede, totuși, așezarea pierduse mult din prestanță în ultimele secole. Probabil, nu mai număra acum nici măcar o mie de locuitori, majoritatea locuind în imobile minuscule de-a lungul acelei miniaturi de stradă principală și, de asemenea, în fermele și casele țărănești din împrejurimi. Cu biserica din localitate, pe de altă parte, s-ar fi putut făli orice oraș măricel. Era un edificiu vast, în care fiecare sătean avea locul lui, rămânând în rest încă foarte mult spațiu liber. Turla macabră, construită în muchii drepte, domina întregul peisaj, iar absența oricărei alte clădiri de o grandoare comparabilă în regiune nu făcea decât să

scoată în evidență faptul că satul nu-și revenise încă pe deplin de pe urma ciumei negre.

Pe lângă toate acestea, în localitate mai exista un mic cartier izolat, format din vile moderne amplasate la periferie, care fuseseră construite pentru cei dornici să stea la țară, dar fără să renunțe la confortul sau la aparențele existenței citadine din zonele rezidențiale, iar în acest loc se afla și Weller House.

Conacul era amplasat în capătul unei alei impozante, deși cumva lăsată în paragină, și fusese construit, din câte presupunea Argyll, la sfârșitul veacului al XVII-lea. De atunci, avuseseră loc câteva modernizări, o grecizare a unei laturi în secolul al XIX-lea, iar peste câteva decenii o goticizare a celeilalte laturi, astfel încât construcția semăna izbitor cu o imagine exemplificatoare dintr-un manual despre stilurile arhitecturale. Oricum, rezultatul era fermecător. Iar proporțiile ideale, de asemenea. Nu un palat gigantic, ci un conac spațios în care să poți locui și cu care, totodată, să poți epata toți vecinii pe o rază de treizeci de kilometri.

Retras și liniștit, totodată, completă Jonathan în sinea lui. Situat cam la un kilometru distanță de localitate, rupt de restul lumii prin terenurile încă întinse – deși acoperite de bălării –, care se pierdeau într-o pădure deasă și neîngrijită, cu un zid înalt de piatră și o poartă mare din fier ruginit, care dădea spre șoseaua principală. Odinioară, menirea zidului de piatră era să-i țină la respect pe țărani; acum,

rostul lui era să țină departe toate zgomotele epocii moderne. Adaptabilitatea, iată un lucru esențial.

Din păcate, zidul de piatră nu era un tampon fonic prea eficient. Exact când admira în sinea lui liniștea desăvârșită din jur, Argyll auzi un huruit gros venind de dincolo de zări. În timp ce stătea acolo, încercând să se dumirească totuși ce fel de furtună, probabil, se iscase în văzduhul îndepărtat, zgomotul crescu în volum și se transformă din ceea ce semăna cu un fel de tunet surd într-un soi de vaiet din ce în ce mai pițigăiat. Pe urmă, cu o bubuitură explozivă care făcu să-i vibreze pământul sub picioare, două obiecte negre și foarte amenințătoare țâșniră prin aer la câteva sute de metri deasupra lui, sfredelind înaltul cerului cu o viteză aproape incredibilă. Apoi, se făcură nevăzute dincolo de crestele copacilor din capătul domeniului, iar zgomotul se disipă lent, din nou.

– Ce Dumnezeu a mai fost și asta? o întrebă el pe noua lui amfitrioană, care nu părea să dea vreo atenție tulburătorului fenomen.

În schimb, doamna Verney se uită la ceas și spuse cu un aer misterios:

– Ora cinci și treizeci de minute. Pesemne că au bombardat iarăși Scoția.

– Poftim?

– Sunt avioane F1-11, îl lămuri ea, cu acea totală indiferență născută dintr-o lungă familiaritate. Bombardiere americane, adăugă ea, pentru eventualitatea

în care cunoștințele lui Argyll în materie de aeronave ar fi fost mai sumare. Baza este situată cam la vreo doisprezece kilometri de-aici, iar noi suntem plasați sub culoarul lor de zbor. Când le mai vine cheful de joacă și devin obraznici, nu se pot abține să nu tureze motoarele la maximum când zboară pe deasupra aleii străjuite de copaci. Groaznic de gălăgioși, nu-i așa?

– Și nu-i poate nimeni opri? Casa o să se năruie cu totul dacă va continua să mai vibreze așa.

Doamna Verney arătă spre casă, unde o crăpătură lungă era vizibilă de sus până jos, pe partea laterală.

– Încerc să-i conving pe americani că totul e numai din vina piloților lor și că ei ar trebui să plătească pentru asta. De fapt, presupunerea mea este că acea crăpătură a apărut înainte ca frații Wright să fi venit pe lume, dar nu contează. Cu un pic de noroc, tot vor scoate banul înainte de a pleca.

– Unde să plece?

– Habar n-am, acolo de unde-au venit, ridică ea din umeri. Baza aeriană se închide, întrucât au ajuns la concluzia că nu mai există pericole de care să ne apere. Dezastru.

– De ce? Va fi mult mai liniștit pe-aici.

– Da. Și tocmai asta este problema. Niciun navetist nu vrea să locuiască aici, fiindcă e prea mult zgomot; prin urmare, atunci când se vor cărăbăni, Weller va deveni o urbe-dormitor ca atâtea altele.

În plus, americanii erau și incredibil de generoși. Țineau atât de mult să fie iubiți, încât au fost în stare să suporte costurile montării de ferestre termopan la fiecare casă, pe o suprafață de câțiva kilometri; au repavat toate drumurile pe care le foloseau camioanele lor și, de asemenea, au organizat anual petreceri și excursii pentru copiii localnicilor. Minunați oameni! Mult mai cumsecade decât cei din consiliile locale. Și, acum, distracția s-a terminat. Sentimentul general al oamenilor de-aici este că totul ni se trage de la ruși, care sunt prea slabi și nevolnici. Haidem, să mergem.

Rumegând această bizară analiză de geopolitică, Argyll intră, în urma doamnei Verney, pe ușile mari de lemn, de pe care vopseaua se jupuise pe alocuri, și ajunse în hol. Aici, așteptă răbdător, examinând semnele distincte de cari în lambriurile din lemn maro-închis, în timp ce gazda lui, cuprinsă chipurile de o criză de indignare, îi telefona comandantului bazei, pentru a protesta față de prostul obicei al piloților de a folosi arboretul ei drept țintă de antrenament. Și nu e prima oară, colonele, nu e prima oară, a ținut să precizeze pe un ton înțepat.

– Bun, gata, spuse ea, după aceea. Acum, ceaiul. Și bârfele. Dar întâi ceaiul.

Acestea fiind zise, îl conduse jos, la subsol, pe o scară sordidă, într-o bucătărie atât de vetustă, încât ar fi putut foarte bine să fie decupată de-acolo și transportată cu totul într-un muzeu înfățișând viața

casnică în epoca edwardiană. Apoi doamna Verney se apucă să prepare ceaiul.

– Niciun fel de utilități moderne, dar nici servitori care să poată lucra cu aparatura asta veche, remarcă ea. Tot ce poate fi mai rău în ambele lumi. Îmi petrec viața încercând să repar siguranțele, atunci când se întâmplă să sară. Este uluitor cât de multe poți învăța despre circuitele electrice, atunci când intri în rândul micii nobilimi rurale.

– Credeam că, prin naștere, faceți parte din nobilimea rurală. Nu ăsta e rostul, în fond?

– Depinde cât de tenace ți-e soiul. În cazul familiei mele, membrii ei s-au dovedit cam plăpânzi. Mor toți ca muștele. Eu sunt cam ultima dintr-o întreagă filiație. Unchiul meu Godfrey, care a adus proprietatea în starea jalnică în care o vezi, a dat ochii peste cap acum vreo cincisprezece ani. Fiica lui a murit iarna trecută. Lăsându-mi mie moștenire acest sinistru mausoleu, un gest de mărinimie pentru care nu-i sunt prea recunoscătoare. Plus câinele ei, bineînțeles. Cea mai oribilă zi din viața mea a fost atunci când am moștenit domeniul. Câinele e OK, însă.

– Presupun însă că nu sunteți obligată să locuiți aici. N-ați putea, pur și simplu, să închideți totul și să vă mutați într-o vilă mai confortabilă?

Doamna Verney oftă, în timp ce turna apa clocotită într-un ceainic de mărimea unei căzi de baie.

– Și atunci cine-ar mai repara siguranțele când se întâmplă să sară? Sau instalațiile sanitare, când se

înfundă? Sau acoperișul, când începe să curgă? Fără o îngrijire permanentă, șandramaua asta barocă s-ar prăbuși într-o săptămână. Nu poți să trânțești ușa în urma ta și să-ți iei tălpășița, fără niciun simț de răspundere. Și, înainte de a-mi comunica sugestia dumitale, să nu crezi că nu m-am gândit și eu la asta. O poliță de asigurare grasă și împănată, un incendiu salutar și eu plângând cu lacrimi de crocodil, în timp ce încasez cecul.

Argyll se așează la masa din bucătărie și îi zâmbi amuzat doamnei Verney.

– Dar, bineînțeles, până la urmă tot m-ar prinde, nu-i așa? Și să fiu a naibii dacă am vreo intenție de a-mi petrece restul vieții în pușcărie, pentru proprietatea asta cu care m-am pricopsit.

– Dar nu i-o puteți dona altcuiva?

– Cui?! pufni ea. Eu sunt singura Beaumont care a știut să își câștige existența muncind. Dacă eu nu mă pot descurca, alții, crede-mă, nu vor fi în stare să facă nimic. Singurul lucru de apreciat la ei este faptul că au înțelepciunea de a nu încerca. Fiindcă fraierul se cunoaște de la o poștă.

– Dar Patrimoniul Istoric?

– Da, ăia ar lua casa. Dar nu plină de datorii, ceea ce este și problema în momentul de față. Prin urmare, sunt nevoită să o țin, cel puțin până când reușesc să pun mâna pe niște bani. Ce caraghioasă e lumea asta, nu crezi? Presupun că n-ai disponibile vreo două milioane de lire sterline, cu care să nu ai ce face? Am putea transforma domeniul într-un

centru de conferințe sau am putea să-l umplem cu bătrâni înstăriți, pe care să-i stoarcem de bani.

– Nu contați pe mine.

– Păcat.

– Asta înseamnă că n-aveți copii?

– Ba am, trei. Doi gemeni și unul separat. Sunt împrăștiați în cele patru zări, slavă Domnului. Adică, îi iubesc enorm, dar acum au plecat să învețe pe cont propriu cât de mizerabilă e viața asta. Existența mi se pare mult mai calmă așa. Ca și cum aș fi din nou tânără.

– Splendid.

– Bun, acum povestește-mi despre dumneata. Cine ești? De unde vii? Trăiești singur? Ești însurat? Lucrul cel mai important – ce se întâmplă în satul ăsta? Și ai cumva vreun amestec în toată chestia de-aici?

Și așa, bând ceaiul cu doamna Verney, Argyll i s-a confesat cu lux de amănunte, povestindu-i despre viața lui, în timp ce femeia perspicace din fața lui mișca înțelegătoare din cap și îi punea întrebări suplimentare. Interogatoriul exhaustiv pe tema morții lui Geoffrey Forster era demn de cel mai dibace avocat. Pentru prima oară de când coborâse din avion, Jonathan Argyll se simțea relaxat și, în consecință, a rămas la taclale acolo, mult mai mult timp decât s-ar fi cuvenit.

– Dar ești un *bun* dealer de artă, dragul meu? întrebă ea, după ce epuizase subiectul morții lui Geoffrey Forster și începuse să sape în viața personală a lui Argyll.

– Mă pricep la artele plastice, dar partea cu negoțul mă cam pune la pământ. Mi s-a zis că îmi lipsește instinctul de ucigaș.

– Adică nu ești suficient de nemilos?

– Da, asta-i opinia generală. În realitate, marele necaz este faptul că nu am bani destui ca să cumpăr tablouri cu care să pot da lovitura. Dealerii mari pornesc în afaceri fie vânzând cu nemiluita lucrări de-ale lor sau au un sponsor care vine cu capitalul necesar. Dar n-am văzut să se fi format vreo coadă la ușă, în ceea ce mă privește.

– Îți doresc baftă.

– Mulțumesc.

Și așa conversația s-a desfășurat inofensiv, trecând de la una la alta, iar când Argyll s-a uitat la ceasul de pe perete și a văzut că se făcuse aproape opt seara, a tresărit uimit și s-a ridicat în picioare.

– Te grăbești? întrebă ea.

– Nu neapărat. Dar s-ar cădea să plec: trebuie să-mi găsesc un loc unde să dorm la noapte.

– Dormi aici.

– Nu mi-aș permite să vă deranjez.

– Faci cum vrei. Cât timp dorește poliția să te aibă la îndemână?

– Habar n-am. Nu-mi imaginez ce altceva i-ar mai putea interesa de la mine. Însă, din câte mi-am dat seama, se așteaptă să rămân pe-aici. În plus, mi-au reținut pașaportul.

– Mda, eşti cumva ţinut captiv, dădu ea din cap, cu subînţeles. Ştii ce, dacă mâine mai eşti încă pe-aici, vino la cină. Pot măcar să-ţi garantez că mâncarea va fi mai bună decât la cârciumă.

Argyll îi spuse că ar fi încântat să dea curs invitaţiei.

6

Flavia s-a întors de la Florenţa într-o stare de spirit destul de veselă şi, înainte de a se duce la culcare, a trecut pe la serviciu, ca să îi povestească lui Bottando ce descoperiri făcuse ea în deplasare.

– E pe-aici? îl întrebă ea pe Paolo, care stătea lângă automatul de cafea.

– Aşa cred, îi răspunse colegul ei. Dar ia-l cu binişorul. E foarte cătrănit în seara asta. Am vrut să îi cer să-mi dea o zi liberă, drept răsplată că l-am prins pe tipul cu „Leonardo". Am renunţat însă, când l-am văzut cât de negru e la faţă. Mutra aceea acră de duminică peste care s-a suprapus obsesia încrâncenată de a munci peste program.

– De ce?

– Habar n-am. A îmbătrânit, presupun. Oricât de bun ai fost odată, când faci de prea multă vreme acelaşi lucru...

Aha. E bine de ştiut: un om avizat face cât doi, vorba proverbului. Paolo trecuse de partea inamicului. Urcă scările, cu un sentiment îndoit de simpatie şi precauţie, pregătită să îşi prezinte descoperirile.

Când îi pomeni însă de deplasarea la Florenţa, Bottando nu păru prea impresionat. Mişcă doar din cap, cu un aer absent.

– Ce-i cu tine? întrebă ea. Paolo mi-a spus că eşti opărit rău astăzi.

– Zău, i-auzi la el! Foarte indiscret din partea lui. Şi nici măcar nu are dreptate. De fapt, în viaţa mea n-am fost mai furios decât acum.

– Argan?

Bottando încuviinţă din cap.

– Dischetele cu documentele lui, pe care ţi le-am dat?

Din nou, Bottando încuviinţă din cap.

– Argan a subtilizat o bună parte din dosarul Giotto, l-a citit, iar acum a scris şi a pus în circulaţie un memoriu enorm. În care bate câmpii despre cum ne pierdem noi vremea, cum consumăm resursele financiare plăsmuind fabulaţii, cum nu avem nici cea mai mică idee despre ce înseamnă infracţionalitatea modernă. Face băşcălie de tot materialul, insinuând că noi, aici, luăm în serios Afacerea Giotto, ceea ce este o minciună sfruntată. Că lucrăm în prezent la acest caz, ceea ce este iarăşi o minciună sfruntată. Şi că eu, personal, sunt atât de obsedat de propriile mele teorii, încât buna funcţionare a departamentului este

sacrificată pe altarul ideilor mele tâmpite. Folosind faptul că te-ai dus să o vezi pe doamna Fancelli drept argument în sprijinul afirmațiilor lui. Și deplasarea ta la Florența, deși habar n-am cum o fi aflat că intenționai să te ocupi și de problema asta.

– Hopa! exclamă Flavia, ceea ce nu constituia un comentariu strălucit, dar cu siguranță justificabil.

Flavia se întreba dacă nu cumva Paolo încercase să îl perie pe noul șef, sperând să obțină astfel o promovare.

– Tendința generală este că eu, personal, sunt ineficient, dacă nu de-a dreptul senil, că sunt necesare măsuri imediate, astfel încât departamentul să poată fi dat pe mâini sigure, unui om care se pricepe cum să administreze adecvat lucrurile.

– Și omul cu mâinile sigure ar fi Corrado Argan?

– Nici el măcar nu spune explicit acest lucru, însă cam asta e ideea.

– Șterge-i documentul din computer.

– Și ce-aș realiza cu asta?

– Ai mai câștiga timp.

– Nu prea mult. În afară de asta, e prea târziu. Omul a printat deja cincisprezece exemplare și le-a împrăștiat în populație.

– Cincisprezece?!

– Primul exemplar pentru ministru. Iar restul pentru subalternii lui, de sus în jos.

– Oh, Doamne!

– Asta e tot ce poți să spui? Îmi vine să-l omor pe nemernicul ăla!

– Haide, haide. Calmează-te.

– De ce? Ce motiv aș avea să mă calmez? Nu vreau să mă calmez.

– Evident. Dar nu cred că ajută la ceva în momentul de față dacă te comporți așa. Îl transformi pe Argan într-un demon. Iar asta nu este cea mai bună metodă de a reacționa.

– Și, atunci, tu ce sugerezi? N-aș fi atât de turbat de furie, dacă exact astăzi nu s-ar fi întâmplat ca niște frânturi de dovezi să nu sugereze că indiciile furnizate de femeia care ne-a scris s-ar putea, până la urmă, să ducă spre ceva. Nu știu încotro, desigur. Doar că nu pot risca să fac ceva în această privință.

– La ce te referi?

– Jonathan al tău. Poliția engleză a sunat aici ca să întrebe de el. Jonathan a aflat că Forster era un dealer de artă, care tocmai a fost găsit mort. Posibil, asasinat.

– Ah, făcu Flavia, foarte interesată. Povestește-mi și mie.

Bottando îi comunică puținele informații pe care le avea.

– Pare un pic cam penibil, zise ea, când Bottando termină.

– Da, dar devine suficient de interesant, încât să merite investigat în continuare, nu-i așa?!

– Nu și dacă se va dovedi că a fost un accident. Altceva?

– Doar faptul că englezii vor să le spunem dacă ştim ceva despre Forster, dacă omul avea contacte sau făcea afaceri aici. Jenant.

– De ce? Nu ne va lua mult timp să facem asta. Şi este un lucru uzual în asemenea situaţii.

– Ştiu. Însă va fi sub forma unei solicitări oficiale, în care se va menţiona negreşit faptul că noi eram deja interesaţi de individul ăsta, fir-ar să fie. Ceea ce va face ca insistenţa cu care eu am susţinut, în faţa lui Argan, că omul nu ne interesează, să pară şi mai duplicitară. Adică, înţelegi, aş fi putut pretinde că iniţiativa ta, la Florenţa, a pornit din entuziasmul unei tinere poliţiste lipsite de experienţă...

– Mulţumesc.

– Însă acte oficiale, făcând referire la convorbirea mea cu ei apropo de Forster. Devine mult mai dificil, deja. Jonathan al tău a încercat să ne ajute, presupun, dar i-a ieşit exact pe dos. Ca de obicei. *I-ai spus* că nu are rost să întrebe de Forster?

– Ah...

– Oh.

– Dar foarte bine că a întrebat, spuse ea, cu tărie. Fiindcă am stat de vorbă cu *signora* della Quercia. E complet sonată, însă divagaţiile ei se potrivesc cu ceea ce ne-a spus Fancelli. Ba chiar şi-a amintit de Forster şi de Fancelli.

– Hmm.

– Mai important chiar, am stat de vorbă şi cu Sandano. Care susţine acum că nu el a furat tabloul ăla de

Fra Angelico. A fost momit să mărturisească fapta, de către carabinieri, zice el, ceea ce pare foarte plauzibil. Omul pretinde că nu făcea decât un comision pentru cineva, livrând tabloul într-un anumit loc.

– Oh, da?

– Pentru un englez pe nume Forster.

Bottando se uită impasibil la ea.

– Oh, Doamne!

– Nu e Sandano cel mai sincer om de pe pământ, însă m-am gândit la ce mi-a spus. Treaba aia de la Padova a fost foarte curat făcută. Bine executată, fără nicio hibă. A ieșit prost datorită vigilenței vameșului. Ia zi, chiar îl vezi pe Sandano capabil de așa ceva?

– Nu prea, recunoscu Bottando. Așadar, avem două indicii foarte interesante..., continuă el, frecându-și bărbia gânditor și oftând, în timp ce bătea darabana pe birou. E ca un joc de noroc, nu-i așa? Noi facem investigații legate de Forster și descoperim unele lucruri, apoi putem încropi la repezeală ceva, pentru a demonstra că nu ne-am pierdut vremea degeaba și că Argan a vrut doar să se răzbune. Dacă însă facem investigații și nu descoperim nimic...

– Va trebui să te bizui pe instincte.

– Instinctele îmi spun că se întâmplă ceva foarte ciudat, ceea ce mă face să fiu precaut, spuse el, căzând pe gânduri câteva clipe, ca apoi să bată cu palma în birou. Nu, zise el. M-am săturat. Hai să

vedem ce putem afla. Dacă Argan zice că e o pierdere de timp, nu se poate să nu fie ceva interesant și să nu merite tot efortul nostru.

7

Argyll stătea rezemat de barul din cârciumă și, mult mai puțin euforic decât înainte, evalua opțiunile mizerabile pe care le avea. Sosise aici exact înainte de ora nouă și se dusese la bar, să comande ceva de mâncare, înainte de a căuta un loc în care să stea peste noapte.

Ouă scoțiene, ceapă murată, jumări de porc, a venit răspunsul. Sau am putea să vă facem un sendviș bun cu șuncă de porc, dacă vreți. S-ar putea să ne fi rămas unul de la prânz.

Jonathan Argyll scutură din cap, cu un aer deopotrivă trist și scârbit.

– O halbă de bere amară și un pachet de sărățele, vă rog.

– Vă dau perfectă dreptate, se auzi un glas, în mod evident nu un localnic, ci mai degrabă cineva de prin Wisconsin.

Se uită spre celălalt capăt al barului și zări doi bărbați: un localnic bătrân, noduros, cu ochi vioi, și un străin tânăr, proaspăt la față și posac. Cel de-al doilea purta uniformă, el fiind cel care se băgase în

vorbă adineaori, apropo de veşnica mâncare şi băutură din prin cârciumi.

– Eşti nou prin părţile astea, nu-i aşa? interveni bătrânul scofâlcit, cu mutră de cioflingar, care stătea cocoţat pe un taburet înalt. Dumneata eşti cel pe care l-am văzut azi-dimineaţă în curtea lui Forster, nu?! continuă el pe un ton acuzator. Tipul care mi-a spus să fac paşi de-acolo. Eşti de la poliţie sau ce?

Nu exista nicio scăpare, asta era limpede. Probabil, toată lumea din estul Angliei aflase deja de existenţa lui şi dorea să discute personal cu el despre Geoffrey Forster. Dar, la fel ca în cazul lui Mary Verney, nu-l deranja acest lucru, atât timp cât putea fi ceva reciproc avantajos. Argyll considera că nu avea motive de a păstra discreţia în privinţa respectivului subiect.

– Nu, spuse el. Eu doar am descoperit cadavrul.

– Tu l-ai omorât?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Argyll. Părea cumva o mojicie, de fapt. Se grăbi să explice că nu-l întâlnise niciodată pe Forster şi că singura dată când avusese ocazia să-l vadă fusese atunci când îl găsise mort.

– Şi-atunci cine l-a omorât?

– Asta chiar nu ştiu. De ce crezi că l-ar fi omorât cineva?

– Fiindcă o merita, zise bătrânul, iar aviatorul din Wisconsin privi sumbru în berea din pahar.

– Exact, spuse acesta, fără să exceleze în arta conversaţiei.

– El e Hank, continuă cioflingarul. Mai are şi alt nume, dar n-are niciun rost să ţi-l spun. Este imposibil de pronunţat. Asta fiindcă omul e străin. Eu sunt George.

Argyll înclină politicos din cap.

– Bun, cine zice poliţia că ar fi făptaşul? reluă bătrânul metodic, ca nu cumva să-i lase lui Argyll vreo şansă de a ascunde informaţii relevante. A fost văzut careva părăsind locul faptei?

– Nu, din câte ştiu eu. Şi nici nu ştiu măcar dacă a fost o crimă, repetă Argyll.

– Înţeleg că ai făcut deja cunoştinţă cu doamna Verney, continuă George, schimbând rapid direcţia.

– Oh, da. Am făcut cunoştinţă cu ea. O femeie drăguţă, mi s-a părut.

– Cam ascunsă.

– Oh, zău? De ce?

– E o străină. A venit aici abia când a moştenit Weller House. Când a murit domnişoara Veronica.

– Da, am auzit.

– Nu ştie rosturile, mă-nţelegi?!

– Care rosturi?

– Se străduieşte din greu, meritul ăsta i-l recunosc. Dar nu se pricepe. Uite, bunăoară, serbările satului.

– Ce-i cu serbările satului? întrebă Argyll, politicos.

Ar fi preferat să găsească o modalitate de a întoarce discuţia la Forster. În mod straniu, s-ar fi zis că oamenii ăştia nu voiau să discute despre el. Ar fi

fost de așteptat ca un caz autentic de omucidere să le fi dezlegat limba, făcându-i să turuie ca niște apucați.

– A refuzat să vină. Prea ocupată, a zis ea. Asta e hiba, pricepi? Nu-i suficient de prezentă aici. Mereu pleacă la Londra și prin alte locuri. Domnișoara Veronica, în schimb, n-a lipsit în viața ei de la serbările satului, deși era bolnavă tot timpul.

– Haide, George, nu mai bate câmpii, îi zise cu naturalețe cârciumarul, care venise să pună la loc o halbă. Pe domnul nu-l interesează să audă despre doamna Verney.

– Întocmai, zise Argyll, convins că francheța era preferabilă în momentul de față. Vreau să aflu mai multe despre Geoffrey Forster.

– Pfui! O gioarsă de om, asta a fost, decretă George. Oricum, e de apreciat la doamna Verney că n-a avut nicio treabă cu el. O fi ea ciudată, dar proastă nu e.

– Și-atunci de ce i-a vândut casa?

– Asta a fost opera domnișoarei Veronica, zise el. I se părea că tipul era o minune, efectiv. Că sclipea de talent și inteligență. Sigur, femeia era un pic cam...

– George, interveni tăios cârciumarul. Taci din gură. Nu vreau să aud aici asemenea bârfe prostești.

Ce fel de bârfe? se întrebă Argyll. Haide, nătărău bătrân ce ești, ciripește mai departe, nu te uita la ce zice ăla...

– Dar nu sunt bârfe, protestă George. N-am spus lucruri care să nu...

– Mă lași să-ți fac cinste cu un pahar? întrebă Argyll, care de obicei ura bârfele.

– Nu m-ar deranja deloc. O halbă, te rog. Și jumate pentru cățel.

De pe podea, o potaie corcită privea pofticioasă în sus, cu ochi jucăuși, în care licărea o vagă expresie alcoolică. Aviatorul american anunță că trebuia să se întoarcă la bază și porni spre ieșire, împreună cu doi camarazi care trăseseră la țintă cu săgeți, dovedind, în mod surprinzător, că se și pricepeau.

Când stăpânul și câinele își băgară boturile în câte un recipient cu bere amară, Argyll reîncepu vânătoarea. Optă pentru o tactică discretă.

– Și domnișoara Beaumont? Ea cum era?

George se încruntă, rotindu-se în loc ca să vadă dacă cârciumarul nu era prin preajmă, constată că omul turna niște Guinness în celălalt capăt al barului și, profitând de acest interludiu, ciocăni discret cu degetul în partea laterală a propriei țeste.

– Sisi la melodie, dacă înțelegi ce vreau să spun, șopti el teatral și tare, de s-ar fi putut face auzit până în parcarea de-afară. Bineînțeles, totul era ținut secret. Dar am auzit că mânca pastilele cu lingura. Astea au băgat-o în mormânt, pastilele. Biata doamnă Verney, ea a găsit-o moartă în casă. Se mutase temporar acolo, fiindcă domnișoara Veronica era foarte bolnavă. Singura rudă care voia să știe de ea. În fine, doamna Verney a plecat la Londra, dimineața, iar când a venit seara înapoi a găsit-o moartă în pat.

– Și Forster? Mi se pare că nu-l prea înghițeai.

George făcu o grimasă ilustrativă pentru sentimentul de antipatie față de cineva.

– Afurisit om. Bine c-a murit. Și, păcat, să știi, tinere, că nu l-ai ucis dumneata.

– Oh? De ce?

– Fiindcă ți-aș fi dat de băut, ca să te cinstesc.

– Oricum, asta vei face. E rândul dumitale, acum. Dar ce era rău la Forster ăsta?

– Necinstit, șarpe, josnic, afurisit.

– Bine, ca pornire, remarcă Argyll. Și alte trăsături specifice?

– Nimic deosebit. Țin să-ți spun, însă, că întotdeauna m-am mirat cum de o cucoană respectabilă ca domnișoara Veronica putea avea de-a face cu unul ca el, dacă pricepi la ce mă refer, mai ales că omul era însurat cu o amărâtă de femeie călcată în picioare efectiv, de trebuia să-l fi părăsit de mult, săraca de ea.

– Oh, zise Argyll, începând confuz să se mai edifice.

– Nu o persoană care să fi fost văzută vreodată pe-aici, îți spun asta pe gratis, adăugă cârciumarul care reapăruse în spatele tejghelei.

Sorbind din bere, Argyll se gândea că toate chestiile astea nu erau prea interesante. Adică nu se putea spune că ar fi avut acum o biografie completă a personajului. Dacă, într-adevăr, trăise foarte retras, era puțin probabil ca vreun om din sat să știe mare lucru despre negoțul lui cu obiecte de artă.

Poate doar Mary Verney să fie în măsură să-l ajute în această privință. Ceea ce presupunea să o atragă însă într-o conversație cu mult mai lungă decât discuția lor de astăzi.

– Spune-mi, te rog, zise el, renunțând să mai scormonească după informații în local, aveți o cameră pentru la noapte?

Peste câteva minute, a fost condus la etaj, într-o odaie lugubră și rece, unde încă din prag simțeai că te treceau fiori de groază pe spinare. Dacă ai fi vrut să-ți pui capăt zilelor, sau poate chiar să compui o capodoperă subapreciată într-o ambianță romantică, alegerea locului era adecvată. Dar, dacă voiai să ai un somn bun și confortabil pe timpul nopții, alegerea era complet greșită. Când cârciumarul – care a avut bunul-simț de a părea jenat – a menționat prețul, spiritul lui s-a revoltat.

Și i-a venit o idee practică. Implicând o doză de obrăznicie, desigur. Pe de altă parte, oferta *ea* i-o făcuse.

Porni înapoi pe strada principală, de unde coti spre porțile conacului. Încurajat de faptul că luminile erau aprinse în două camere de la parter, Argyll bătu hotărât la ușă, deși în realitate nu era chiar atât de sigur pe el.

– Bună, din nou, zise el, cu un zâmbet încurcat, când ușa se deschise larg, lăsând să se vadă un chip întrebător.

– Jonathan! Ce surpriză plăcută. Mi-era teamă să nu fie hoțul local, care să se fi decis în sfârșit să mă viziteze. Intră, te rog. Tocmai beam o cacao, la gura focului, înainte de culcare. Ca să mă mai încălzesc un pic.

– De-asta ești îmbrăcată cu impermeabilul?

– Eh? Oh, nu. Am adus niște lemne în casă. Tăiate frumos, de mâinile mele. Asta e o altă iscusință pe care o deprinzi, când faci parte din clasa privilegiată. Haide. Vrei niște cacao? O felie de tort?

Deși se căznea din răsputeri să nu saliveze de poftă, probabil că pe fața lui s-a văzut clar ce gânduri îi trezea o simplă felie de tort.

– Ți-e foame? întrebă ea, cu un aer de îngrijoare maternă.

– Îhî, recunoscu el, ezitând între politețe și propriul interes.

– Așa-i că ți-e foame?

Argyll zâmbi cu părere de rău, renunțând complet la politețe.

– Sunt flămând, lihnit de foame, zise el. În viața mea, nu mi-a fost atât de foame. N-am mâncat nimic toată ziua.

– Oh, bietul de tine. Arta culinară la crâșmă nu se ridică la standarde înalte, nu-i așa? Rulourile cu cârnați ți-au tăiat orice apetit, presupun?

– Un rulou cu cârnat cred că aș fi putut digera. Ouăle scoțiene, însă...

– Ah, da. Am mâncat și eu așa ceva odată. Pot să-ți fac niște ouă cu slăninuță. Am pâine proaspătă

și unt. Nu-i mare lucru, dar din păcate altceva nu există prin casă. Mâine, mă duc la cumpărături. Dar ouăle sunt proaspete, măcar. Am o găină. O țin în dormitorul principal.

– Nu e nevoie, zise el, sperând că amfitrioana lui va lua obiecția lui drept o simplă dovadă de politețe.

Fiind o doamnă cu educație aleasă, exact așa a și făcut.

– De ce? Dormitorul nu e folosit pentru nimic altceva. Și găinile sunt destul de curate, dacă le tratezi cum se cuvine. Bun, continuă ea, vii acum jos în bucătărie și faci cum îți spun eu. Nu va dura mult.

– Chiar există un hoț local? întrebă el, instalându-se la masă și savurând plăcerea de a vedea cum o femeie, care ar putea să-ți fie mamă, gătește special pentru tine.

– Oh, sigur, spuse ea, spărgând pe rând ouăle și pregătind slăninuța. Cel puțin, eu consider că este un localnic.

– De ce?

– Fiindcă toate casele jefuite aparțin unor venetici.

– Americani?

– Doamne, nu. N-ar avea tupeul. Sătenii de-aici sunt convinși că toți americanii dorm cu mitraliera sub pernă. Niște venetici englezi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Poliția consideră că e din cauză că ăștia au case mai mari, însă eu cred că jafurile sunt răzbunarea omului de la țară. Nimeni nu s-a legat de mine, bagă de seamă. Nu sunt considerată o localnică

get-beget, ci doar un fel de străină strămutată aici. O cetățeancă de onoare, cum s-ar spune.

– Și pe cine bănuiești?

– E un flăcău pe-aici, Gordon îl cheamă. Un pic cam aiurit. O mulțime de amici dubioși care umblă cu automobile, pe care n-ar avea cum să și le permită, cu veniturile lor – asta neînsemnând că mulți dintre ei ar avea vreo slujbă. Eu pe el mi-aș paria banii.

Băgă ouăle la cuptor și se ocupă de pâine, tăind niște felii groase și punându-le pe masă. Argyll începu să înfulece.

– Nu credeam că există infracțiuni la țară, zise el.

– Ținând seama că ai descoperit o crimă în această dimineață, simțul tău de observație nu-i prea activ. Uneori, aici e ca în Vestul Sălbatic. Să-i vezi cum se îmbată și se iau la bătaie, vineri seara.

– Localnicii fac asta?

– Da, când nu-și bat nevestele, spuse ea, zâmbind cu toată gura. Îmi dau seama că n-ai trăit niciodată în mediul rural. Îți închipui că e totul idilic, căsuțe cu acoperiș din stuf, cidru bun și zbenguieli prin fân.

Argyll surâse, amuzat de absurditatea ideii.

– Nici urmă de așa ceva, dragul meu, continuă ea. Tot ce înseamnă patimi omenești există din plin într-un sat englezesc. Incest, adulter, tot ce vrei. Avem chiar și un prezumtiv ucigaș cu toporul. E epitrop la biserică. Jane Austen era o idealistă.

– Glumești.

– Poate. Tipul nu se înțelegea deloc bine cu fratele lui, care în mod misterios a reușit să-și amputeze singur piciorul cu un ferăstrău, pe câmp, unde a fost găsit mort din cauza hemoragiei. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Concluzii, cum zic ei, s-au putut trage. Nu-nseamnă însă că poliția a catadicsit să ia vreo măsură.

– Și familia omului nu a protestat?

– Nu era decât nevasta. Și tocmai aventura ei extraconjugală cu cumnatul cauzase scandalul inițial. Așa se zice.

– Oh, mormăi el cu gura plină.

– Ți-e foame, nu-i așa?

Argyll încuviință din cap.

– Dar sper să nu crezi că am venit în vizită în speranța că îmi vei da de mâncare.

– Nu m-ar fi deranjat deloc, oricum. Viața de una singură, când copiii și-au luat zborul din cuib, îți dă o senzație de descătușare, dar uneori, serile, ți se face urât. În special, în hardughia asta oribilă.

– Ah.

– Poftim. Slăninuță, ouă, cacao, zise ea, schimbând subiectul.

Conversația încetă cât timp Argyll devoră ce avea în farfurie. Gândindu-se mai bine, conchise că foamea nu era singura explicație; mâncarea era delicioasă. Doamna Verney luase slăninuța, o tăiase fâșii și o prăjise, apoi așezase bucățelele ca un pat pe fundul unei oale. După aceea, a pus deasupra o nucă de unt și trei

ouă proaspete, a adăugat peste ele niște smântână și a presărat din abundență piper proaspăt. Totul apoi la cuptor. Superb.

– Scuză-mă că întreb, zise Argyll, când în cele din urmă, un pic mânjit de galben în jurul gurii, ridică fruntea din farfurie. Ai trăit vreodată în străinătate?

– Ce te face să crezi asta, Sherlock?

– Ouăle cu slăninuță sunt neortodoxe, dacă nu chiar de-a dreptul eretice, spuse el.

– Ah, da. Ai dreptate. Asemenea detalii, cum ar fi stilul de a găti mâncarea, mă dau de gol, din păcate. Știi, cum ar fi faptul că nu fierbi fasolea trei sferturi de oră înainte de a o mânca. Te rog, să nu spui asta și altcuiva; și-așa e destul de rău, din cauză că sătenii cred că am venit de la Londra. Dar sunt surprinsă că ai dedus așa ceva din felul în care am pregătit masa.

– De ce?

– Fiindcă ai fost la cârciumă. Mă așteptam să fi aflat acolo toată povestea vieții mele, în doi timpi și trei mișcări.

– Au fost vreo două comentarii, zise el. Dar nimic scandalos, deși faptul că nu te duci la serbările satului ți-a cam știrbit din reputație.

– Oh, Doamne, iarăși, spuse ea, exasperată. Niciodată nu voi putea să mă obișnuiesc cu asta. De la moartea Veronicăi, cred că mi-am asumat aproape toate responsabilitățile pe care le-a avut ea în sat. Îmi trăiesc viața într-o permanentă încercare de acomodare la niște realități mereu noi. Nu mi-am dat

seama niciodată că a fi o persoană din clasa privilegiată presupune atâta muncă. Am admirat atâția bujori premiați, atâția bebeluși și atâția purcei, încât mă trezesc urlând noaptea. Iar dacă mai mănânc vreodată încă o brioșă, cred că o să vărs. A trebuit să plec din localitate în ziua serbărilor sătești. Nicio scofală. Vicarul a făcut oficiul inaugurării, în locul meu, și s-a descurcat mai bine decât mine, precis. Oamenii ăștia nu pricep că viața nu începe și nu se termină în Norfolk.

– Te înțeleg.

– Scuze. Uneori, satul ăsta mă scoate din minți. Și ce altceva ți-au mai povestit?

– Nu mare lucru, de fapt. Încercam să aflu câte ceva despre Geoffrey Forster.

– Și?

– Și n-am aflat prea multe lucruri. Am înțeles că verișoara dumitale îl simpatiza și i-a vândut lui casa, că dumneata nu-l simpatizai, și cam asta a fost tot.

– George Barton, el ți-a zis, nu?

– Așa cred. Moșul cu câinele.

– Exact, el e pe post de radar al satului.

– Pare un pic cam sumbru.

– M-aș fi așteptat să sărbătorească de bucurie. Forster era proprietarul casei în care stă el și urma să îl evacueze. Intenționa să amenajeze construcția, transformând-o într-o vilă de weekend pentru londonezii bogați. Probabil, George are o suspendare de execuție acum. Ce formulare nefericită!

Argyll zise că lui lucrul acesta i se părea foarte interesant. Avea culoare locală. Îi plăcea asta.

– Spune-mi, continuă ea, dacă n-ai venit ca să îți dau de mâncare, atunci de ce ai venit?

– Ca să-ți cer o favoare și mai mare, din păcate.

– Ascult.

– Cumva, mai devreme, mi-ai oferit un loc în care să pot sta...

– N-au camere libere la han?

– Păi...

– Nu-i ca la Hilton, nu-i așa? Bineînțeles, cu plăcere. Nici n-aș avea cum să pretind că nu dispun de spațiu suficient. Poți alege oricare dintre cele douăsprezece dormitoare. În majoritatea nu s-a mai dormit de cel puțin zece ani.

– Asta mi-amintește de cârciumă.

– Oricum, camerele sunt mai bine decorate acolo unde tapetul nu s-a cojit din cauza ploii. Deși, probabil, sunt la fel de friguroase. Ești însurat?

– Poftim?

– Tu. Însurat?

– Oh, nu. Nu propriu-zis.

– Urmează să te căsătorești?

– Așa cred. Poate.

– Crezi? Poate? Nu propriu-zis?

– Flavia e foarte înceată în anumite domenii. Iute ca fulgerul, în general, dar un pic retardată când se pune problema să ia anumite decizii, cum ar fi pasul de a ne căsători.

– Poate ar trebui să te hotărăşti tu, în schimb?

– Poftim?

– Scuze. Nu e treaba mea să mă amestec.

– E-n regulă. Probabil că ai dreptate. Oricum...

– Se ocupă tot de artele plastice şi ea?

– Cine?

– Logodnica ta.

– Într-un fel, admise Argyll. Te deranjează dacă stau peste noapte aici, dacă sunt neînsurat? Ştiu că n-ar trebui să insist aşa, chiar mă simt vinovat...

– Ori rămâi, ori pleci. Dar nu trebuie să rămâi şi să te simţi vinovat. E o pierdere de timp.

– Oh. Bine. În cazul ăsta, o să rămân.

– Bravo, ai văzut, n-a fost chiar atât de greu, ce zici?! spuse ea, cu un zâmbet amabil, dar un pic ironic. Şi să ştii că nu mă deranjează deloc. Îmi place să am musafiri. Mai ales dacă vei putea să-mi povesteşti şi mie cum a fost cu Geoffrey Forster. Cred că de la invazia saxonilor încoace, în Weller nu s-a mai întâmplat ceva atât de palpitant.

8

– Ha! făcu Flavia încântată când, la ora unsprezece a doua zi dimineaţă, ora zece în Norwich, pusese receptorul jos, după o conversaţie cu Argyll.

O sunase ca să o întrebe ce credea ea că ar trebui să facă în continuare. Un colț de lume splendid, estul Angliei, cu excepția riscului de a face un guturai din cauza frigului, însă el avea senzația că deranja cumva.

Pe cine? întrebase ea, iar el îi povestise pe îndelete despre faimoasa ospitalitate a aristocrației britanice, despre numărul lor excedentar de dormitoare și despre cum descoperise el că încălzirea lor centrală nu făcea față rigorilor perioadei estivale în Anglia.

– Departe de mine ideea de a te pune să faci muncă neplătită, însă dacă ai putea să mai zăbovești pe-acolo și să ciulești urechile, ne-ar fi extrem de folositor. Și dacă ai putea descoperi că Forster era un hoț, preferabil de anvergură, atunci ți-am rămâne pe veci recunoscători. Bottando a lansat contraofensiva.

– Nu prea cred că știu ce vreți voi să faceți, dar nu contează.

– N-ai putea să frunzărești un pic documentele lui Forster?

– E greu și să-mi imaginez așa ceva. Dacă aș fi polițist, nu mi-aș da voie să îmi bag nasul în acele acte. O să încerc, dacă vrei.

– Mulțumesc. În afară de toate astea, cum te-ai descurcat la Londra?

– Oh, exclamă el, străduindu-se să se întoarcă cu gândul la subiectul deprimant al carierei lui. Te referi la Byrnes? Bine, presupun. Adică, în principiu, el crede că ar trebui să fiu mai dur în stilul de

lucru. Și să iau o decizie privind slujba aceea în învățământ.

– E un pas înainte. Dar, ia spune-mi și mie, cum e doamna asta? Gazda ta?

– Oh, e o persoană minunată. Încântătoare.

– Și nu vrea să cumpere tablouri?

– Din păcate, nu. E aproape la fel de strâmtorată financiar ca mine. La un alt nivel social, mai impozant adică, însă presupun că asemenea considerente sunt relative. Mai degrabă, aș vedea-o dispusă să vândă niște lucruri.

– Dar ar avea ce?

– Mda, sunt câteva obiecte. M-am uitat prin casă, azi-dimineață, cât a fost plecată. Sunt chestii OK, dar nimic special. Familia Beaumont n-a avut gusturi prea îndrăznețe, și oricum am înțeles că Forster a vândut tot ce-a fost mai valoros în materie de artă. Dar m-am gândit să verific, totuși, în eventualitatea în care i-ar fi scăpat ceva.

– La cine te refereai?

– La Forster. A vândut obiecte din colecția lor de artă.

– Nu el. Celălalt nume pe care l-ai pomenit. Ai zis Beaumont?

Argyll confirmă.

– Se pare că e numele lor de familie, explică el. De ce?

– Fiindcă a existat pe timpuri o tânără pe care o chema Beaumont și care frecventa palatul doamnei

della Quercia. Și de care Forster era amorezat, se pare.

– Hm, mârâi el. Am impresia că e vorba despre verișoara Veronica. Pe doamna Verney nu prea mi-o pot imagina în postura de domnișoară de pension. Vrei s-o întreb?

– Dacă poți.

Și, pe urmă, Flavia s-a dus să-i dea raportul lui Bottando, care din nou era indispus. Argan, i-a povestit el, făcea presiuni pentru ca falsificatorul „Leornardo" să fie băgat după gratii și, totodată, lansa acuzații la adresa întregului departament, care, în opinia lui, dăduse dovadă de neglijență și superficialitate în razia efectuată la o galerie de antichități de pe via Giulia. Cineva intrase cu o camionetă prin vitrina magazinului, încărcase tot și își văzuse de drum. Se întâmpla aproape zilnic. De ce Argan se montase așa de tare referitor la această spargere, Bottando n-a putut să priceapă, până când un coleg nu a menționat că galeria era proprietatea cumnatului lui Argan. Și, desigur, era un bun prilej de a pune departamentul într-o lumină defavorabilă.

– Într-adevăr, am spus că falsurile „Leonardo" sunt niște fleacuri, dar nu asta e important, bineînțeles. Cazul a ajuns în presă, iar acum e o bună ocazie ca departamentul să se umfle în pene.

– Hârțogăraia o să-mi ia pe puțin o lună.

– Oare?

– Dacă așa vrei tu, da. Aș putea trage de timp, la nesfârșit, dacă asta dorești.

Bottando aprobă din cap.

– Splendid, zise el, cu satisfacție. O să facem din tine birocrata perfectă. Bun, acum Forster. Care-i situația acolo?

– Lucrurile devin interesante, dacă tot m-ai întrebat. Signora Fancelli ne pune pe direcție, iar o mare parte din povestea ei este confirmată de spusele doamnei della Quercia. Sandano susține că Forster a fost în spatele afacerii Fra Angelico. Englezul a lucrat cumva pentru o doamnă, pe nume Beaumont, care la tinerețe a frecventat palatul doamnei della Quercia. Și, bineînțels, Forster a murit. Din câte știu eu, poliția din Anglia nu a stabilit încă dacă omul a căzut sau i s-a dat brânci pe scări în jos.

– Hm. Vreun indiciu că ar fi fost oarecum lung de mână?

– Nu, din câte a putut afla Jonathan. Pe de altă parte, cum spune și el, e puțin probabil ca poliția britanică să-l pună la curent cu toate dedesubturile anchetei. A ne bizui pe el pentru obținerea de informații nu e o idee chiar strălucită.

Bottando îi dădu dreptate, mișcând gânditor din cap.

– Ceea ce, într-o traducere aproximativă, înseamnă că te-ai gândit să te duci acolo, ca să te lămurești. Aici voiai să ajungi?

Flavia mărturisi că îi trecuse prin minte și asta.

– Și ce ne facem cu amicul Argan? În concepția lui, poți să te deplasezi numai până în celălalt capăt al Romei, și tot înseamnă că ai făcut risipă de bani.

Flavia ridică ochii spre tavan și studie pânza de păianjen care creștea într-un colț al camerei.

– Deocamdată, tu ești șeful, nu el, clar?!

Bottando se burzului.

– Știi foarte bine la ce mă refer. Are rost să te duci până acolo? Sau în felul ăsta nu facem decât să-i dăm apă la moară lui Argan, ca să ne atace cu noi argumente?

Flavia scutură din cap.

– Gândești ca un politician, nu ca un polițist. După umila mea părere, există suficiente motive pentru a investiga cazul Forster. Tu trebuie să decizi în privința lui Argan. Vrei să abandonez o anchetă perfect justificată, din cauză că tipul urmărește să-ți ia locul?

Bottando oftă, frecându-se cu palmele pe față:

– Să-l ia naiba. Și pe tine la fel. Bineînțeles că nu vreau. Dar să fii rapidă, bine? Dacă nu descoperi nimic, vii imediat înapoi. Nu pierzi vremea pe-acolo. Nu vreau să mă pună ăștia la zid din pricina decontului tău de cheltuieli în deplasare.

Flavia se străduia din răsputeri să nu arate cât era de bucuroasă: nici nu-și mai amintea de când nu mai avusese ocazia să plece și ea de la birou pentru câteva zile. În plus, ar fi ceva nou și plăcut. Mai ales că exista și o mică posibilitate de a se întoarce cu

niște informații interesante. Sorbi ultimele picături de cafea din cană și plecă să-și vadă de treabă.

Din punctul de vedere al poliției din Norfolk, numitul Gordon Brown era cel mai plauzibil reper nu numai pentru a începe, ci și pentru a încheia ancheta privind uciderea lui Geoffrey Forster, dacă asta se va dovedi că fusese cauza morții lui.

La prima vedere, existau o sumedenie de indicii privind prezumtiva vinovăție a tânărului Gordon Brown. Până și prietenii lui recunoșteau că tipul era un fel de brută, cu tendințe de a deveni violent, atunci când era provocat sau dacă băuse prea multe halbe de bere. Pe urmă, desigur, venea proasta reputație de a fi hoțul satului, omul care jefuise câteva case, în căutarea unui venit nemuncit. În felul lui, era o figură cunoscută printre localnici, grație legăturilor de rudenie, fiind fiul menajerei lui Mary Verney, unde femeia lucra cu jumătate de normă, și, totodată, soțul Louisei, fiica mai mare a lui George Barton. Relațiile dintre familiile Brown și Barton erau încordate în urma acestei căsătorii, George Barton fiind genul de om care nu-i înghițea pe cei de-alde Gordon Brown, mai ales ținând seama de felul în care se purta acesta cu fiica lui.

Deși nimeni nu avea îndoieli că Margaret Brown, menajera, nu și-ar fi petrecut seara stând cu picioarele în sus în fața televizorului, așa cum pretindea, și că Louise, soția, nu putea furniza niciun fel de

informații utile, din cauza faptului că stătuse toată seara precedentă împreună cu sora ei, neștiind absolut nimic despre îndeletnicirile soțului ei și nici neinteresând-o să afle, genul acesta de credulitate nu putea înghiți, totuși, insistențele mamei lui Gordon, care susținea că fiul ei leal și devotat fusese împreună cu ea în intervalul orar incriminat. Dacă lucrurile ar fi stat așa, a remarcat agentul de poliție Hanson, ar fi fost pentru prima oară, din câte ținea minte lumea, cu excepția dăților în care flăcăul era atât de chior de beat, încât nici nu se mai putea urni din loc.

În favoarea lui, totuși, exista opinia exprimată de mulți, potrivit căreia Gordon era mult prea fricos, încât să se apuce să omoare oameni, și că jefuirea unor dealeri de artă nu concorda deloc cu stilul lui. Dacă dispărea vreun televizor color sau eventual vreun videorecorder, de-acord, puteai arăta cu degetul spre Gordon. Toți sătenii știau asta, deși, în mod inexplicabil, niciunul nu reușise până atunci să-l prindă asupra faptului. Dar, de-acum înainte, gata.

În mod incontestabil, totuși, Gordon era o persoană care trebuia eliminată din cercul de suspecți ai poliției, așa că l-au târât jos din pat la ora zece dimineața și l-au cărat la secția de poliție, pentru a-l lua la puricat.

Spre amuzamentul polițiștilor, faptul că el și mămica lui nu reușiseră să își sincronizeze declarațiile a fost de mare ajutor. Deși, la început, tipul s-a arătat încăpățânat, apoi furios, nu a fost nevoie de prea

multă dibăcie din partea ofițerului care îi lua interogatoriul pentru a observa că exista cumva o discrepanță între relatarea mamei lui Gordon despre dumnezeiasca lor seară petrecută împreună și memoria bărbatului, potrivit căreia el stătuse acel interval de timp în dormitor, acasă, ascultând muzică.

Chiar și când Gordon, amabil, și-a modificat povestea încercând să fie de ajutor, polițistul tot a reușit, jubilând aproape, să îi atragă atenția că, în timp ce el susținea că urmăriseră un meci de fotbal pe BBC 1, mama lui rămăsese cu strania convingere că se uitaseră amândoi la un film pe ITV.

– Un film despre fotbal, asta a fost, Gordon? Sau, poate, voi aveți două televizoare, câte unul în fiecare colț al camerei?

Gordon, totuși, nu știa să piardă elegant.

– Ne-am uitat la film și, pe urmă, la fotbal, explică el.

Polițistul scoase din buzunar un exemplar al ziarului de cu o zi înainte, pe care îl deschise la pagina de programe TV.

– Ciudat, remarcă el. Eu nu văd anunțat niciun meci de fotbal în programul de ieri al posturilor de televiziune. Ce meci a fost ăla, Gordon?

Bărbatul mârâi și se cufundă într-o muțenie posacă.

– N-ai decât s-o ții pe-a ta, băiete. Dar, ascultă-mă pe mine, nu prea stai pe roze. De ce nu vrei, mai bine, să ne spui ce-ai făcut?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ţţţ-ţţţ, să-l omori tu pe omul ăla, Gordon? Nu mă aşteptam din partea ta. Fiindcă nu-i în branşa ta, nu-i aşa? La crimă, mă refer, Gordon. Urât de tot.

– N-am ucis pe nimeni, spuse Gordon, făcându-se alb ca varul. Ce tot îndrugi acolo? Cine a pomenit de crimă?

Poliţistul ignoră întrebarea. Meritase să facă o tentativă, în fond, chiar dacă patologii nu ajunseseră încă la o concluzie. Tot ceea ce stabiliseră până atunci era că victima îşi rupsese gâtul, căzând pe scări, că avea o cantitate rezonabilă de alcool în sânge şi că, probabil, mâncase cotlete de miel şi morcovi la cină. Totul foarte interesant; din păcate, legiştii o tărăgănau şi invocau tot felul de proceduri tehnice atunci când se ajungea la întrebarea capitală.

– Bineînţeles, continuă poliţistul, cu o ultimă încercare de a precipita lucrurile. Am putea accepta ideea de omucidere. Sau chiar de legitimă apărare, dacă o să ne rogi frumos, simplificând astfel lucrurile.

Însă facultăţile intelectuale ale lui Gordon, şi-aşa limitate, se blocaseră definitiv. Şedea acolo cu un aer ursuz, în timp ce buzele lui încercau cumva să articuleze cuvinte ca „brutalitate", „persecuţie" şi „hărţuire".

Poliţistul oftă şi se ridică în picioare.

– Ah, bine. N-am nicio îndoială că ne vom vedea mai târziu, Gordon.

– Poliţiştii ăştia sunt cam secretoşi, dragă, spuse Mary Verney, când Argyll reapăru la Weller House, după ce dimineaţa făcuse o plimbare pe jos, şi începu să se învârtă prin casă, întrebându-se ce să facă, pentru ca până la urmă să o ajute să taie legumele pentru prânz. Asta e epoca modernă. Tu îi întrebi cât e ceasul şi ei se uită la tine, de parcă ai fi vreun spion, cel puţin. Cu ei trebuie să fii ferm. Şi, apropo de fermitate, a sunat logodnica ta. Flavia, am zis bine?

– Da, spuse el, un pic surprins de asocierea făcută.

– Mi s-a părut o persoană adorabilă, continuă ea. Vorbeşte foarte bine englezeşte. M-a rugat să îţi spun că vine în Anglia, diseară, şi că te va suna când ajunge. După ce discută cu poliţia din Londra.

– Aha! exclamă Argyll, încântat.

– Ceea ce înseamnă că îmi eşti dator cu nişte explicaţii, te rog.

– Despre ce?

– Despre vizita ei la poliţia din Londra.

Argyll analiză observaţia ei şi conchise că era o rugăminte rezonabilă.

– Foarte simplu, replică el, după câteva clipe. Flavia lucrează în poliţia italiană. Departamentul Furturi de opere de artă. Şi, recent, au apărut câteva întrebări referitoare la Forster.

– Oh, da?!

– De fapt, nu sunt decât nişte prostii, însă am înţeles că oamenii de-acolo ţin neapărat să afle dacă el a fost cel care a furat o mulţime de picturi, începând

cu un Uccello, la Florența, cu mulți ani în urmă. Șeful departamentului a formulat la un moment dat o asemenea teorie, considerând că autorul unei serii întregi de furturi ar fi fost un infractor profesionist enigmatic, care a acționat de ani întregi fără să fie prins. Iar, pe urmă, o bătrânică din Roma a arătat cu degetul spre Forster.

– Zău?! Și e ceva adevărat în chestia asta?

– Eu de unde să știu?! Dar, desigur, există milioane de furturi nesoluționate, pe care polițiștii italieni și-ar dori nespus de mult să le pună în cârca vreunui hoț.

– Neîndoielnic. Dar, în locul lor, nu m-aș complica deloc cu unul de-alde Geoffrey, zise Mary, după ce reflectă cu atenție la idee. Întotdeauna, am avut impresia că marii infractori trebuie să fie niște personaje romantice, epatante, extraordinare. Dacă un găinar, cum era Geoffrey Forster, s-ar dovedi că a fost un mare infractor, eu, una, aș fi profund deziluzionată. Adică, vreau să spun că omul ăsta era un șarlatan și un nemernic. Dar nu cred că ar fi avut tenacitatea de a pune la cale un lucru și de a-l duce la bun sfârșit.

– Nu. Pe de altă parte, au existat declarații din partea unor persoane, așa că a trebuit demarată o investigație.

– Da, presupun, spuse ea, cu un aer meditativ. Dar asta este o altă explicație pe care trebuie să mi-o dai.

– Ce anume?

– Ce treabă ai tu în toată povestea asta?

– Niciun fel de treabă. Am fost rugat doar să văd ce pot afla, pe durata şederii mele în Anglia. Am telefonat, Forster a spus că vrea să stea de vorbă cu mine, dar...

– Pac! Ţeapăn şi rece, când ai ajuns la el, spuse ea. Nu ţi se pare un pic straniu?

– Ba da. Mai ales, supărător, după cum consideră şi poliţia locală. Acesta fiind şi motivul pentru care sunt încă aici.

– Sper că n-am invitat la masă un criminal, da?!

Argyll scutură din cap.

– Ah, bine. *Ce* uşurare! Ia, spune-mi, ce-ai de gând să faci până apare Flavia?

Argyll deschise gura, cu intenţia de a mărturisi că ar fi vrut să se uite pe îndelete la colecţia de artă a familiei. Dar până să rostească vreun cuvânt, Mary Verney continuă:

– Te pricepi la instalaţii?

– Instalaţii?

– Curge undeva, prin acoperiş. Apa a ajuns până în unul dintre dormitoare, şi, din păcate, n-am niciun pic de talent ca instalator. La partea electrică mă mai pricep. Dar instalaţiile sunt o enigmă pentru mine.

Argyll a început să îi povestească tacticos ce păţise el ultima oară când încercase să schimbe o garnitură la un robinet din apartamentul lui; s-a folosit de o sumedenie de aluzii biblice la Noe şi la arca lui, pentru a sugera că ideea de a conta pe el

pentru repararea unui rezervor de apă nu era nicidecum inspirată. Tablouri, da, spuse el. Cumva domeniul lui de activitate.

Dar Mary Verney nici nu a vrut să audă; mai urgente erau problemele practice decât niște vechituri de tablouri, zise ea; șansele de a mai fi rămas ceva de valoare, după ce Geoffrey trecuse pe-acolo, erau infime. Putea s-o creadă, fiindcă se uitase și ea bine. Hai, să vedem ce-i cu rezervorul acela de apă, măcar.

Așadar, docil, Argyll urcă în urma ei scara impunătoare, după care intrară în dormitorul unde apa picura din tavan; tencuiala era pătată și acoperită cu mucegai verzui din cauza umezelii excesive.

– Vezi?! se lamentă ea. Uită-te cum arată. O să cadă tavanul cu totul, dacă nu fac ceva ca să opresc infiltrația. Și sumele pe care le pretind instalatorii din ziua de azi sunt de-a dreptul revoltătoare.

Argyll ascultă prima parte a văicărelii, însă rată complet partea a doua, din cauză că atenția îi zburase spre un desen de pe perete, în contemplarea căruia se cufundase cu totul.

A fost dragoste la prima vedere, cum rar se întâmplă în viață. Desenul era înrămat urât, vârât într-un cotlon întunecos, abandonat, neglijat și jegos, ca un copilaș zdrențăros, iar de aceea cu atât mai adorabil. Byrnes, negreșit, dacă ar fi văzut felul în care Argyll studia acum acel desen, ar fi remarcat imediat că tocmai în asta consta marea lui deficiență ca dealer de artă. Argyll nu era capabil să contemple desenul,

mirosind un posibil profit. Nu îl interesa cine era artistul, și nici nu se întreba cui i-ar fi putut vinde așa ceva. Jonathan, pur și simplu, privea desenul și îi plăcea: cu atât mai mult cu cât era ceva atât de anonim și de neîngrijit. Lipsa lui de valoare era ceea ce îl atrăgea. Un mare cusur pentru un dealer de artă.

Era o schiță a unei palme de bărbat, cu un deget arătător și un deget mare. Genul de exercițiu la care sunt puși să tocească elevii școlilor de artă, de sute de ani încoace: nu există, probabil, vreo altă parte a anatomiei umane care să fie mai dificil de reprodus corect. Un crochiu mic, nesemnat, plin de pete de umezeală și urme de mucegai.

– Ce-i asta? o întrebă el pe Mary Verney, fără nicio tentativă de a-și disimula admirația, ceea ce era un al punct slab la el.

– Aia? zise ea. N-am nicio idee. Cred că e acolo dintotdeauna. Un desen făcut de un membru al familiei, pe vremea când tinerele domnișoare erau puse să învețe asemenea dexterități, presupun.

– Nu-i așa că e duios?

– Nu știu dacă m-am uitat vreodată la el, zise ea, ridicând din umeri și apropiindu-se de desen. Acum, că mi-ai spus, da, e frumos, dacă te pasionează degetele de la mână.

Argyll nu răspunse, preferând să cerceteze mai îndeaproape eboșa. Părea *un pic* mai reușit decât uzualele desene făcute de mâna unor amatori, se gândea el.

– E valoros?, continuă ea. Nu-mi amintesc ca experții de la casa de licitații să-l fi remarcat; a fost ultimul serviciu al lui Forster înainte să-l dau afară. Au venit să evalueze casa după ce a murit Veronica, dar n-au dat nicio atenție acestui desen. Mai mult chiar, nu țin minte ca verișoara mea să se fi entuziasmat vreodată apropo de crochiul ăsta. Ea era cea care pretindea că are gust și discernământ.

– Și avea?

– Nu știu. Dar îi plăcea teribil să umble prin galeriile de artă și să se minuneze de ce vedea.

– Oh, da?! Nu cumva a studiat la un pension din Florența? întrebă el, respectând ordinele cu strictețe.

– Mai mult ca sigur. Exact genul de aiureală prostească la care să se preteze o snoabă ca ea. De ce întrebi?

– Femeia aceea, care a pomenit numele lui Forster, s-a referit și la o tânără pe nume Beaumont.

– Ah. Bun, poftim, atunci.

– Nu cumva există vreo documentație despre tablourile familiei voastre? Aș putea, eventual, să aflu...

Mary Verney scutură din cap.

– Nu există. Forster a căutat și a zis că nu există absolut nimic. Niciun inventar, niciun registru de evidență, nimic. Dumnezeu știe ce s-o fi întâmplat cu ele. Însă, cu siguranță, dacă desenul acesta e bun...

– Nerelevant, ripostă el, pe un ton dezinvolt. Oamenii nu sunt pregătiți să cheltuiască bani pe tablouri. Mi-a trebuit mult timp până să învăț asta.

Oamenii cumpără pedigriuri. Criteriul folosit pentru câini. Sau pentru cai. Ori pentru aristocraţi, continuă el, întrebându-se dacă nu mersese cumva prea departe cu metaforele lui. O semnătură şi un certificat de proveniență valorează de zece ori mai mult decât un tablou, iar operele fără pedigri sunt tratate, adesea, cu suspiciune.

– Ce proşti sunt oamenii!

– Aşa e. Dar *dacă* Forster nu a reuşit să descopere documentele?

– Posibil, ridică ea din umeri. Deşi nu era chiar atât de naiv. Şi, în plus, avea toate motivele să le găsească, din moment ce, presupun, i-ar fi fost de folos ca să obţină un preţ mai bun pentru toate chestiile pe care le-a vândut.

– Aş putea să verific, totuşi? Ca să fiu cu conştiinţa împăcată?

– Oh, bine, oftă ea, remarcând cât era de perseverent. Dar nu vei găsi nimic. În orice caz, dacă există nişte acte, doar în pod ar putea să mai fie.

– Splendid.

– Tot acolo e şi rezervorul de apă, continuă ea.

– Oh, în regulă, capitulă el. O să văd ce pot face.

Şi aşa Argyll urcă după ea următoarele trepte, mai şubrede deja, continuând apoi pe un fel de scară mobilă, care ducea în pod, unde brusca lor apariţie zburătăci porumbeii din cuiburile pe care şi le făcuseră acolo.

– Un pic cam prăfuit pe-aici, din păcate, remarcă ea, aplicând cu succes tehnica minimalizării. Și miroase urât. Dar cred că rezervorul e acolo. Iar cutiile cu arhive și diverse vechituri ar trebui să fie în cealaltă parte. Posibil nici să nu fie, desigur, adăugă ea, pe un ton sceptic.

Argyll o asigură că își va da toată silința să rezolve ambele probleme.

În cazul rezervorului de apă, n-a fost mare scofală: în aproximativ cinci minute, a localizat racordul fisurat, pe unde curgea apa, și-a dat seama că era o defecțiune ce depășea cu mult competența lui în domeniu și a conchis că era nevoie de intervenția unui instalator. Mulțumit de felul în care se achitase de această sarcină, și-a îndreptat atenția asupra unor chestiuni mai interesante și s-a apucat să scormonească prin teancul de cutii din celălalt capăt al podului. Cantități uriașe de hârtii. Înflăcărat de o scurtă pâlpâire de optimism, le-a frunzărit la repezeală, în speranța că toate documentele pe care Forster nu fusese în stare să le dibuiască erau poate acolo.

Nu a durat prea mult până să-și dea seamă că nu era așa. Unele acte se refereau la clasicele convenții de căsătorie, acea veșnică târguială pe proprietăți, care a reprezentat solida fundație a dragostei în secolul al XVII-lea; și, se părea, chiar și în veacul XX, din moment ce ultima șarjă de asemenea documente viza logodna verișoarei Veronica. Mai existau acolo diverse acte banale, privind administrarea

moșiei în secolul al XIX-lea, precum și o serie de scrisori mai recente către și de la diferiți membri ai familiei. Niciun fel de referire, nicăieri, la tablouri, se gândi el, luând o cutie la întâmplare și uitându-se în ea. Lucrurile dinăuntru erau legate laolaltă cu o sfoară și purtau o mică etichetă, pe care scria „Mabel".

Nu, își spuse el în timp ce desfăcea pachetul, nu-i treaba ta să-ți bagi nasul aici. Nu merită să-ți pierzi timpul, își continuă el raționamentul, scoțând afară un teanc de scrisori, despre care înțelese rapid că fuseseră compuse de mama amfitrioanei lui. În plus, își zise el, așezându-se comod pentru a savura lectura, Mary Verney nu ar ierta o asemenea violare grosolană a vieții ei personale. Și pe bună dreptate.

Conștiința lui își înregistră propriile-i mustrări, pe care, de data asta, preferă să le ignore, lăsându-l pe Argyll să citească, din ce în ce mai uluit, despre Mabel Beaumont care, deși avusese un debut promițător în rolul de fiică ascultătoare, fiind cea mai mare dintr-o serie de cinci surori, treptat s-a transformat pe parcursul zecilor de scrisori într-o persoană care, eufemistic vorbind, dădea dovadă de o anumită trăsătură excentrică în felul ei de a fi. Era, se părea, o femeie în război cu ea însăși și cu restul lumii, iar această necurmată bătălie a purtat-o departe de casă și de perspectiva unei vieți de soție, mamă și gazdă a evenimentelor mondene, determinând-o în schimb să cutreiere Europa până când și-a găsit obștescul sfârșit, potrivit certificatului de deces, care era ultimul

document din cutie, într-o cameră de hotel dintr-un cartier sordid al orașului Milano. Fiica ei, care tocmai împlinise paisprezece ani, a fost singura persoană aflată la căpătâiul ei și, totodată, cea care o îngrijise pe mama ei bolnavă, neexistând bani pentru a plăti consultațiile medicilor. Exista acolo și o scrisoare, redactată de mâna unei fetișcane, cerând ajutor; cutia nu conținea niciun răspuns.

Argyll strănută, rumegând această pildă de impetuozitate interbelică, și cu un aer absent trecu în revistă celelalte lucruri din cutie, majoritatea constând din tratative ale familiei pentru a o plasa pe Mary sub tutela rudelor și a o trimite la școală. „Este recalcitrantă, inteligentă, dar din câte se pare imună față de orice măsuri de disciplină", menționa despre ea unicul raport școlar existent. Bravo ei, se gândi el, amintindu-și însă imediat că nu acesta era scopul prezenței lui acolo. Prin urmare, legă la loc întregul pachet, îl puse înapoi în cutie și, fără nicio tragere de inimă, trecu din nou la îndeletnicirile de instalator amator, iar după încă o jumătate de ceas, cu niște bucățele de plastic și sfoară, căznindu-se mult și lovindu-se la degete, izbuti într-un final să încetinească debitul apei care curgea prin spărtură. Dar, cum a zis chiar el mai târziu, în timp ce respingea cu modestie mulțumirile gazdei sale, nu făcuse o treabă prea grozavă. Mai devreme sau mai târziu, doamna Verney va trebui să cheme un instalator.

9

În ciuda restricțiilor impuse de Bottando în privința cheltuielilor ei de deplasare, Flavia a luat un taxi de la aeroport; o aștepta un program foarte încărcat, așa că nu avea timp să facă economii la bani. Prima oprire a fost la poliția britanică, pentru a le explica de ce venise. Nimic nu-i poate enerva mai rău pe polițiști, decât străinii care umblă de capul lor prin țară. În plus, Flavia se gândea că va avea poate nevoie de ajutorul lor; cu atât mai mult, atunci, era de dorit să fie sinceră cu ei.

– Bună seara, domnișoară. *Welcome to England.*

Tipul care răspundea de departament era, în mod neobișnuit, destul de tânăr – nu mai mult de patruzeci de ani – și nu semăna aproape deloc cu prototipul polițistului englez pe care îl știa ea. În general, obligația de a presta o muncă de teren, înainte de a fi promovați la niște activități mai intelectuale, face ca polițiștii britanici să fie un pic cam obtuzi; cei mai neastâmpărați din fire refuză ideea de a-și petrece câțiva ani potolind diversele încăierări din cârciumi și preferă să facă altceva. Cel puțin acesta este renumele lor în Europa.

Manstead era un pic altfel, reușind să sugereze un nivel de inteligență și vigilență rar întâlnit la cei din branșa lui. Pe de altă parte, a reieșit limpede imediat că nu știa aproape nimic despre slujba lui. Odată depășite amabilitățile preliminare – călătoria

cu avionul, vremea, traficul –, Manstead și-a exprimat plăcerea de a avea ocazia să întâlnească un membru al celei mai longevive echipe de poliție din domeniul artelor plastice.

– Noi abia începem să ne mișcăm un pic, explică el, cu un oftat. O nouă schimbare de strategie. Vechea secție de poliție care se ocupa de obiectele de artă a fost creată cu mult timp în urmă; apoi a fost desființată și topită în forțele locale, după care politica s-a modificat și ne-am născut din nou – dar abia după ce toate contactele, experiența acumulată și dosarele se împrăștiaseră în cele patru colțuri ale țării.

– Și aveți toți o specializare în piața obiectelor de artă?

Manstead pufni ironic.

– Oh, nu. Bineînțeles că nu. Unde s-a mai pomenit să faci treabă în poliție cu oameni care să aibă cunoștințele necesare în domeniul respectiv? Ha, ce idee! Nu. Ni s-au repartizat, pur și simplu, ofițeri de poliție pe care îi interesa munca de-aici și ni s-a spus să ne descurcăm așa.

– Asta înseamnă că vă bizuiți în principal pe experți din afară?

– Așa ar trebui, dacă am avea bani. Numai că bugetul nostru nu este suficient de mare pentru a putea plăti cu regularitate niște specialiști. Prin urmare, suntem nevoiți să supraviețuim cu ajutorul unor oameni dispuși să ne facă niște favoruri.

– Pare cam sinistru.

– *Este* sinistru. Totul ține de politică. Dacă am obține vreun succes răsunător, de care să vuiască toată presa, am putea atrage atenția puterii și ni s-ar da mai mult. Căci celui ce are i se va da, spun scripturile. Acesta ar trebui să fie motto-ul nostru. În fine, continuă el, renunțând cu părere de rău la un subiect preferat, n-ai venit aici ca să mă asculți lamentându-mă despre colapsul poliției britanice.

Flavia zâmbi jenată.

– Cred că am putea să vă ținem isonul. Atrocitate pentru atrocitate. Am nevoie să aflu informații despre individul acesta – Forster.

Manstead mișcă înțelegător din cap.

– Nu figurează în evidențele noastre. Adică, vreau să spun că am căutat prin dosare și nu am găsit nicio mențiune despre el. Nicio aluzie. Continuăm să întrebăm, însă, prin alte departamente, ca să vă putem fi de ajutor.

Flavia părea dezamăgită, deși cumva se așteptase la un asemenea răspuns. Acest Giotto al lui Bottando nu era genul de persoană ale cărei năravuri să fie de notorietate publică. Dacă individul exista cu adevărat, nu putea fi decât un cetățean ireproșabil, cu un cazier imaculat. Într-un fel, faptul că poliția britanică nu deținea niciun dosar infracțional pe numele lui o convingea și mai mult că individul fusese un ticălos.

– Nici măcar vreo bârfă poate? insistă ea.

Manstead reflectă cu seriozitate: era genul de om deprins să gândească profund înainte de a își exprima o părere.

– Se pare că nimeni nu l-a prea agreat ca om; asta am putut afla. Însă când am întrebat dacă, acum când nu mai e în viață, ar fi vreunul dispus să spună ce știa despre afacerile lui, toți au negat că ar fi auzit vreodată ceva.

– Am înțeles. Prin urmare, bunăoară, dacă cineva ar sugera că tipul a furat câte ceva din toate colecțiile de artă majore din Europa, pe parcursul ultimilor douăzeci și cinci de ani, consideri că toți ar fi surprinși?

– Cred că toți ar fi stupefiați, spuse Manstead. Asta e ideea șefului tău? Asta crezi și tu?

Flavia scutură din cap.

– Nu, eu nu, zise ea, cu regret.

– Dar șeful tău?

– Nu neapărat. Există o persoană din secție care *nu* crede asta.

Manstead se uită la ea, cu o pâlpâire de zâmbet amuzat în colțul gurii.

– Am priceput, zise el, molcolm. Cel puțin așa cred. Specimenul tipic, nu?

Flavia pufni dezaprobator, fără să-și ascundă sentimentul de jenă.

– Bun, de ce vă interesează moartea lui? întrebă Manstead, fără să-l fi deranjat prea mult faptul că Flavia prefera să nu-l încarce cu detalii.

– Nu ne interesează nicidecum, ceea ce îmi imaginez că va simplifica mult lucrurile pentru toată lumea. Numai că, firește, ar fi mult mai interesant dacă omul a fost ucis.

– Bineînțeles. Dar, din nefericire, dovezile sunt neconcludente. De fapt, doar fiindcă un coleg al vostru... Cum îl cheamă?

– Un coleg?! repetă Flavia, un pic contrariată pe moment. Oh. Jonathan. Da. Ce-i cu el?

– Păi, doar fiindcă el s-a aflat la locul faptei, aducând în discuție ipoteza unui furt și subliniind diversele coincidențe, a ajuns și poliția locală să ia cazul în serios. Altminteri, cred că polițaii de-acolo ar fi conchis că omul a băut nițeluș cam mult și a alunecat pe o treaptă șubredă. Și așa chiar, s-ar putea ca tot asta să fie concluzia lor finală.

– Cine știe, poate că ar avea dreptate, adăugă Flavia.

– Într-adevăr, cine știe?! repetă Manstead, cu dezinvoltură. Sunt sigur însă că vom descurca până la urmă și acest caz. Ce zici, vrei să bei ceva?

Aproximativ simultan cu scrâșnetul de roți al avionului Flaviei oprind pe Aeroportul Heathrow, timpul și truda lui Argyll erau redirecționate de la instalațiile sanitare datând de la sfârșitul secolului al XIX-lea britanic înspre niște domenii unde știa că era îndreptățit să pretindă o oarecare experiență și pricepere. Lucrul acesta s-a datorat lui Manstead care, fiind un om conștiincios din fire, a telefonat la

poliția din Norfolk, pentru a-i informa că pe plan internațional Forster stârnea un asemenea interes, încât o specialistă de înaltă calificare din Italia venea special cu avionul în Anglia, pentru a le oferi asistența necesară.

Exagerând, desigur, un pic, Manstead a alarmat de-a binelea poliția locală. Reacția lor a fost să se ducă imediat și să îl aducă pe Argyll. Nu fiindcă ar fi crezut vreun moment că Argyll ar fi fost perfect, ci pentru că, așa cum era, răspundea unei nevoi practice: aceea de a curma orice formă de intervenție de la Londra. Era posibil ca moartea lui Forster să fi avut cumva legătură cu niște tablouri. Cum ei, la poliția din Norfolk, nu prea aveau habar de mecanismele pieței obiectelor de artă, riscau ca, dacă nu aveau grijă, să fie obligați să-i cedeze hălci mari din acest caz lui Manstead care, disperat cum era după un pic de publicitate, ar fi putut foarte ușor să-și aroge toate meritele, în eventualitatea în care cazul va fi soluționat în mod satisfăcător. În consecință, era nevoie să se înarmeze rapid cu cunoștințe din domeniul artelor, încercând astfel să stăpânească bine acest aspect al cazului, pentru a evita riscul de a se trezi împovărați de ajutorul lui Manstead.

Însă, în mediul rural, e destul de greu să găsești, bătând din palme, specialiști în operele marilor maeștri ai picturii. Prin urmare, s-au hotărât să se folosească de specialistul pe care îl aveau la îndemână, punându-l să cerceteze rapid actele și documentele

lui Forster: dacă exista vreo referire la ceva dubios în toate acele hârtii, Argyll putea să le indice despre ce era vorba.

Și așa Jonathan Argyll a fost dus înapoi la casa lui Forster, unde i s-a dat voie să umble nestingherit, sub ochiul vigilent și discret al agentului de poliție Hanson. Imobilul era mai mare decât părea văzut de-afară, cu un spațiu sub acoperiș care, la un moment dat, fusese transformat într-o încăpere lungă și joasă, unde Forster își avusese biroul. Într-un capăt, se afla întreaga recuzită a unui dealer de artă din zilele noastre – cărți, telefoane, faxuri și fișete. În celălalt capăt erau depozitate câteva opere de artă care făceau parte din resursele lui de negustor, restul fiind atârnate pe pereții din sufragerie, din hol și din salonașul de la parter. Într-un colț se vedea scara, care începea cu treapta aceea șubredă, considerată a fi grăbit, eventual, căzătura fatală. Argyll păși cu precauție, urcând și coborând de-acolo.

Apoi, a cercetat stocul de tablouri de care dispunea Forster, procedând metodic, rapid și cu un amestec tot mai pronunțat de dezaprobare și dispreț suveran. Marfă dezagreabilă, ordinară; toate picturile erau de proastă calitate și majoritatea urâte. Prețurile din listă erau revoltătoare. Nici el nu era un dealer cu succes în afaceri, știa prea bine, însă măcar lui îi plăceau operele de artă pe care nu era capabil să le plaseze unor clienți. Chestiile adunate acolo, însă, erau genul de știfturi pe care doar un

cinic sadea s-ar gândi să le scoată la vânzare, și nu o persoană cu bun-gust. Mai ales, nu un individ ca prezumtivul Giotto – omul care furase câte o operă de artă din ceea ce creaseră aproape toți maeștrii renascentiști nu s-ar coborî la asemenea lucrări de duzină. Pe de altă parte, reflecta el, fiind pe aceeași lungime de undă cu Flavia și Manstead, ce acoperire putea fi mai eficientă, decât a-i face pe toți să te asocieze cu opere artistice de mâna a doua, cu tot ceea ce este mitocănesc și urât? Cine, văzând acele mizerii, și-ar închipui vreodată...?

Pe urmă, și-a îndreptat atenția spre conținutul fișetului, deși lucrurile dinăuntru nu i se păreau deloc interesante. Inventare și socoteli rudimentare, pe care dealerii de artă și le fac pentru uzul lor și al fiscului, constând în general în vreo coloană de cifre fantezist, încheiate cu un total la fel de fantezist. Până și Argyll, care nu prea avea talent la matematică, ar fi putut să se descurce, deși de regulă apela la ajutorul Flaviei.

– Cum adică? întrebase ea prima oară, când îl ajutase la socoteli. Unde sunt evidențiate cheltuielile tale?

– N-am avut cheltuieli, a replicat el.

– Am fost în vacanță, nu-i așa? Ai fost la un muzeu în timpul vacanței?

– Da. Și ce dacă?

– Bifăm: călătorie de documentare. Cât estimezi că a fost? Trei milioane de lire? Acum, mașina. Ai

livrat o dată o pictură cu mașina. Bun, avem deci întreținere, combustibil și grad de uzură. Hai să zicem încă un milion.

– Dar...

– Oh, folosește-ți imaginația, Jonathan, îi spusese ea supărată și se apucase să refacă întregul formular, ba adăugând un zero, ba scoțând altul, astfel încât, în final, mica lui afacere ca dealer de artă ajunsese, în mod inexplicabil, să vireze de la un mic profit la o subită și alarmantă pierdere.

Șase luni de atunci încolo, Argyll trăise cu spaima că în orice clipă putea să se trezească la ușă cu vreun reprezentant al fiscului. Avem nevoie doar de câteva clarificări, *dottore* Argyll.

Realitatea era că, în comparație cu situația contabilă concepută de Geoffrey Forster, modestele lui eforturi păreau opera unui elev de școală primară. Cifre peste tot, iar Argyll nu pricepea nimic din ele, fir-ar să fie. După vreo trei ceasuri de concentrare, singura concluzie la care ajunsese era că poliția făcuse o alegere greșită când hotărâse să se bizuie pe ajutorul lui. La contabilitate se pricepea la fel de puțin ca la instalații.

În final, s-a trezit cu o durere de cap sfâșietoare. Și nici nu reușise să ajungă la vreo concluzie: venitul lui Forster era variabil, dar adesea destul de ridicat, astfel încât avusese posibilitatea să cumpere nu numai acel imobil, ci și alte două case din sat, acum câțiva ani, deși străduaniile de a face rost de bani pentru a le

moderniza și a le vinde unor londonezi drept case pentru weekend nu prea dăduseră roade. În una dintre case, își aminti el, locuia George Barton. Profitul din tablouri – în mod oficial, cel puțin – se diminuase până la zero, în ultimii doi ani, recesiunea afectându-l și pe el, la fel ca pe toți ceilalți din branșă.

Cu câțiva ani în urmă, venitul lui Forster crescuse spectaculos, grație salariului – nu o sumă uriașă, remarcă el – plătit de domnișoara Beaumont, pentru ceea ce erau numite ambiguu „servicii", însă și acesta s-a oprit brusc în ianuarie – probabil când a murit Veronica, iar Mary Verney l-a pus pe liber. Ce anume făcuse Forster pentru banii primiți nu era deloc limpede. Nici nu s-ar fi zis că achiziționase prea multe opere, recent; asemenea multor dealeri, păstra cataloagele vânzărilor la licitație de unde cumpărase diverse lucruri, dar nici acestea nu erau decât vreo douăzeci la număr, acoperind perioada ultimilor cinci ani. Nicidecum suficient pentru a genera un venit substanțial.

Una peste alta, Forster părea un om cu probleme financiare. Doar dacă, desigur, nu existau și alte surse de câștig cu care el, amabil, se gândise că nu avea rost să-i răpească din timp omului de la fisc. Cu siguranță, acesta nu putea fi profilul financiar al celui considerat a fi cel mai rafinat hoț de opere de artă din generația lui. Însă te-ai fi așteptat totodată ca un astfel de hoț de opere de artă, atât de priceput, să fie și un as în materie de matrapazlâcuri financiare: era puțin

probabil ca fișele lui fiscale să fie pline de înregistrări ca: „articol: un Uccello furat"...

Această direcție de investigație era, totuși, neproductivă. Cum era și faptul că, atunci când Forster rupsese orice legătură cu Weller House, nu se mai sinchisese, se părea, să returneze câteva dintre documentele de-acolo: cel puțin, Argyll presupunea că așa se explica de ce un inventar legalizat al tablourilor din Weller House se găsea în unul dintre dosare. Datat de acum cincisprezece ani, așa că Argyll a dedus că fusese întocmit, probabil, la moartea unchiului Godfrey. Nu foarte edificator, având în vedere că operele indicate acolo, șaptezeci și două de picturi și douăzeci și șapte de desene, erau tratate de o manieră cumva superficială. Însă, cum aceasta putea fi singura listă existentă și întrucât în mod limpede nu mai era deja un bun al lui Forster, Argyll a strecurat inventarul în buzunar, cu intenția de a-l înapoia proprietarei de drept. A remarcat că desenul înfățișând acea mână, care îi plăcuse lui, era descris drept creația unui artist anonim francez din secolul al XVIII-lea, ceea ce nu l-a mulțumit, deși era mai acceptabil ca ipoteză decât presupunerea doamnei Verney. De asemenea, desenul fusese evaluat la treizeci de lire sterline, ceea ce i se părea destul de just.

Argyll căscă de plictiseală și decise că era timpul să se culce pe lauri. Marcă locul în care întrerupsese investigațiile, băgă tot ce rămăsese într-un sertar al biroului, îl încuie pentru a respecta cerințele poliției

privind măsurile de securitate și îi spuse veșnic răbdătorului Hanson că el terminase treaba. Mai avea de cercetat trei sferturi din fișet, dar putea face asta și mâine. Mai ales, știind că poliția voia ca treaba să fie făcută încet și bine. Simțea nevoia să bea ceva, iar Hanson, care ieșise și el din tură, acceptă bucuros invitația de a-l însoți.

A ajuns la Weller House, la șapte și jumătate fix, când ultimul F1-11 zbura huruind peste hornuri. Avea în mână o sticlă de vin nu foarte bun, pe care o cumpărase de la cârciumă, după ce refuzase halba de bere cu care voia să-i facă cinste George.

– Iată-te, în sfârșit, zise ea. Pe unde-ai umblat?

– Am dat o mână de ajutor poliției în ancheta lor, cum s-ar spune.

– Te-au înhățat până la urmă, nu?

– În niciun caz. M-am uitat pe evidențele contabile și pe hârtiile lui Forster.

– Cu folos?

– Nu prea. Subtilitățile contabilicești nu au fost niciodată punctul meu forte. Nu contează dacă a fost pur ca un trapist sau infractor ca Al Capone, din moment ce eu tot n-aș fi putut să-mi dau seama.

– Niciuna dintre cele două extreme evocate de tine nu mi se pare potrivită.

– Hm. Oricum, am găsit chestia asta.

Și îi dădu inventarul, la care ea se uită fără prea mult interes.

– Vasăzică l-a luat până la urmă?! Nici nu mă miră. Dacă mai găsești ceva ce-mi aparține pe-acolo, fii bun și înapoiază-mi lucrurile respective.

– Cu condiția ca poliția să nu aibă nimic de obiectat. Dar e ciudat că i-a spus verișoarei dumitale că nu exista nicio listă de acest fel.

– Poate fiindcă nu voia ca ea să afle ce punea el la cale. Oricum, e prea târziu să ne mai frământăm acum. Ce-a fost a fost. Sper că-ți place friptura de iepure.

– Îmi place friptura de iepure.

– Bun. L-am strâns de gât cu mâinile mele. Omorul în masă este o altă dexteritate a mea. Sunt oameni pe-aici care nu pot să vadă un animal cu blană și să nu-și dorească să-i scoată mațele imediat. Uciderea vietăților este o ocupație rurală.

– Așa se pare.

– Poftim?

– Forster. Înțeleg că au arestat pe cineva.

– Oh, da, spuse ea, pe un ton indiferent. Gordon. Știu. Își fac iluzii, din păcate.

– Constat că ai multă încredere în vecinii dumitale, zise Argyll.

– Așa ți se pare? În ce sens?

– Păi, uite, eu îți spun că e posibil ca Forster să fi fost un escroc, iar dumneata pufnești cu dispreț, respingând ideea, deși îl urai pe individ. Pe urmă, poliția îl arestează pe Gordon, dar dumneata nici nu vrei să concepi că omul ar putea fi un asasin, deși recunoști fără rezerve că e un hoț patentat.

Mary Verney ridică din umeri.

– Prefer să cred că am o viziune echilibrată asupra semenilor mei. Nu înseamnă însă că nu mi-ar conveni de minune dacă ai reuși să demonstrezi că Geoffrey a fost un mare șarlatan și un hoț. Cine știe, s-ar putea să ai dreptate. Abia aștept să mă las convinsă că așa a fost. Dă-mi, te rog, vinul acela pentru sosul de la friptură. E pe bufet, acolo.

– Oh. Hai, mai povestește-mi despre Geoffrey Forster, îi spuse el, fără ocolișuri, așezându-se comod la masa din bucătărie și, cumva rușinat, turnând în două pahare din vinul adus de el.

– Ce să-ți mai povestesc? Ce-ai vrea să mai afli acum?

– Totul. L-ai cunoscut bine? Cum era ca om?

– Ah, zise ea, amestecând în cratiță, cu un aer gânditor. E o poveste complicată, adăugă, tăcând câteva clipe, în timp ce punea niște piper peste cartofi, ca apoi să amestece cu furie din nou. De ce nu, în fond? Toți sunt morți. Știai că a fost iubitul verișoarei mele?

– Am auzit niște aluzii la cârciumă, răspunse el. Dar cam ambiguu totul.

– Hm, atipic pentru bârfitorii de profesie de-acolo, care în mod normal se exprimă destul de plastic. În fine, din câte am înțeles, Forster a cunoscut-o pe Veronica în urmă cu foarte multă vreme. Cu intermitențe, de-a lungul timpului a păstrat legătura cu familia și, profitând de moartea unchiului Godfrey,

s-a infiltrat în casă, dovedindu-se de ajutor în eludarea taxelor de moştenire. Dar, de fapt, a luat-o în obiectiv pe Veronica, intenţionând să profite de pe urma ei, cu vreo doi ani înainte ca ea să moară. Pură exploatare, bineînţeles.

– În ce sens?

– Veronica nu era nicidecum o persoană atrăgătoare, din păcate. Nu vorbesc din punct de vedere fizic, însă – mda, nu avea o fire prea caldă, nu era o individualitate vibrantă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi ai auzit, probabil, că era un pic labilă. Forster a observat slăbiciunea ei, iar când afacerile lui au intrat în impas, s-a lansat în cucerirea ei, doar cu scopul de a pune mâna pe averea familiei, din câte am putut eu vedea. Nu sunt sigură ce anume a vândut din casă; nici Veronica nu ştia exact, spunând mereu că ea avea încredere în el şi că, în fond, ce rost mai are să angajezi nişte consultanţi experţi, dacă tot trebuie să-i verifici continuu? Recunosc, omul era un foarte bun actor.

– Adică?

– Ştiai că era un individ detestabil; lucrul acesta era evident pentru oricine, în afară de Veronica. Dar nu ştiai exact de ce era detestabil sau ce punea la cale, de fapt. Simţeai doar că nu trebuia să ai încredere în el. Dumnezeu ştie cum de l-o fi putut suporta nevastă-sa!

– Ah, da. Nevasta. Ea pe unde e?

– Am auzit un zvon cum că era plecată pentru câteva zile la Londra, când a murit el. Ar trebui să se întoarcă, din clipă în clipă. Cel puțin, nimeni nu o poate bănui că i-ar fi dat un brânci zdravăn.

– De ce spui asta? E vorba despre același optimism pe care îl manifești față de natura umană în general?

Doamna Verney părea nedumerită de faptul că trebuia să se explice referitor la respectivul subiect.

– Fiindcă este absolut de neconceput, de-asta. Deși femeia ar fi avut motive, nu contest.

– Ce fel de persoană e?

– Simplă și inocentă, o fetișcană naivă care s-a lăsat fermecată de vorbele mieroase ale unui bărbat mai în vârstă. Deși, în cazul ei, naivitatea nu avea nicio legătură cu lipsa de experiență, din păcate. Foarte, foarte proastă, această ființă. Una dintre victimele vieții. Niciun pic de personalitate: ștearsă complet. Genul de trăsături care par clătite cu înălbitor în fiecare seară. Habar n-are să-și poarte singură de grijă. E drăguță, desigur, dar incapabilă să opună rezistență; a fost în stare să-l suporte atâția ani. De ce să fi întors foaia brusc acum?

– Fiindcă așa e omul, imprevizibil.

– De-acord. Dar, dacă plecăm de la ipoteza că ea l-a omorât, asta ar fi însemnat ca femeia să se fi ascuns la sora ei, ca apoi să se furișeze în casă și să-i dea brânci pe scări, după care să dispară din nou.

Ceea ce ar fi presupus un pic de premeditare. Genul acesta de calcul rece nu e deloc stilul ei.

Argyll se uită dezaprobator la ea, dar gazda sa îi zâmbi cu un aer atotștiutor.

– Pari sceptic. Nu e cazul. N-o cunoști. În afară de asta, din câte îmi dau eu seama, nu există nicidecum certitudinea că Forster ar fi fost asasinat. Tu de ce presupui că așa s-a întâmplat?

– Pur și simplu, din cauza teribilei coincidențe care a făcut ca tipul să moară exact înainte ca eu să ajung să discut cu el.

– Ia latura frumoasă a lucrurilor: ai fost scutit de o întâlnire neplăcută.

– Eu vorbeam serios.

– Știu. Dar nu este decât o coincidență, dacă Geoffrey era într-adevăr hoț.

– Mi-a spus că voia să discute cu mine despre un tablou furat.

– Probabil doar ca să te poată amenința că te va da în judecată pentru calomnie.

– Dar dumneata nu-l puteai suferi pe Forster. Și nici nu aveai încredere în el?

– Cam așa se poate spune. Se folosea de oameni, ca pe urmă să le dea cu piciorul, după ce obținea ce voia de la ei. Era un mincinos și un șarlatan. Uite, poate astea sunt niște trăsături utile în cazul unui negustor de obiecte de artă. N-ar strica să iei exemplu, eventual.

– Și-atunci, ce-a găsit verișoara dumitale la el?

– Avea un anumit șarm. Dacă îți place genul respectiv, ceea ce nu e cazul la mine, admise ea. Destul de chipeș, dar cu un aer cumva molatic și onctuos. Iar biata Veronica era destul de nefericită. A fost măritată, dar a rămas văduvă de tânără. Nătărăul ăla de soț al ei s-a îmbătat la sărbătorirea a cinci ani de la căsătoria lor, a căzut într-un heleșteu și s-a înecat în câțiva centimetri de apă. Era atât de matolit, încât nici n-a fost în stare să se răsucească pe spate. Până și Veronica îl considera catastrofal; acesta a și fost motivul pentru care, ulterior, și-a luat numele de fată: își dădea seama că Beaumont avea mai multă prestanță decât Finsey-Groat. De-atunci, n-a mai găsit niciun alt bărbat, pentru care să fi meritat să-și sacrifice iarăși numele de familie. Prin urmare, nu soț, nu copii, nu prieteni. O pradă ușoară, pentru un om abil, care urmărea să o jecmănească.

– Și el asta a făcut?

– Păi, vindea mereu lucruri din casă, nu venea niciodată cu vreo chitanță, iar eu sunt sigură că își păstra pentru el o mare parte din bani. Am încercat să o fac să înțeleagă realitatea, dar era prea orbită de admirație pentru el.

– Când a murit Veronica?

– În ianuarie. Eram aici; avusese o criză și doctorul Johnson m-a chemat din nou, ca să văd ce se putea face cu ea de data asta. Nimeni nu voia să vină. Veronica suferea de depresie, dacă nu știai.

– Am auzit ceva.

– Avea crize. Perioade lungi de timp, se simțea bine, ca apoi să se țicnească de tot.

– Și cum se manifesta țicneala asta?

– Oh, în fel și chip. Uneori, își lua lumea în cap și dispărea pentru vreo săptămână; nimeni nu știa niciodată unde a fost atât timp. Sau obișnuia să se încuie în casă și să nu vrea să vadă pe nimeni. Ori se așeza și bea. În fine, variațiuni pe aceeași temă. Când a murit, a făcut o criză urâtă, din cauza căreia a exagerat cu băutura și calmantele.

– Dar dumneata de ce ai avut grijă de ea?

– Nu exista nimeni altcineva, spuse ea, ridicând din umeri. Veronica refuza orice tratament convențional, iar când se simțea foarte rău eu eram singura persoană care reușea să se mai înțeleagă cu ea. Era insuportabilă, trebuie să recunosc. *O zi* s-a întâmplat să nu fiu acasă, și s-a omorât. Îmi place să cred că a fost un accident, deși nu sunt sigură.

– Cum adică?

– Păi, e o tâmpenie, dar tocmai ne certasem. Din cauza lui Forster, apropo. Începuse și ea să-și dea seama, în fine, că tipul nu era chiar atât de minunat pe cât crezuse ea. M-a întrebat ce părere aveam, iar eu i-am spus să se descotorosească de el. În momentul acela, Veronica a explodat de furie, înjurându-mă și jignindu-mă groaznic. Am ieșit din casă, bufnind și trosnind, iar ea și-a înecat amarul într-o jumătate de sticlă cu whisky și un pumn de pastile. Dacă aș fi fost un pic mai conciliantă...

– Consideri că ai ce să-ți reproșezi?

Mary Verney scutură din cap.

– Doar când sunt mai indispusă. Dacă sunt veselă, îmi dau seama că nenorocirea era inevitabilă. Mai devreme sau mai târziu, excesele i-ar fi fost fatale oricum. Păcat însă că a trebuit să mă amestece și pe mine în chestia asta. Tipic pentru ea, de fapt.

– Erați apropiate?

– Nu într-atât, încât să fie ceva evident pentru un străin. De fapt, adevărul e că nu ne prea simpatizam, am impresia. Însă mi-a lăsat mie moștenire hardughia asta, fiindcă voia ca proprietatea să rămână în familie, iar eu eram singura rudă care să nu fi ajuns complet falită. Deși nu pot spune că aș avea bani destui, încât să întrețin casa și domeniul. Ca să nu mai pomenesc că nici nu prea mă tentează ideea. Mai vrei niște iepure?

– Nu mai pot.

– Atunci, un pic de puding de vară. E foarte bun.

– Da, te rog.

Mary Verney îi puse câteva linguri de desert, peste care turnă niște smântână, lăsându-l apoi pe Argyll câteva momente să mănânce, să admire și să mai mănânce o porție.

– Dar dumneata cum te poziționezi în această familie? întrebă el, nerăbdător să descopere contextul în care să poată plasa informațiile căpătate în pod, când își băgase nasul printre hârtiile familiei.

– Aha, acum mă iei pe mine în primire?! OK. Eu sunt fiica oii negre a familiei, Mabel o chema, spuse ea.

Mabel cea rea și neascultătoare. Deși, pentru ea, viața a fost mult mai interesantă decât pentru oricare altul de-aici. Până s-a îmbolnăvit, cel puțin.

– Sună captivant.

– Chiar a fost, într-un fel. Mama avea o fire de artist, ceea ce în limbajul nobilimii constituie întotdeauna un eufemism când vrei să spui despre cineva că este dezechilibrat, dacă nu de-a dreptul bun de dus la balamuc. Acesta este motivul pentru care, întotdeauna, am avut atâta înțelegere față de Veronica, ceea ce nu se putea spune despre ceilalți din familia noastră. Eu aveam mai multă experiență. Mama a avut o adolescență tipică pentru cei din clasa ei socială și urma să moștenească Weller House – nu existau fii în familie, în ciuda strădaniilor zeloase ale bunicii mele –, să-și găsească un soț bogat, care să refacă finanțele familiei, pe scurt era de așteptat ca mama să-și facă datoria. În schimb, ei i-au venit tot felul de idei și, subit, și-a luat lumea în cap, plecând să facă pe sora caritabilă în războiul din Spania, ceea ce a fost un șoc teribil pentru întreaga familie. A fi mărinimoasă cu cei năpăstuiți de soartă era cât de cât acceptabil, dar a-i șterge la fund pe bolșevici era de neconceput, așa că, firește, au dezmoștenit-o. Din punctul lor de vedere, a fost un gest firesc, iar eu nu știu ca pe mama să o fi deranjat prea mult. M-am născut în împrejurări ce s-ar putea numi ambigue, exact înainte să înceapă războiul. Mama a murit când eu aveam paisprezece ani. Familia, mai de silă, mai

de nevoie, a trebuit să mă preia, încercând să facă o doamnă dintr-o fetișcană care lăsa de dorit. Presupun că am fost o mare dezamăgire pentru ei. Sfârșitul poveștii. Te-am plictisit?

– Doamne ferește, nici vorbă. Hai, mai spune-mi.

– N-a mai rămas mare lucru de spus. M-am măritat, am făcut copii, m-am despărțit de soțul meu, care mi-a acordat un venit adecvat.

– Asta e partea cu Verney?

– Exact. Era un om cumsecade, efectiv. Doar că eu l-am urât. Din acel punct, povestea vieții mele devine de-a dreptul anostă și neinteresantă. Am călătorit mult, m-am stabilit la Londra, am făcut ba una, ba alta, diverse.

– Dar nu te-ai mai recăsătorit?

– N-am găsit niciun candidat potrivit, răspunse ea, scuturând din cap. Nu pe termen lung, oricum. Apropo, continuă ea, sărind cu gândul la altă idee, ceea ce pe Argyll începea deja să-l cam sperie. Flavia a sunat din nou.

– Și?

– A întrebat dacă poți să te întâlnești cu ea la Londra, mâine la prânz.

– Oh. Păcat. Chiar începuse să-mi placă aici.

– Pe cuvânt?! Splendid. În cazul ăsta, poți să te întorci. Crezi că o să vină și ea aici?

– N-am idee, dar nu m-ar mira.

– În cazul ăsta, sper ca ea să nu facă atâtea fasoane ca tine, când a venit vorba să dormi aici. Cafea?

10

Flavia și-a început cercetările privind viața și epoca lui Geoffrey Forster, după un dejun plăcut, a doua zi, cu Argyll și Edward Byrnes, la clubul privat. Inspectorul Manstead, care nu rata niciodată prilejul de a mânca pe gratis sau de a întâlni un contact ce se putea dovedi important, a fost și el prezent, iar apoi a decis să o însoțească pe Flavia în incursiunile ei londoneze, pentru a conferi eforturilor sale un luciu oficial, după cum s-a exprimat el.

Din fericire, Londra este metropola care încă mai păstrează vechea culoare locală pentru unele dintre meseriile și profesiile ei tradiționale. Multe alte ocupații, care obișnuiau să stea adunate ciorchine, din rațiuni de siguranță și protecție, au fost risipite de-atunci în cele patru colțuri ale zării: n-au mai rămas prea mulți croitori care să mai facă haine pe Savile Row; jurnaliștii sunt prea dispersați ca să mai umple cârciumile de pe Fleet Street și să se lamenteze de faptul că sunt subapreciați; iar casele de editură au fost și ele aruncate în diferite alte direcții, nemaifăcând din Covent Garden un loc interesant de vizitat. Medicii continuă să domine Harley Street, însă reprezintă o tagmă de oameni mult prea rafinați, încât să discute unii cu alții.

În schimb, în zona Bond Street și St James, negustorii de artă au rămas într-un număr suficient de mare ca să confere cartierului un parfum cu totul

aparte și, chiar dacă nu se agreează prea mult între ei, interesul reciproc și proximitatea sediilor garantează măcar menținerea unei anumite aparențe de solidaritate profesională. Așadar, când Edward Byrnes a făcut o grimasă, dar l-a sunat pe Arthur Winterton pentru Flavia, Winterton, fără tragere de inimă, și-a găsit timp să se întâlnească cu ea.

Ar fi fost de așteptat ca, din moment ce ambii bărbați erau la o vârstă înaintată, amândoi bucurându-se în timp de succesul la care se simțiseră îndreptățiți să spere și amândoi fiind acum necuvenit de bogați poate, relațiile dintre ei să se fi ameliorat considerabil, estompând orice rivalitate și lăsându-i să contemple scena artelor cu acea detașare care constituie apanajul unui profund sentiment de siguranță. Nicidecum, însă. Cei doi se invidiaseră reciproc decenii întregi, iar acum niciunul nu era dispus să cedeze. Fără dorința lui Winterton de a fi mai tare decât Byrnes și fără năzuința fierbinte a lui Byrnes de a-l umili pe Winterton, ambii ar fi rămas, probabil, niște modești dealeri de artă, cu realizări limitate și fără șansa de a deveni vreodată cei doi coloși rivali de pe Bond Street.

Pentru Argyll, care nu voia mare lucru de la viață, în afară de un venit rezonabil și multă tihnă, a vedea cât de rapid poleiala politeții se fărâmița de pe Byrnes la auzul numelui de Winterton rămânea o nesfârșită sursă de instrucție. Presupusese întotdeauna că un depozit bancar de vreo două milioane ar avea darul

de a aduce pace și mulțumire sufletească. A fost un șoc să-și dea seama că lucrurile nu stăteau deloc așa. Ideea că Winterton avea contacte mai bune în rețeaua de muzee din America îl umplea pe Byrnes de o invidie furibundă și viscerală. Titlul de cavaler, de care se bucura Byrnes, pe de altă parte, putea să-i provoace lui Winterton o oribilă noapte albă, dacă din întâmplare se gândea la asta, seara târziu.

La un moment dat, Argyll îi povestise Flaviei care era „călcâiul lui Ahile" în cazul fostului lui patron, așa că Flavia, intrând în galeria concurentă a lui Winterton, situată la vreo trei sute de metri mai încolo, pe aceeași stradă, căuta atentă motive care să explice originea vechii rivalități.

Desigur, stilul conta mult, a conchis ea în timp ce așteptau ca mărețul personaj să-și facă apariția. În timp ce Byrnes, în galeria lui, cultiva intenționat o ambianță de modă veche, foarte academică, creând acea impresie de subtil rafinament, Winterton alesese cu precădere stilul modern, în care totul este restaurat și decorat cumva conform ideii de nou. Diferența se oglindea chiar în persoana celor doi, ca indivizi, și-a dat seama Flavia, când Winterton și-a făcut apariția; Byrnes încărunțise de cel puțin zece ani și era aproape pleșuv, în timp Winterton afișa o podoabă capilară dubios de neagră, în ciuda celor șaizeci de ani neîmpliniți pe care îi avea. Byrnes, într-un cuvânt, avea o alură jerpelită, dar plătită cu bani grei. Winterton arbora o eleganță pe bani grei.

Flavia aflase – sau mai bine zis Argyll îi explicase – că asemenea lucruri pot într-adevăr să declanșeze conflicte, în Anglia care, în ciuda reputației, este mult mai preocupată de aparențe decât oricare altă țară. Poate că englezii nu se îmbracă bine, judecând după standardele continentale, însă felul în care se îmbracă prost are o importanță majoră.

Flavia și inspectorul Manstead (el însuși un adept al modei vestimentației ieftine și comune) au fost poftiți în cabinetul lui Winterton, unde li s-au oferit ceai și cafea. Winterton s-a instalat la birou, plasându-și palmele cu degetele în sus, împreunate la vârfuri, pentru a sugera că el lua foarte în serios întrevederea și, desigur, își va da tot concursul pentru a ajuta poliția în investigațiile ei.

– Împreună cu inspectorul Manstead, încerc să obțin niște detalii despre tablourile care i-au trecut prin mâini răposatului Geoffrey Forster, începu Flavia.

Winterton mișcă aprobator din cap, indicând că era atent.

– Sinceră să fiu, există un semn de întrebare privind proveniența unora dintre aceste tablouri.

– Vreți să spuneți că unele au fost furate?

– Exact, da.

Winterton mișcă agasat din cap.

– Da, da. Înțeleg. Îmi permiteți să întreb ce erau respectivele picturi? Sper din tot sufletul să nu mă întrebați dacă *eu* am știut ceva despre chestia asta.

Flavia scutură din cap.

– Nu. Însă, evident, vrem să aflăm informații despre Forster. Prieteni, asociați, ceva de acest fel. Vrem să ne formăm o idee despre cum s-au întâmplat probabil astfel de lucruri. Dumneavoastră îl cunoșteați bine?

Winterton clătină din cap.

– Oh, nu, spuse el, cu un vizibil sentiment de ușurare. Din fericire, relația noastră a fost foarte limitată.

– Și impresiile dumneavoastră?

Winterton reflectă cu băgare de seamă.

– Era un om întru totul lipsit de ceea ce s-ar putea numi simțul fineții. Pentru el, valoarea oricărui obiect consta în cât de mulți banii puteai scoate pe el. Pentru a folosi un vechi clișeu în domeniu, știa prețul oricărui lucru, dar nu avea noțiunea de valoare. Știu că sună desuet, dar nu-mi vine în minte un mod mai adecvat de a-l descrie, decât afirmația că era un ticălos și un impostor. Geoffrey Forster era exact genul de individ care era pregătit să cumpere opere de artă furate.

– Dar, domnule Winterton, dumneavoastră vă bucurați de un renume excelent, din câte știu. Ce v-a putut determina să faceți afaceri cu o persoană despre care aveați o părere atât de proastă? Nu cumva acest lucru risca să vă aducă prejudicii de imagine în lumea artelor plastice?

Winterton se încruntă înciudat, probabil tocmai fiindcă era o întrebare foarte bună. Flutură vag din mână, pentru a indica trecerea timpului și caracterul imprecis al negoțului cu opere de artă.

– Un semn al vremurilor, spuse el, cu un oftat. Cu toții trebuie să încercăm să valorificăm la maximum toate resursele noastre, până când economia se relansează. În cazul meu, aveam clădirea asta spațioasă, care nu era folosită la capacitatea maximă, așa că am închiriat vreo două încăperi de sus unor persoane dornice să aibă o adresă de sediu epatantă, dar care nu-și pot permite o galerie proprie de artă. Forster este unul din cei trei indivizi; nu folosea spațiul decât arareori: aceasta a și fost una dintre condițiile de a i-l închiria, de fapt, ca să fiu sincer. Și cândva mi-a făcut o favoare, care m-a scutit de niște potențiale neplăceri. Recunosc, nu-mi plăcea de el, dar îi eram cumva dator. Știți cum este.

– Aha. Înțeleg. Ați putea să-mi spuneți în ce a constat respectiva favoare?

– Nu cred că este relevant.

Flavia zâmbi dulce, iar Manstead se burzului amenințător. Combinate, cele două expresii au izbutit să transmită ideea că poliția ar fi foarte încântată să capete un răspuns și că, necăpătându-l, poliția ar fi gata să facă scandal.

– Prea bine, atunci. S-a întâmplat cam acum trei ani. Îmi asumasem sarcina de a valorifica prin vânzare un tablou, pentru executorii testamentari ai averii unui colecționar belgian, care decedase de curând. Un om foarte distins. Al cărui nume nu îl voi divulga. Forster a auzit de acest tablou, în timp ce eu făceam demersurile necesare pentru a-l preda la casa

de licitații Christie's. M-a avertizat în privința posibilității ca pictura să nu fie nicidecum ceea ce părea.

– Și ce părea să fie?

– Părea să fie o pictură frumoasă, dar neconsemnată de istoria artei, aparținând școlii florentine de la mijlocul secolului al XV-lea. Foarte valoroasă, în felul ei, deși, fără a-i putea dovedi identitatea, nu se putea clasa în top. Acesta este și motivul pentru care nu-mi propuneam să încerc să găsesc un cumpărător particular.

– Și ce era tabloul?

– N-aș putea demonstra niciodată, desigur.

– Dar...

– Dar părea să prezinte o asemănare superficială cu un tablou de Antonio Pollaiuolo, înfățișând-o pe Sfânta Maria Egipteanca, despre care se știa că a fost furat în 1976 din casa contelui de Dunkeld, în Scoția.

– Și ați informat imediat poliția?

– În niciun caz, zâmbi Winterton, cu un aer sumbru.

– De ce?

– Fiindcă nu exista absolut niciun fel de dovadă, pro sau contra respectivei supoziții. În același timp, aș fi avut mustrări de conștiință dacă m-aș fi apucat să vând tabloul, pe cont propriu. Însă a târî în noroi numele unui colecționar ilustru – căci exact așa ceva s-ar fi întâmplat, chemând poliția pentru un tablou care era foarte posibil să fi fost cumpărat în mod legal, mi se părea un gest iresponsabil. Am

făcut verificări, desigur, dar nu s-a găsit niciun indiciu privind modul în care pictura ajunsese în colecția de artă în chestiune.

– Și v-ați făcut că plouă? îl întrerupse Manstead, indignat.

Winterton avu o vagă grimasă provocată de vulgaritatea exprimării.

– Unde este tabloul acum? insistă polițistul englez.

– Nu știu.

– Am înțeles. Bun, haideți să vorbim pe șleau. Dumneavoastră vindeați o pictură cu proveniență dubioasă, Forster o vede și vă spune că era un tablou furat. Iar dumneavoastră vă eschivați, ca nu cumva să se prindă cineva. Și nu v-ați gândit nici măcar o secundă că poate procedați greșit?

Winterton arcui o sprânceană, cu un aer mirat.

– Bineînțeles că nu. Știam, desigur, că tabloul de Pollaiuolo figura ca furat. Pe de altă parte, nu știam dacă într-adevăr *fusese furat.*

Manstead izbucni auzind comentariul lui Winterton.

– Ce faceți aici, despicați firul în patru?!

– Nu-mi pasă nicidecum de părerea dumitale. Însă am bănuiala că domnișoara Di Stefano, aici de față, știe exact la ce mă refer. Un tablou este furat; proprietarul declară pierderea și încasează asigurarea. Dar oare tabloul a fost cu adevărat furat? Sau proprietarul l-a vândut prin intermediul unui dealer și a simulat furtul, ca să capete bani de două ori?

Oare noul proprietar bănuiește că a cumpărat o operă furată sau crede că achiziționează în mod legal un tablou, care este vândut discret, de teamă că fiscul ar putea impune o taxă prea mare? Pe mine nu mă privește ce-a făcut nu știu care proprietar precedent în urmă cu cincisprezece ani și într-o altă țară: a-ți câștiga existența din negoțul cu opere de artă este o ocupație suficient de dificilă, încât să-ți piară cheful de a face pe justițiarul, riscând să dai de bucluc. În cazul meu, am decis că cel mai indicat era să nu mă amestec.

– Și să-i dați lui Forster spațiul de la etaj, în semn de modestă mulțumire fiindcă v-a scos dintr-o posibilă încurcătură?!

Winterton confirmă, mișcând din cap.

– Aș prefera să spun că opinia mea despre el s-a mai îmbunătățit un pic după asta. Dar nu prea mult.

Manstead era de-a dreptul enervat deja, însă observă că Flavia rămânea perfect calmă, tratând explicația lui Winterton ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Într-adevăr, avu chiar impresia clară că italianca era de acord cu decizia lui Winterton. Desigur, Flavia nu se sinchisi să continue pe aceeași temă.

– Bun, reluă ea seria întrebărilor. Spuneți-mi acum de unde știa Forster că era vorba despre un tablou furat. Mi se pare foarte important, nu-i așa? Dacă nu avea simțul fineții, este greu de presupus că ar fi putut să identifice o lucrare obscură, cum era

acel tablou de Pollaiuolo. Și-atunci cum de și-a dat seama? Nu era un furt celebru în istoria artei și nici nu provenea dintr-o colecție ilustră.

Winterton ridică din umeri.

– Nu v-a spus: „Știu că este un tablou furat fiindcă eu însumi l-am furat"? sugeră ea.

Winterton părea cam zdruncinat, ceea ce Flaviei i se părea un mare pas înainte.

– Bineînțeles că nu, răspunse el într-un final. În primul rând, nu cred că ar fi fost capabil de așa ceva. Și, presupunând că ar fi fost, nu văd de ce să-mi fi spus mie. Un pic cam stupid, chiar și pentru unul ca el.

– Nu neapărat, zise Flavia, cu un aer reflexiv. În fond, presupun că dumneavoastră l-ați fi vândut pe piața londoneză, nu-i așa? Ceea ce înseamnă că ar fi fost cam jenant dacă ar fi reapărut. De asemenea, presupun că vă pricepți la ceea ce faceți – nici nu s-ar putea altfel, ținând seama de poziția dumneavoastră actuală –, așadar ați fi făcut niște verificări amănunțite privind proveniența tabloului și, poate, ați fi descoperit unele inadvertențe. Pictura a fost vândută?

– Nu cred, zise Winterton.

– Și dumneavoastră le-ați spus moștenitorilor că lucrarea era cumva îndoielnică.

Winterton încuviință din cap.

– Vasăzică așa. Cu o vorbă strecurată abil, Forster reușește să oprească o vânzare care risca să-i creeze mari probleme. Poate că, până la urmă, nu era atât

de prost pe cât credeți. Bun, ce știți despre clienții lui Forster? Cunoașteți câteva nume?

– Nu multe, spuse el, foarte reticent și agasat deja. A făcut afaceri, într-o perioadă, din consilierea oferită unor familii, ajutându-le să își vândă bunurile, din câte știu. Când piața a intrat în degringoladă, aceasta a fost linia de activitate pe care a îmbrățișat-o, în general. Practic, a devenit administratorul averii domeniului și casei lângă care locuia.

– Știm asta.

– Acesta este singurul nume pe care îl cunosc, din păcate, dar nu vă pot ajuta cu alte detalii, din moment ce eu, personal, nu am lucrat niciodată pentru respectiva familie. Și din câte am înțeles colaborarea lui a încetat în momentul în care a apărut un nou proprietar. Dar, așa cum vă spuneam, nu am avut relații apropiate cu el. Bun, acestea fiind zise, conchise el, ridicându-se în picioare, în semn că întrevederea luase sfârșit, vă rog să nu ezitați să mă contactați, dacă socotiți că vă mai pot fi de ajutor...

– Desigur, murmură Flavia.

Era surprinsă de faptul că vizita lor durase atât de mult și că reușiseră să obțină atât de multe informații de la el.

– Ce părere ai? îl întrebă ea pe Manstead, când ieșiră în stradă.

– Revoltător! replică el.

– Ești nou în jocul ăsta, nu-i așa? spuse ea, cu un surâs vag.

– Vrei să zici că e ceva banal?

– Ce, adică? Să refuzi un comision convenabil din cauza unui fleac cum ar fi un tablou procurat prin furt? E ceva destul de neobișnuit. Tipul e mai onest decât mă așteptam. Presupunând că spune adevărul. Ar fi putut să-și vadă de treabă și să-l vândă oricum, folosind ca acoperire un intermediar. N-ai putea să verifici?

– Ce tablou e ăsta? Încă unul de pe lista lui Bottando cu marile lovituri ale lui Giotto?

– Exact. Există trei conexiuni. Uccello, Fra Angelico și Pollaiuolo. De fapt, chestiile astea au început să iasă la iveală atât de rapid, încât sunt uluită că Forster a scăpat de pârnaie atâta vreme, reușind să moară acasă. Ai putea să vezi ce e cu colecția asta belgiană?

– Nu cunosc prea multe persoane în Belgia.

Flavia își scoase carnețelul și notă la repezeală un nume și un număr de telefon.

– Caută-l pe el. Spune-i că îl suni din partea mea. Își va da toată silința.

Manstead luă numărul de telefon și îl îndesă în buzunar.

Flavia îi zâmbea radioasă.

– Pun pariu că ți s-a cam acrit de mine.

– Nicidecum, oftă Manstead, cu un aer galant.

Treburile lui Argyll în metropolă – în afară de a-și lua niște haine curate – au îmbrăcat forma unei vizite de curtoazie la o veche prietenă, pe nume

Lucy Garton. A spune „veche prietenă" era, poate, o mică exagerare, ținând cont că nu se cunoscuseră decât vag, în urmă cu câțiva ani, însă este răspunzător cu cât drag începem să ne gândim chiar și la niște străini când avem nevoie de o favoare din partea lor.

Logica lui Argyll era simplă în cazul de față. Deși nu mai vorbise cu ea de câțiva ani deja, din discuțiile cu diverse cunoștințe comune reușise să rămână la curent cu evoluția ei profesională, de când aceasta terminase facultatea și se aruncase cu elan în învălmășeala confuză a lumii operelor de artă din Londra, promovând elegant de la funcția de asistentă (citește, secretară) la aceea de organizatoare de expoziții, iar ulterior în postul important de expert evaluator la una dintre casele de licitație mai mici care încercau să știrbească pe cât posibil din duopolul deținut de Christie's și Sotheby's.

Mai precis, aceasta era casa de licitații prin intermediul căreia Forster cumpărase și vânduse tablouri, iar Argyll, dornic să afle mai multe despre îndeletnicirile personajului, s-a gândit că ar fi o idee bună să încerce să se documenteze acolo. Îl interesa, în special, cum procedase Forster în calitate de curator în exercițiu al tablourilor din Weller House, o colecție care se păstrase foarte bine vreme de aproximativ un secol, fără ca nimeni să se fi ocupat de respectivele opere de artă. Dar, dacă Forster își petrecuse timpul cutreierând prin Europa pentru a fura diverse picturi, ce l-a putut determina, totuși, să facă efortul de

a o căuta pe Veronica Beaumont (așa cum se pare că făcuse) și de a accepta o slujbă care îi oferea un venit derizoriu, în comparație cu ceea ce obținuse, probabil, dintr-un Fra Angelico și alte tablouri de o valoare asemănătoare?! Răspunsul: fiindcă lucrul acesta avea o utilitate. Cel puțin asta putea deduce un om ca Argyll. Din păcate, însă, mai greu de dedus era *care* fusese de fapt „utilitatea".

Pe lângă asta, știa că putea, totodată, să îi facă un mic serviciu doamnei Verney, în primul rând din simpatie față de ea, și nu neapărat fiindcă lucrul acesta ar fi avut darul de a o determina să apeleze la el, în eventualitatea în care s-ar gândi vreodată să vândă niște tablouri pentru a-și îmbunătăți situația financiară.

Cam asta urmărea el, deși, când a fost poftit în biroul lui Lucy (probabil că îi mergea foarte bine, din moment ce avea propriul birou), Argyll nu era chiar atât de naiv, încât să-și imagineze că va fi ușor să-și atingă țelurile pentru care venise aici. Ce legături aveați cu acest prezumtiv infractor? Greu de presupus că vreo casă de licitație ar fi putut agrea o asemenea întrebare, iar în cazul de față Argyll nu uita că Lucy, sclipitor de inteligentă cum era, avea capacitatea de a înțelege imediat substratul întrebărilor lui, indiferent cât de diplomatic ar fi avut el grijă să le formuleze. Nu strica să încerce, totuși.

Din fericire, Lucy s-a arătat foarte încântată să îl revadă, deși în mod evident părea foarte surprinsă de

prezența lui acolo. Avea un chip dulce, dar Argyll nu uitase că în spatele trăsăturilor drăgălașe, ca de îngeraș, se ascundea o minte uimitor de ascuțită. Contrastul dintre aparență și realitate explica, într-o oarecare măsură, poziția ei în firmă. Argyll i-a mărturisit că nu venise doar din plăcerea de a o vedea.

– Am cam bănuit eu. Vrei cumva o slujbă?

– Oh, nu, spuse el, un pic șocat.

– Atunci e bine. Fiindcă nu aveam nimic liber.

– Nu. Am venit să-ți pun câteva întrebări referitoare la un client.

Lucy arcui o sprânceană, dându-i de înțeles că solicitarea lui contravenea uzanțelor casei de licitații.

– Un fost client, de fapt. Un tip pe nume Geoffrey Forster. Care a murit, așa că nu mai există niciun risc.

– A murit?

– A căzut pe scări.

Lucy ridică din umeri.

– Atunci, e în regulă. Vag, mi-amintesc numele lui.

– A cumpărat și a vândut prin intermediul vostru, nu-i așa?

– Așa cred. Nu țin minte detaliile. De ce?

– Este vorba despre tablourile lui, înțelegi, spuse încordat Argyll, trecând la partea dificilă a discuției. Persistă un soi de confuzie asupra lor, așa că lucrurile trebuie lămurite pe deplin.

Lucy îl privea cu un aer răbdător.

– *Cine* trebuie să lămurească lucrurile?

Argyll tuși încurcat:

– Păi, poliția, de fapt. Știi, e posibil ca acele tablouri să nu fi fost ale lui.

Figura ei suficient de alarmată deja îl determină pe Argyll să se încumete să renunțe la abordarea subtilă pe care o avea în minte, dezvăluindu-i în schimb adevărata situație. În ipoteza că Lucy nu se schimbase prea mult, Argyll știa că bunul-simț care o caracterizase dintotdeauna o va face receptivă la o anumită doză de sinceritate. Se părea că nu se înșelase; sau, oricum, pe măsură ce Argyll îi furniza mai multe detalii despre ipostaza lui Forster ca posibil hoț, Lucy arăta din ce în ce mai relaxată, începând chiar să devină interesată de subiect.

– Dar toate astea erau picturi *italienești,* în principal, nu-i așa? Asta ai vrut să spui, da?

– Majoritatea, da. Secolele al XV-lea și al XVI-lea.

Lucy scutură din cap.

– Știi, eu mă ocup de pictura flamandă și engleză. Nu am voie să mă ating de italieni, care sunt apanajul lui Alex.

– Cine-i Alex?

– Șeful meu. Se crede un mare expert. Nu mă poate suferi. A încercat să mă împiedice să mă angajez aici. Pictura italiană este singurul lucru la care mă pricep cu adevărat, dar el face întotdeauna mutre și scandal doar dacă îndrăznesc să mă uit la vreunul dintre tablourile pe care le consideră ale lui. Ține morțiș ca numai el să se ocupe de pictorii italieni.

Este imperiul lui. De fapt, îi e teamă ca lumea să nu se prindă cât e de cretin.

– Prin urmare, dacă Forster a strecurat niște picturi italienești furate prin intermediul casei voastre de licitații...

– Alex a fost cel care le-a evaluat. Extraordinar, ce interesant, spuse ea, refăcând întregul raționament. Și dacă se va dovedi că aveau o proveniență dubioasă, iar noi am avea neplăceri din cauză că nu am observat acest lucru... Hm.

Urmă o nouă pauză mai lungă, cât Lucy continuă să reflecteze la respectiva eventualitate, în timp ce Argyll analiza involuntar impactul advers al strategiei manageriale din cadrul firmelor asupra caracterului angajaților.

– Bun. Spune-mi acum, reluă ea, trezindu-se din reverie. Ce anume vrei de la mine?

– Depinde de cât de mult ești dispusă să mă ajuți.

– Casa noastră de licitații are o politică de cooperare perfectă cu poliția, pentru a sprijini efortul autorităților de a face ca piața obiectelor de artă să fie un sector de activitate onestă și respectabilă.

– Zău?!

– Nu. Însă în acest caz, despre care am discutat, cred că ar trebui să facem un început. Ce dorești?

– Două lucruri. Primul, o listă cu tot ceea ce Forster a vândut prin intermediul vostru. Și tot ceea ce a cumpărat, presupun. Al doilea, aș vrea să știu dacă

firma voastră a întocmit inventarul obiectelor de artă din Weller House.

– Post-mortem?

Argyll răspunse afirmativ cu o mișcare din cap.

– Da, a existat un asemenea inventar, întocmit probabil de niște evaluatori oficiali, pe vremea când Forster era custode la Weller House. Mă gândesc că e posibil să vă fi ales pe voi. Firma voastră se ocupă de asemenea lucruri, nu-i așa?!

– Oh, da, mârâi ea. Dacă proprietarii se decid să vândă, avem avantajul de a fi cu un pas înaintea concurenței. În privința inventarului, pot să te ajut, oricum. Referitor la activitatea lui de negustor de artă, în schimb, s-ar putea să fie un pic mai dificil. Toate detaliile tranzacțiilor sunt, probabil, în biroul lui Alex, iar eu nu vreau să îl deranjez, dacă înțelegi la ce mă refer.

– Sigur că da.

– Stai un pic.

Și Lucy dispăru în biroul alăturat, având grijă să se asigure că nu era nimeni înăuntru. Argyll auzi zgomot de sertare trase și împinse la loc, apoi urmă o pauză, după care zbârnâitul și păcănitul unui copiator de documente. În final, Lucy reapăru, ținând în mână câteva foi de hârtie.

– Am făcut rost de inventar, măcar. Firma noastră l-a întocmit la sfârșitul lunii ianuarie, zise ea. Nu ți-am fotocopiat decât lista de tablouri; mi-ar fi luat o zi întreagă să copiez și mobilierul.

– Splendid.

Lucy îi dădu hârtiile.

– O colecție cam pestriță, zise ea. Nu suntem noi cea mai mare casă de licitații din lume, dar până și noi avem ocazia, în general, să ne ocupăm de opere mult mai valoroase decât cele care figurează acolo. Sunt nouăzeci și nouă, în total.

– Picturi?

– Ăăă, stai să văd, spuse ea, numărând rapid. Sunt șaptezeci și două de picturi. Restul sunt desene. Care-i problema? Pari dezamăgit?

– Nu mă așteptam să fie atât de multe.

– Oh. Oricum, nu există nimic interesant în toată lista, să știi. Aproape toate reprezintă portrete de familie destul de banale. Unul atribuit, chipurile, lui Kneller, dar nu prea pare verosimil. Există o notiță a persoanei care a făcut lista, spunând că, dacă acela e un Kneller, el e un castravete. Restul e și mai slab chiar.

Argyll dădu aprobator din cap.

– Ți-am răpit deja mult din timpul tău de lucru. Cred că ar trebui să mă retrag.

– Nu înainte de a-mi promite să mă ții la curent cu absolut tot ceea ce vei afla și are legătură cu noi.

Argyll acceptă rugămintea ei.

– Și nu înainte de a-mi mai promite că o să mă suporți o săptămână, când o să vin la Roma în septembrie.

Argyll acceptă și această rugăminte.

– Și, de asemenea, nu înainte de a-mi promite că vei vinde tablouri prin intermediul nostru, dacă vreodată vei folosi o casă de licitații din Londra.

Argyll acceptă și asta.

– Plus, să mă inviți într-o seară la restaurant, înainte de a pleca.

De acord. Ieșind de-acolo, Argyll se întreba dacă va putea să-i dea nota de plată spre decontare lui Bottando.

11

Argyll a ajuns la galeria lui Byrnes cam la o jumătate de ceas după Flavia. De acolo, și-au croit drum amândoi prin centrul Londrei, pentru a ajunge la gară. Liverpool Street Station, la ora cinci și treizeci după-amiaza, necesită un stomac tare și nervi de oțel, chiar și în cazul celor învățați cu acest nod urban; pentru Flavia, imaginea acelei gări aglomerate semăna perfect cu o scenă din *Infernul* lui Dante. Un „infern" postmodern, renovat recent, neîndoielnic, deși nici măcar redecorarea frumoasă a întregii gări nu reușea să mascheze haosul fundamental al sistemului de transport feroviar.

– Doamne Sfinte, exclamă ea, pășind după Argyll spre ceea ce era anunțat a fi trenul de cinci și un

sfert spre Norwich, dar care lâncezea încă în gară. Tu chiar nu glumești?

Flavia se uită la vagoanele vechi, cu uși atârnând deschise, cu ferestre împuțite de mâzga depusă pe ele zeci de ani și cu vopseaua scorojită, după care scutură din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Încercă, apoi, să vadă prin noroiul uscat de pe geamuri cum era în interiorul vagonului din fața ei – sute de navetiști înghesuiți unul într-altul, fără niciun milimetru pătrat de spațiu liber, fiecare prefăcându-se că citește ziarul și că este foarte încântat de acest mod civilizat de a-și petrece scurta ședere pe pământ.

– Ce-i oroarea asta, expresul spre Bergen-Belsen?! exclamă ea.

Argyll tuși jenat. Întotdeauna, e penibil când te trezești în situația de a te simți obligat, din patriotism, să aperi ceva de neapărat.

– Nu, o să ne ducă la destinație, spuse el, fără convingere. Sper.

– Dar de ce oamenii ăștia nu se dau jos din tren și nu fac scandal, ca să se rezolve odată problema?! se miră ea, cu nedumerirea tipică unei persoane care trăiește într-o țară cu o rețea feroviară eficientă.

Argyll începuse să-i explice cum Căile Ferate Britanice obișnuiesc doar să transfere garniturile de tren defecte pe linia Brighton, când în gară a răsunat un pocnet zgomotos, urmat de un vuiet de neînțeles.

– Asta ce-a fost? întrebă Flavia, încruntându-se contrariată.

– Habar n-am.

Rostul huruitului și al tumultului din jur fusese deslușit, totuși, de pasagerii din tren. Cu un uriaș suspin colectiv, toți și-au împăturit ziarele, și-au luat servietele, au coborât din vagoane și s-au încolonat pe peron. Niciunul dintre ei nu părea prea tulburat de faptul că trenul ar fi trebuit să plece din stație de douăzeci de minute deja.

– Scuzați-mă, îl întrebă Flavia pe un domn de vreo cincizeci de ani, bine îmbrăcat, care se postase placid lângă ei. Ce-a vrut să însemne acel anunț?

Bărbatul ridică o sprânceană, surprins de deranj.

– Trenul a fost anulat din nou, explică el. Următorul e peste o oră.

– Ce ridicol! pufni ea, cu fermitate, după ce digerase informația și conchisese că era stupid să mai aștepte atât timp. N-am de gând să îmi pierd vremea pe-aici încă un ceas, ca să fiu storcită apoi într-un vagon de vite. Dacă oamenii ăștia vor să stea pe peron ca o turmă de oi, e problema lor. Eu, una, am plecat.

Abținându-se să comenteze că oile nu călătoresc în vagoane de vite, Argyll a pornit după ea, ieșind amândoi din gară și îndreptându-se spre centrul de închirieri auto, de după colț.

Argyll a calculat că, pe șosea, au făcut în medie cam cinci kilometri la oră, până la Norwich, ceea ce îi confirma că tot ar fi ajuns mai repede cu trenul, chiar și așteptând pe peron încă un ceas, însă, ținând cont de împrejurări, a preferat să tacă. Oricum,

mergând cu mașina au avut tot timpul la dispoziție să discute despre răposatul Geoffrey Forster, precum și despre posibilitatea ca acesta să fi fost ori un infractor major, sau, dacă nu, atunci cu siguranță cea mai mare pierdere de timp, ani de-a rândul, din istoria forțelor polițienești. Argyll i-a făcut rezumatul descoperirilor lui din acea după-amiază.

– Și? zise Flavia, dând de un nou ambuteiaj pe șosea. Tu ce părere ai?

– Păi, e interesant, nu-i așa? Sunt o mulțime de mici indicii.

– Ce indicii?

– Forster s-a ocupat câțiva ani de vânzarea tablourilor din Weller House. Corect?

Flavia aprobă din cap.

– Bun. Când unchiul Godfrey și-a încheiat socotelile cu viața pe această lume, acum mulți ani, apăreau șaptezeci și două de picturi în inventarul făcut la moartea lui. Când verișoara Veronica i-a călcat pe urme, s-a mai întocmit un inventar. Și ghici ce?

Flavia scutură din cap.

– Uimește-mă.

– În colecție figurau tot șaptezeci și două de picturi.

Coada de mașini s-a pus în mișcare, iar Flavia a păstrat tăcerea câteva momente, încercând să dibuiască un culoar pe care să poată țâșni în forță prin bariera de treizeci de kilometri la oră.

– Ceea ce înseamnă că, reluă ea după câteva secunde, renunțând la efort, Forster ori cumpăra noi tablouri, ceea ce presupun că poți verifica făcând o comparație între cele două liste, ori nu vindea nimic.

Argyll îi dădu dreptate, înclinând capul cu entuziasm.

– Adică folosea Weller House pe post de spălătorie? sugeră ea. Asta voiai să subliniezi și tu?

– Exact. Forster fură o pictură, care este cumpărată de cineva. Problemă: cum să-i mascheze proveniența, astfel încât să satisfacă orice posibilă curiozitate. O pictură fără nicio proveniență în zilele noastre este un pic dubioasă, iar ultimul lucru pe care ți l-ai dori ar fi să dai impresia că ar veni eventual din Italia. Prin urmare, găsești o colecție de artă într-un vechi conac rural, pe care nimeni nu a mai cercetat-o de ani buni. Dacă există vreo documentație mai veche, arzi hârtiile pentru ca nimeni să nu mai poată face vreo verificare. Pe urmă, te apuci să vinzi picturile, trecându-le eventual printr-o casă de licitații, ca să te asiguri încă o dată, pretinzând că au provenit de-acolo.

– Și, continuă Flavia acum, deși unii oameni s-ar putea întreba care e adevărul, nimeni nu va putea dovedi vreodată că acel tablou ar fi fost furat, fiindcă Forster a avut grijă ca toate țintele lui să fie din colecții slab catalogate și nicidecum asigurate. Iar noii proprietari vor fi și ei suficient de prudenți ca să aibă grijă ca noile lor achiziții să nu fie niciodată fotografiate.

– Întocmai. Există unele riscuri, însă ținând seama de numărul de picturi din lume și cifra mică a celor capabili să le recunoască, pericolul nu e chiar atât de mare.

Flavia îi dădu dreptate.

– Și tipa asta o să-ți trimită o listă cu achizițiile și vânzările lui?

– Peste două zile. Nu vrea să afle nimeni.

– Mi-ar prinde bine să o am acum.

Argyll reflectă la remarca ei. Unii oameni sunt veșnic grăbiți. În fond, Forster apăruse pe tapet de numai o săptămână.

– Dar declarațiile despre el nu sunt suficiente?

– O singură persoană, un interval de treizeci de ani și fără prea multă convingere. Pe Sandano nu cred că îl putem folosi: i-am promis să păstrez confidențialitatea. Della Quercia e prea ramolită ca să ne putem bizui pe ea. Winterton n-a spus decât că Forster a recunoscut un tablou care era posibil să fi fost furat. Păcat că Veronica Beaumont a murit. Niște dovezi care să confirme, pe de o parte, că Forster a vândut tablouri provenind, se presupune, din Weller House, iar pe de altă parte alte dovezi care să indice că nu proveneau de-acolo ar fi foarte utile. Am putea atunci să descoperim de unde le avea. Ai găsit ceva prin hârtiile lui despre vânzările făcute?

– Deocamdată, nu. Dar n-am terminat încă.

Pe urmă, a fost rândul ei să se gândească și să schimbe subiectul.

– Dar oamenii din sat ce cred despre el? Nimeni, în după-amiaza asta, nu mi s-a părut să aibă o părere prea grozavă. Winterton considera că Forster dădea dovadă de prost-gust – ceea ce nu s-ar putea imagina despre Giotto acela al lui Bottando, dacă o fi existând. Byrnes se strâmbă, spunând că Forster era șarmant. Nu înțeleg, de ce să te strâmbi cu dispreț dacă un om este șarmant?

– Fiindcă așa este în Anglia, draga mea, și noi asta facem aici.

– De ce? Mie îmi place când un om este șarmant.

– Dar tu ești italiancă, îi explică el cu răbdare, în timp ce Flavia băga mașina în viteză, țâșnind înainte pe o distanță de câteva sute de metri. În țara asta, a avea șarm înseamnă că ești superficial, că ai tendința de a linguși, că ești, probabil, un arivist obraznic și, mai mult chiar, termenul are conotații clare despre faptul că îți plac femeile.

– Și ce-i rău în asta?

– Faptul că ești un afemeiat, spuse Argyll, pe un ton sumbru. Nu sunt multe trăsături mai negative, cred. Sugerează tendința de a fi ahtiat după cineva și de a face complimente ca orice european de pe continent. N-ai decât să te porți așa cu câinii, eventual, dar nu și cu sexul opus.

– Țara asta a ta este foarte ciudată, crede-mă. Povestește-mi despre noua mea gazdă. Crezi că o să-mi placă de ea?

– Doamna Verney? Foarte mult, presupun. Cel puțin, mie îmi place. Este absolut șarmantă. Și, înainte de a întreba tu, da, femeile pot fi șarmante. Este perfect acceptabil, chiar și în Anglia.

– Am înțeles. Și în ce constă șarmul ei?

– Te face să te simți bine, să te simți relaxat, ca acasă, chiar și în hardughia aia friguroasă, care e conacul ei. Este foarte inteligentă, cred; are un umor sec și este extrem de ageră la minte.

– Dar de ce este atât de amabilă? întrebă Flavia, bănuitoare.

– Din curiozitate față de semenii ei, probabil. Dar cum și tu ești curioasă în privința ei, e în regulă. În afară de asta, cred că, de fapt, îi este urât acolo. Un loc cam prea liniștit, să știi.

Au ajuns în sat târziu, mult după ora nouă seara, așa că s-au dus cu mașina direct la Weller House. Ploaia se oprise în fine, ca un semn de bun venit pentru ei în Norfolk, iar Mary i-a întâmpinat ca pe niște prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult, i-a condus în bucătărie – probabil că vă este foame, așa că v-am pus deoparte un pic de mâncare –, după care i-a așezat la masă, astfel încât ea și Flavia să se poată studia în voie, deducând fiecare la ce să se aștepte în continuare. Flavia era obosită, Mary părea, în mod ciudat, tăcută și precaută.

Dar au început să se adapteze relativ repede; Flavia s-a simțit mai bine cu un pahar de băutură lângă ea, iar

Mary s-a relaxat. Argyll, de fapt, se simțea cumva lăsat pe dinafară, chiar și un pic jignit de felul în care cele două femei ajunseseră imediat să comunice. Nici nu se mai sinchiseau să-l includă în conversație, preferând să sporovăiască despre starea sistemului de transporturi public britanic, despre vreme, despre ororile unui trai la Londra, Roma și Paris, precum și despre dificultățile de a cultiva legume bune pentru salată în condițiile unei clime ca în Anglia.

– Și ați ajuns la o concluzie în privința lui Geoffrey? întrebă gazda lor după o vreme.

– Nu chiar, spuse Flavia. Cercetările continuă.

– Probabil că numele lui mai este legat de un alt tablou problematic, adăugă Argyll, din simplul motiv că nu mai reușise să scoată nicio vorbă de un sfert de ceas și simțea nevoia să-și facă simțită prezența. Un Pollaiuolo. Însă avem și niște vești cam proaste pentru dumneata, din păcate.

– În ce sens?

Și Flavia i-a explicat. Personal, nu era absolut convinsă că voia să discute despre acest caz cu o femeie pe care nu o cunoștea numai de o jumătate de ceas, însă, cum se părea că Argyll îi povestise deja totul și ținând seama că era gazda ei acum, fiind într-adevăr un suflet minunat, nu mai avea niciun rost să-i ascundă ceva.

– E posibil ca Forster să fi mascat adevărata proveniență a picturilor pe care le vindea spunând că făceau parte din colecția de artă de-aici, spuse ea.

Mary părea interesată de idee.

– De ce? Ce ar fi realizat așa?

– Știi că escrocii spală bani ca să li se piardă urma?

– Bineînțeles.

– Hoții de picturi „spală" adesea tablourile furate. Le dau un pedigri fals, pentru a explica de unde provin. O colecție de opere de artă vechi ca a voastră, plină de tablouri pe care nimeni nu le-a mai văzut de peste o sută de ani, ar fi perfectă. Doar dacă vreun potențial cumpărător nu s-ar fi gândit să verifice, întrebând aici.

– Ceea ce ar fi fost complet inutil. Cum i-am spus și lui Jonathan, Veronica nu era prea coerentă, în general.

– Și mai bine atunci.

Mary căzu pe gânduri, după care spuse:

– Așa s-ar explica de ce Forster a ascuns documentele despre operele de artă care existau de fapt în casă, presupun.

– Probabil.

– S-a mai întâmplat ceva pe-aici cât am fost plecat? întrebă Argyll. Alte crime, arestări, ceva în fine?

– Nu, răspunse doamna Verney, aproape cu părere de rău. O liniște mormântală. Apropo, a venit Jessica.

– Asta e soția? întrebă Flavia.

– Exact. S-a întors azi-dimineață, sărăcuța de ea. E foarte abătută; cred că a fost un șoc pentru ea. Am întrebat-o dacă nu vrea să doarmă și ea aici; îmi imaginam că nu prea-i venea să stea acasă. Dar a zis că nu-i nevoie, doarme acolo.

– Ai fost foarte amabilă.

– Da, recunoscu ea. Așa e. Mărturisesc, însă, că mă gândeam cu groază că poate o să accepte propunerea mea. Sunt foarte săritoare, de felul meu, când vine vorba să-i ajut pe oameni aflați la ananghie, însă sinceră să fiu – și doamna Verney coborî vocea, de parcă pereții ar fi avut zeci de urechi – femeia asta este atât de *moale*, încât îmi vine să urlu.

– Poliția a stat de vorbă cu ea?

Mary Verney ridică din umeri.

– De unde să știu? Până și George Barton e în beznă despre ceea ce se întâmplă. Și, dacă nici el nu știe nimic, ce să mai zic de o biată amatoare ca mine?!

După încă vreo jumătate de oră de conversație dezlânată – neavând prilejul de a vorbi prea mult, Argyll terminase de mâncat mult mai repede decât cele două femei –, Jonathan Argyll a decis să se ducă la culcare, lăsându-le pe amândouă instalate confortabil în salonaș, întrebându-se dacă să bea sau nu un coniac.

12

Argyll se trezi brusc din somn, în momentul în care cineva ciocăni tare la ușă și vârî capul înăuntru, spunând:

– Oh, Jonathan. Îmi pare rău că te-am trezit, se scuză Mary. Poliția tocmai a sosit, așa că vrei, te rog, să vii și tu cât de repede poți?

În loc de un răspuns coerent, Jonathan scoase capul de sub pătură, în aerul rece și umed din cameră, bălmăjind un fel de „Uoău?", în timp ce încerca să se dumirească unde era.

– Cafeaua e la bucătărie, adăugă ea pe un ton vesel, înainte de a dispărea.

Buimac încă, dar făcând cum i se ceruse, Argyll se ridică din pat ca un automat și își luă hainele ca să se îmbrace. Pierdu, apoi, câteva minute prețioase întrebându-se pe unde putea fi șoseta pentru piciorul stâng, pe care o descoperi până la urmă sub pat, alături de generații întregi de alte fleacuri uitate acolo. Apoi, se îmbrăcă și coborî la parter.

Inspectorul Wilson, cu mutra acră a unuia care a băut prea multă cafea și n-a mâncat mare lucru la micul dejun, îl salută cu un mormăit răgușit, din care nu reișea decât o mare sâcâială.

Argyll îl privi circumspect.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. După cum arăți, nu s-ar zice că ești prea împăcat cu lumea.

– Da, se poate spune și așa, domnule Argyll. Nu sunt. Vreau să-ți pun o întrebare.

– Ascult.

– Unde ai fost ieri după-amiază?

Argyll păru nedumerit:

– Am fost la Londra, spuse el, cu un aer suspicios. De ce?

– Pot să deduc, prin urmare, că n-ai nicio idee cine a intrat ieri în casa lui Geoffrey Forster, a rupt sigiile, a descuiat ușa și i-a luat toate documentele?

De data asta, Argyll fu de-a dreptul surprins:

– Habar n-am, spuse el. Dar n-am fost eu. De fapt, cine să fi avut interes să le ia?

– Chiar așa.

– Când s-a întâmplat asta?

– Nu știm precis. Nici sătenii nu știu nimic. Nimeni n-a văzut pe cineva intrând sau ieșind. În afară de ofițerii de poliție.

– Poate o fi fost unul dintre ei, sugeră Jonathan. Ești sigur că nu le-or fi luat ei, într-o criză de exces de zel?

Wilson nici nu i-a mai răspuns. În schimb, și-a îndreptat atenția spre ușă, unde se ivise Flavia, care căsca încă de somn. Mary Verney a făcut prezentările.

– Sunt încântat de cunoștință, spuse inspectorul Wilson.

– Înțeleg că au dispărut o mulțime de documente? întrebă ea, pe un ton moale.

Wilson, cumva rușinat acum când se afla în prezența unei colege, care arăta cum arăta, a recunoscut că așa stăteau lucrurile. Și, ca să nu mai lungească vorba prea mult, a mai recunoscut că situația se complica, fiind vorba de dispariția inexplicabilă a unei

asemenea cantități de probe din locuința unui om care era posibil să fi fost victima unui omor.

– Speram ca domnul Argyll să-mi spună că a luat dânsul toate documentele, ca să le poată studia pe îndelete aici, adăugă el. Din păcate, nu a fost așa.

– Ați întrebat-o pe nevasta lui Forster? interveni Mary. Presupun că ea e singura moștenitoare. Așa că ar fi explicabil să o intereseze acele documente. Poate le-a luat ca să le ducă la un notar sau în altă parte.

Wilson consimți că era și asta o posibilitate, însă luaseră și ei în calcul varianta, dar Jessica Forster negase că ar fi făcut așa ceva.

– V-ar deranja dacă m-aș duce și eu acolo, să arunc o privire? întrebă Flavia, în timp ce Wilson se pregătea să plece. Sunt sigură că nu voi putea să-mi aduc vreo contribuție utilă. Dar mi-ar prinde bine pentru raportul meu.

Wilson spuse că el nu avea nimic împotrivă. Însă i-ar fi recunoscător dacă nu s-ar atinge de nimic de-acolo fără permisiunea lui.

După un mic dejun expeditiv, așadar, toți trei s-au înfofolit cu haine groase, cum e necesar pentru a face față unei dimineți de vară în Anglia, și au pornit pe jos spre casa lui Forster, până unde aveau puțin de mers.

– Proprietatea a aparținut familiei voastre, nu-i așa? o întrebă Flavia pe Mary, care era lângă ea, în timp ce Argyll umbla după câine. De ce i-a vândut verișoara dumitale acele case?

– Bună întrebare. M-am gândit să încerc să revoc transferul de proprietate, pe motiv că a fost făcut în condițiile exercitării unei influențe neadecvate, însă avocații mi-au spus că ar fi o pierdere de timp. Cine știe, poate voi reuși ceva acum. Sper să nu ajungi la concluzia că mi-ar fi dat prin cap să-l omor ca să îmi iau proprietățile înapoi.

– Voi încerca să nu fac asta. Moșia Weller era mare pe timpuri?

– Oh, da. S-a tot micșorat, încetul cu încetul. În puținele dăți când am venit aici, în copilărie, mai existau încă șase ferme unde se muncea pe rupte, pentru a ne permite nouă să trăim la standardele cu care ne obișnuisem. Însă unchiul Godfrey era catastrofal în afaceri, iar Veronica a fost prea sonată ca să-i pese de proprietate. Cu aere de grandoare în ceea ce privea poziția familiei, dar fără să se priceapă cum să-și asigure mijloacele necesare pentru a susține asemenea pretenții. Sau, în fine, asta am descoperit eu la moartea ei. Veronica trăia foarte bine, și niciodată n-am înțeles cum. După ce a murit, am aflat că avea bani în primul rând din vânzarea argintăriei familiei. Dar, dacă și guvernul își rezolvă la fel impasurile, de ce n-ar fi făcut-o și Veronica, nu?!

– Și te-ai trezit cu datorii în plus, la moartea ei?

Mary confirmă, dând din cap.

– Nu multe. Trecuse domeniul pe numele meu în urmă cu ceva timp. Avusese o criză urâtă, când a crezut că moare și s-a speriat că fiscul o să-i ia totul.

Atunci m-a rugat să vin aici. Am izbutit să evităm o mulțime de taxe, însă au rămas destule din cauza cărora să mă frământ continuu. Impozitul pe venit începe să-mi cam șubrezească finanțele. Aceasta e casa, apropo.

Deschise ușa, spunându-i apoi Flaviei că poate să umble prin casă în voie. Ea intenționa să dea o raită pe terenul din jur ca să vadă dacă nu era nevoie de reparații pe undeva.

– Astea sunt pericolele statutului de proprietar, remarcă ea. Veșnic, ești cu ochii pe orice gaură care apare în gard și îți faci griji fiindcă nu știi cât o să te coste ca să o astupi.

– Vrei să vin cu dumneata? întrebă Argyll.

– Bineînțeles!

Așadar, ea și Jonathan au intrat în mica grădină, lăsând-o pe Flavia să examineze casa lui Forster, în mod profesionist. Lui Argyll i-ar fi convenit să se țină după ea, însă știa că Flavia era perfect capabilă să descopere de una singură tot ce o interesa, iar în asemenea momente, când era foarte concentrată pe ceea ce făcea, era preferabil să nu o bată la cap.

– Îmi place Flavia, spuse Mary într-un final, pe un ton ferm. Rămâi cu ea.

– Așa voi face. Unde mergem, apropo? întrebă el, când trecură prin ceea ce semăna cu un fost gard viu.

– Am intrat din nou pe domeniul Weller. Pe cărarea aceea de-acolo faci un ocol larg și ajungi înapoi, în fața casei. Drumul e un pic cam noroios, uneori.

Cărarea continuă prin pădurice aceea. Nu-i mare lucru de văzut acolo. Cineva a avut la un moment dat ideea să crească fazani, dar s-a plictisit repede. Mai zăreşti câte unul rătăcind, uneori. Au o viaţă frumoasă. Nimeni nu i-a mai deranjat de ani buni. E foarte drăguţ.

– Hai s-o luăm pe-acolo, atunci. Spune-mi, de ce nu vinzi, pur şi simplu, domeniul Weller, ca să scapi odată de atâtea necazuri? Nu se poate să nu mai rămâi cu ceva, chiar şi după achitarea taxelor?!

– După achitarea taxelor, da. Dar după achitarea taxelor *şi* stingerea datoriilor, nu. Practic, ne târâm înainte, graţie bunăvoinţei conducerii băncii. Unchiul Godfrey a refuzat să accepte realitatea şi a tot contractat împrumuturi, garantate cu ceea ce reuşea el să-i convingă pe bancheri că erau aşteptările lui.

– Ce aşteptări?

– Faptul că va câştiga procesul prin care cerea despăgubiri pentru baza aeriană, care a fost rechiziţionată în timpul războiului. O mare pierdere de timp, în opinia mea. Sau, cel puţin, aşa a fost atunci. Acum, când americanii se pregătesc să plece, există o posibilitate ca eventual să reintru în posesia respectivului teren.

– Dar abia peste câţiva ani, nu?

– Exact. Sincer vorbind, mă îndoiesc că aşa ceva se va întâmpla vreodată, deşi să nu spui cuiva că eu am zis asta. Important este să conving băncile, ca să mai pot împrumuta bani în contul acelei proprietăţi.

– Ca unchiul Godfrey?

– Un pic. Presupun că ți se pare o atitudine cel puțin iresponsabilă să împrumuți niște bani pe care știi că nu-i vei mai da niciodată înapoi. Dar ce naiba?! Doar pentru asta există băncile, nu crezi?!

Treceau printr-o poieniță, lată doar de vreo zece metri, unde au ocolit un morman conic de frunze și crengi uscate, care fuseseră îngrămădite acolo pentru a li se da foc. Încă mai mirosea un pic a ars, ca atunci când plouă toată noaptea peste niște lucruri aproape mistuite de flăcări. În cealaltă parte a luminișului, apăru și sursa mirosului: Argyll încremeni. Pe urmă, se duse să se uite mai bine la grămada din fața lui. O mapă de carton veche era arsă doar pe jumătate; pe ea scria „corespondență 1982". O altă bucată de hârtie pe jumătate distrusă de foc purta un antet de pe Bond Street. O a treia rămășiță sugera un fel de chitanță.

După ce contemplară amândoi resturile de hârtii arse, Jonathan spuse:

– Se pare că s-a rezolvat și enigma documentelor dispărute din fișet, nu-i așa?

– Da, zise ea în cele din urmă, vârându-și mâinile în buzunare. Așa s-ar părea.

Aplecându-se, Argyll se apropie cu fața de resturile de hârtii arse și mirosi de mai multe ori.

– Iz de benzină. Sau kerosen, remarcă el. Cum a fost vremea ieri pe-aici?

– A plouat dimineața, s-a oprit după-amiaza, a început din nou seara și a ținut-o așa toată noaptea.

Argyll ridică din umeri.

– Oricum, cine a făcut chestia asta a avut mult de furcă. Să cari toate dosarele astea afară din casă, să le aduci pe toate atâta drum până aici, să le dai foc, să te asiguri că ard bine, iar apoi să te căznești să împrăștii resturile... Nu le-o fi fost deloc ușor. Și de ce?

– E o întrebare retorică sau crezi că știi răspunsul?

– Ca să se distrugă o mulțime de posibile probe referitoare la Forster, nu-i așa? Haide, vino. Ne întoarcem să vorbim cu inspectorul Wilson.

În acest timp, Flavia bea o cafea și stătea de vorbă cu Jessica Forster, pe care o întâlnise exact când își începea turul rapid al incintei în care fusese găsit cadavrul bărbatului ucis. Stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, cufundată în gânduri, lângă scară, și mijea ochii în sus, încercând să-și facă o idee despre modul în care se rostogolise răposatul până jos, când a auzit din spatele ei o tuse, oarecum jenată, dar și indignată totodată.

S-a răsucit pe călcâie, pentru a spune bună ziua persoanei care tușise cu subînțeles adineauri și pentru a-și cere scuze că intrase în casă fără să bată la ușă: de fapt, uitase complet că văduva lui Forster era acolo. Ulterior, și-a dat seama că, în general, lumea are tendința de a o trece cu vederea pe Jessica Forster. Adjectivul „searbădă" i-a venit în minte în mod

spontan și, în ciuda eforturilor de a realiza o analiză psihologică mai subtilă și mai echilibrată, termenul inițial a rămas lipit iremediabil de persoana doamnei Forster.

Doamna Forster era cu peste zece ani mai tânără decât soțul ei, bănuia Flavia, și nu emana nicidecum siguranța de sine și aroganța vizibile, în fotografii, pe chipul defunctului. Cu buzele mereu strâns lipite și cu maxilarele încleștate, Jessica Forster era întruchiparea principialității consecvente, o martiră pentru cauza lucrurilor făcute cum se cuvine. Era, de asemenea, și extrem de agitată și îndurerată, deși aceste sentimente, a conchis Flavia cu compasiune, erau mai mult decât justificate în împrejurările date. Oricum, nu era o persoană cu care să poți discuta ușor, iar nervozitatea și neliniștea păreau cumva molipsitoare, constată ea.

Primele ei remarci, însoțite de condoleanțele de rigoare pentru moartea soțului, nu au avut prea mult impact asupra doamnei Forster.

– A fost un șoc, spuse aceasta. Nici acum nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat.

– Mă gândeam să vă întreb...

– Vreți și dumneavoastră să mă interogați? Le-am povestit deja tot ce știu celor de la poliție.

Flavia se grăbi să o liniștească, explicându-i că pe ea o interesau alte lucruri.

– De fapt, dumneavoastră cine sunteți?

Îi explică și asta, într-un fel.

– Ce v-a spus poliția? o întrebă ea.

Femeia scutură din cap.

– Poliția nu mi-a *spus* nimic. Doar m-a chestionat. A fost oribil. Aproape ca și cum nici n-ar fi fost treaba mea.

Cu o oarecare reticență, Flavia îi povesti ce aflase, cerându-i în încheiere să îi spună dacă știa ceva despre tabloul de Pollaiuolo. Dacă admiteai că nu se prefăcea însemna că doamnei Jessica Forster nu i se spusese mare lucru. Părând insignifiantă, era tratată în consecință. Îți venea greu să o bagi în seamă, însă nu trebuia din această cauză să o și ignori. Manifesta o recunoștință aproape înduioșătoare față de eforturile Flaviei, care la rândul ei începea să o simpatizeze.

Odată explicațiile terminate, doamna Forster clătină din cap.

– N-am știut absolut nimic despre aceste lucruri, spuse ea.

– V-ați fi așteptat să fiți ținută la curent?

– Nu neapărat. Desigur, nu știam nimic despre afacerile lui. Decât că treburile n-au mers prea bine în ultima vreme. Din cauza doamnei Verney.

Însuflețindu-se dintr-odată, Jessica Forster îi povesti că doamna Verney și soțul ei nu se înțelegeau deloc bine.

– Nu-mi dau seama cine era de vină. Ea a zis că nu-și mai putea permite să îl plătească în continuare. Dar Geoffrey era furios pe ea, nici nu mi-aș fi imaginat că putea fi atât de furios. Pur și simplu,

se detestau reciproc. Dar trebuie să spun că ea, cu mine, a fost întotdeauna drăguță. Ba chiar mi-a propus să stau la Weller House, dacă nu mă simțeam în stare să rămân aici. A fost frumos din partea ei, nu-i așa? Adesea, constați cât de bun poate fi un om abia când treci prin momente grele.

Flavia îi dădu dreptate, recunoscând că așa se întâmpla, în general.

– Am înțeles reacția lui, firește, continuă Jessica Forster. Geoffrey muncise atât de mult pentru domnișoara Beaumont; a renunțat la afacerile lui din Londra ca să vină aici și să lucreze pentru ea. Ca pe urmă doamna Verney să spună stop. S-a simțit profund jignit. Și, nu mă feresc să vă spun, am resimțit consecințele negative și pe plan financiar.

– Și asta a fost doar din cauză că doamna Verney nu-și mai putea permite să-l plătească?

Jessica se încruntă. Flavia decise că femeia ori era foarte proastă, ori foarte credulă. Sau poate nici una, nici alta.

– Ce altă cauză ar mai fi putut să existe?

– Și ați dus-o greu după aceea? Din punct de vedere financiar, mă refer?

Doamna Forster încuviință din cap.

– Dar situația se îmbunătățea din ce în ce mai mult, deja. Geoffrey începuse să pună firma pe picioare din nou și mi-a spus că se aștepta să facă o afacere extraordinară, foarte curând.

– Și în ce consta aceasta?

– N-am idee. Nu obișnuia niciodată să mă încarce cu detalii inutile. Eu câștig banii, tu îi cheltuiești. Așa îmi spunea mereu. Era un om bun. Știu ce vi s-a spus despre el. Însă adevărul în privința lui era cu totul altul. Foarte diferit de imaginea lumii despre el.

Flavia se întreba cât de diferit putea fi acest adevăr despre Geoffrey Forster, dar i se părea prea complicat să insiste acum pe această temă.

– Afacerea asta, reluă ea. Ce era de fapt? Un tablou?

– Așa presupun. Doar dacă nu se gândea să vândă casele. Dar nu cred să fi fost asta.

– Dacă ar fi avut tablouri de valoare, în mod normal le-ar fi ținut aici?

– N-am idee. Poate că nu. Dacă erau într-adevăr de valoare. Nu suntem foarte în siguranță aici; în plus, multe persoane au cheia de la intrare, începând cu femeile de serviciu și așa mai departe. De asemenea, ați auzit câte spargeri s-au dat prin locuințele sătenilor.

– Vasăzică, dacă soțul dumnevoastră ar fi intenționat să arate un tablou unui client, bunăoară, ne putem imagina că ar fi adus acel tablou aici doar în ultimul moment?

Femeia încuviință din cap.

– Da, așa cred. Geoffrey avea un seif închiriat la o bancă din Norwich. Le-am spus celor de la poliție toate aceste lucruri, să știți.

– N-a pomenit vreun nume de client?

Doamna Forster scutură din cap.

– Nu știți dacă avea cumva contacte în Italia?

Din nou, a negat.

– Am înțeles. Soțul dumneavoastră călătorea mult?

– Sigur că da. Era dealer de obiecte de artă. Trebuia să se deplaseze tot timpul, ca să vadă tablouri, să găsească clienți. Să nu credeți însă că îi convenea prea mult acest mod de viață. Prefera să stea acasă.

– Mergea și în străinătate?

– Da, câteodată. Nu prea des, însă. De ce mă întrebați?

– Mă interesa să știu, atât, spuse ea, vag. Nu știți, din întâmplare, dacă a fost cumva în Scoția, în iulie 1976?

Doamna Forster a scuturat din cap, din nou.

– Nu știu.

– Dar în Padova, în mai 1991?

Același răspuns negativ.

– Milano, în februarie 1992?

– Nu cred. Călătorea des, dar nu pleca pentru multă vreme. N-am știut niciodată exact unde se ducea.

– Ar putea ști cineva?

– Probabil că nu. Geoffrey lucra singur. Ați putea să-l întrebați pe domnul acela Winterton. Poate știe el ceva.

– Bun. Vă mulțumesc. Puteți să-mi spuneți cum a ajuns să lucreze pentru Veronica Beaumont?

– Ea l-a rugat, parcă. Se cunoșteau de mai multă vreme. Din cercuri comune. Geoffrey ținea cu tot

dinadinsul să cultive relațiile cu persoanele din lumea bună. Deși, eu, personal, nu mi-aș fi pierdut vremea cu asemenea oameni. Dar, de lucrat efectiv aici, a început acum trei ani. Atunci am luat noi decizia de a ne muta la țară.

– Înțeleg că se cunoșteau de mult timp. De prin anii douăzeci.

Afirmația păruse să o contrarieze pe doamna Forster.

– Poate, eu nu știu. Nu a pomenit niciodată despre acest lucru. Țin să spun că n-am fost deloc fericită că a trebuit să venim aici. Știu că firma mergea prost, dar ne-am fi descurcat oricum. Eram dispusă să-mi iau un serviciu, la nevoie. Și nu consideram că era o idee bună de a depinde așa de toanele unei femei – care era un pic cam stranie. Dar Geoffrey n-a vrut niciodată să mă asculte. Nu mă consola deloc faptul că, până la urmă, se dovedea că eu avusesem dreptate. N-ar fi trebuit niciodată să plecăm din Londra și să ne îngropăm aici.

Nefericită expresia, se gândi Flavia. Și, reflectând mai bine, era păcat într-adevăr că omul nu vrusese să-i asculte sfatul. Chiar dacă avea un comportament de iepure speriat, doamna Forster, în cazul în care spusese adevărul, dădea dovadă de mai mult simț practic – sau chiar o mai bună putere de judecată –, decât soțul ei când trăia.

– Nu știți ce s-a întâmplat cu documentele lui? întrebă ea.

Pe chipul doamnei Forster se aşternu subit o expresie de nervozitate, iar Flavia îşi dădu seama că femeia nu mai spunea adevărul atunci când, scuturând vehement din cap, începu să-i explice că ea fusese plecată de-acasă toată ziua.

– M-am întors aici aseară, iar toată dimineaţa de azi am stat de vorbă cu poliţia. Pe urmă, am plecat la Norwich ca să discut cu avocaţii. După aceea, seara am stat cu nişte prieteni. Nici n-am ştiut nimic despre acest lucru până când nu au venit cei de la poliţie azi-dimineaţă, cerând să vadă acele documente, ca apoi să înceapă să vocifereze când au constatat că actele dispăruseră.

Flavia dădu aprobator din cap, neputând să nu remarce acea avalanşă de alibiuri şi felul în care doamna Forster se liniştea, parcă, pe măsură ce le debita, ca şi cum rostindu-le s-ar fi convins singură de adevărul lor. Pe ansamblu, interlocutoarea ei era mult prea agitată, în opinia nemiloasă, ce-i drept, pe care şi-o formase Flavia.

Flavia sorbi dintr-un pahar cu bere şi încercă să ia o decizie. Nu, se hotărî ea într-un final, mai bine să-i fie foame. Era mai sigur aşa. Nu mai văzuse niciodată mâncăruri care să arate aşa şi nu avea niciun chef să experimenteze efectul pe care l-ar putea avea câteva îmbucături asupra stomacului ei. Argyll îşi dădu silinţa să termine un rulou cu cârnaţi, iar, pentru a compensa cumva lipsa ei de apetit, inspectorul

Manstead, proaspăt sosit de la Londra pentru a cerceta cazul, înfulecă pofticios un al doilea ou scoțian, iar ca festinul să fie și mai delicios îndesă în gură și o ceapă mare murată. Flavia se cutremură, dar încercă să se concentreze.

– Ei, ce părere au colegii tăi? întrebă ea.

Manstead mai mestecă meditativ încă puțin, după care termină oul, cârnatul și restul de ceapă murată dintr-o singură înghițitură zdravănă.

– Nu cred că și-au format o părere deocamdată. Le-ar plăcea să creadă că flăcăul Gordon a fost făptașul; frumos și simplu, fără probleme. Dar, de fapt, nu pot să creadă așa ceva. Se agață de el, din lipsă de altceva mai bun.

– Au stat de vorbă cu doamna Forster, am înțeles?

– Așa este.

– Le-a spus de seiful pe care Forster îl avea la bancă?

– Da, le-a spus, zâmbi Manstead. Și s-au dus să verifice.

– Ce era în el?

– Nimic. Se pare că Forster a apărut acolo în după-amiaza aceea, exact înainte de ora de închidere, și a scos tot ce se afla înăuntru.

– *Poftim?!* Ce-a scos adică?

– Cei de la bancă nu știu. Bineînțeles că n-au cum să știe. Doar n-au obiceiul să își bage nasul pe furiș în seifurile clienților. Aici nu e ca în Elveția, să știi.

Flavia se încruntă.

– Prin urmare, dacă am priceput corect totul, Jonathan telefonează – când a fost asta?

– Pe la două și jumătate, interveni Argyll. Un pic mai târziu, poate.

– Și Forster sare imediat în mașină, se duce valvârtej la Norwich și își ridică lucrurile din seif, continuă Manstead în locul ei. Durează aproximativ trei sferturi de oră să ajungi acolo. În aceeași seară, tipul moare, iar când ne uităm în jur nu găsim nimic în neregulă, aparent, de parcă lucrurile ar fi fost luate din seif în ziua precedentă. Dar, desigur, nici nu știm *ce* ar trebui să căutăm, de fapt, nu-i așa?

Italianca pufni zgomotos și se scărpină pe nas.

– Jonathan? întrebă Flavia, îndreptându-și toată atenția asupra lui. Ce anume *exact* i-ai spus când l-ai sunat?

Argyll părea congestionat la față, încercând să-și amintească.

– I-am spus că facem niște investigații privind un tablou despre care auzisem de la un vechi prieten al lui.

– Și?

– Și că mi se spusese că era posibil ca el să știe ceva despre acel tablou.

– Și?

– Și că era posibil ca tabloul respectiv să fi fost furat de undeva. Și că voiam să discut cu el pe

această temă. Și că nu voiam să fac asta prin telefon. Mi-a zis să vin aici, ca să mă întâlnesc cu el.

– Vasăzică, ar fi posibil ca Forster să fi crezut că voiai să cumperi acel tablou?

Argyll admise că era posibil.

– Și, de asemenea, ar fi posibil ca Forster să se fi dus valvârtej să-l aducă, pentru ca tu să poți vedea marfa, înainte de a face o ofertă?

Argyll încuviință din cap.

– Așa presupun. Doar că, desigur, eu am menționat în mod explicit Palazzo Straga.

– Ah.

– Și nici așa nu se explică de ce acum e mort, nu? Sau de ce documentele lui au fost făcute scrum. Nu poți da vina pe mine, de data asta.

Manstead, care ascultase cumva amuzat schimbul lor de replici, bău o treime din halba de bere, după care plescăi din buze satisfăcut.

– Ah, ce-nseamnă viața la țară! Bere bună, mâncare bună, aer curat. Ce-oi căuta eu să trăiesc la Londra, mă întreb?! Poate că tablourile n-au nicio legătură cu chestia asta, continuă el, trecând brusc de la una la alta, și făcând-o pe Flavia să se uite sceptică la el. Amicii mei din poliție spun că există o mulțime de alte direcții de investigație, mult mai interesante, iar refuzul lui Gordon de a spune unde era atunci nu este decât unul dintre exemple, sub acest aspect.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă, faptul că Forster era încurcat cu fata de la curățenie, ceea ce doamnei Forster nu-i plăcea absolut deloc. O fi având ea mutra asta de tălâmbă care înghite orice, dar până la urmă tot i s-o fi făcut și ei lehamite de așa ceva. Ceea ce nici nu ar fi de condamnat, în fond. Și mai există problema călătoriei la Londra, desigur.

– În ce sens?

– Doamna Forster este la Londra, unde stă la sora ei. Însă, în seara morții lui Forster, se duce de una singură la cinema. Pleacă de la locuința surorii ei la ora cinci și se întoarce cândva după miezul nopții. Știu că unele filme ajung pe ecrane într-o formă mai needitată, însă nouă ceasuri de peliculă înseamnă cam prea mult, chiar și pentru o chestie mai avangardistă, să zicem. S-a comportat un pic cam ciudat, așa zice soră-sa, atunci când a întrebat-o de ce a venit atât de târziu acasă.

– Și ea ce-a răspuns?

– A zis că a fost în oraș, s-a plimbat pe jos, a mâncat, a văzut un film, după care, fiind o seară foarte plăcută, s-a întors acasă pe jos. Poate așa o fi fost. Dar, de asemenea, continuă el, mai este și chestiunea documentelor arse. Și cine să le fi ars, dacă nu ea? Ca o măsură de precauție, nevrând să riște nimic, s-a gândit să distrugă orice dovadă privind mașinațiile soțului ei. Temându-se că averea soțului defunct ar putea fi confiscată, din cauza reclamațiilor diverșilor păgubiți indignați.

– Ai primit vreun răspuns de la belgieni, privind pictura aceea despre care a pomenit Winterton?

– Da, am primit, confirmă Manstead, dând afirmativ din cap. Apropo, foarte drăguț tipul pe care mi l-ai recomandat. Cât despre tablou, mi-au trimis asta. Face parte din colecție, în continuare.

Scoase din dosarul lui o fotografie un pic cam tulbure și, cu un surâs cumva complice, i-o dădu Flaviei. Era o imagine foarte neclară. Italianca o cercetă cu atenție și mârâi, nemulțumită.

– I-am arătat-o și contelui de Dunkeld, care jură cu ochii închiși că reprezintă tabloul lui. Pollaiuolo. Sfânta Maria Egipteanca.

Flavia încuviință din cap și sorbi din bere.

– Cum a fost furat?

– Cum nu se poate mai simplu. Nuntă somptuoasă în familie – Manstead făcu o pauză și se uită la notițe –, sâmbătă, 10 iulie 1976. Mireasa îmbujorată se îndreaptă spre altar, marșul nupțial răsună grandios la orgă, ploaie de confetti, mare petrecere în sala de bal – foarte utilă o sală de bal în casa omului, nu credeți? Oricum, toată sindrofia este o imensă reușită. Impecabil totul. Exact cum trebuie, frumos, minunat. Doar că dimineața, înainte de ceremonie, în bibliotecă exista pe perete tabloul. Noaptea târziu, când obosit, dar mândru, tatăl se duce să se relaxeze liniștit acolo...

– Un loc gol pe perete?

– Exact, confirmă Manstead. Dar deja toată lumea plecase acasă. Făptașul ar fi putut fi oricine dintre cei șapte sute de oaspeți pestriți, rude, personal de serviciu, muzicanți sau vicari.

– A aruncat careva o privire pe lista de invitați?

– Sunt sigur că da. Dar presupun că nu s-a descoperit nimic.

– N-ar putea să mai încerce o dată?

– O să le spun. Desigur, dacă Forster era atât de abil cum presupune șeful tău, este foarte puțin probabil să se fi dus acolo sub numele lui adevărat. Ba, mai mult chiar, se poate nici să nu fi figurat pe lista de invitați. A trecut și mult timp de atunci, să nu uităm. Poți să studiezi și tu dosarul, dacă vrei.

– Te rog. Bun. Cum a ajuns tabloul în Belgia?

– Asta-i problema, bineînțeles, spuse Manstead, zâmbind. Tipul care l-a cumpărat a murit. Și, firește, din scriptele lui nu reiese acest lucru. Cum era de așteptat, de altfel, nu crezi?

– Există vreo mențiune despre faptul că Forster le-ar fi vândut ceva?

– Nu.

– Oh, făcu Flavia, dezamăgită.

– Da, îmi pare rău, dar asta e.

– Dar tipul a știut despre ce era vorba. Asta contează. Denotă că avem acum niște legături vagi între Forster și dispariția unor tablouri: un Uccello, un Pollaiuolo și un Fra Angelico. Trei picturi furate, în perioada 1963–1991, și toate figurând pe lista de

furturi în care șeful meu consideră că a fost mâna lui Giotto. Altfel spus, un stil distinctiv inconfundabil.

– Impresionant, și foarte optimist. Numai că nu există certitudini în niciunul dintre cele trei cazuri. Vag, cum spuneai și tu. Hei, dar unde-i berea aia a mea? se întrebă el.

De fapt, berea lui Manstead fusese interceptată de Argyll. Imediat ce acesta a comandat cârciumarului berea mult așteptată, George, care stătea la pândă probabil de ceasuri întregi, se înființă lângă el.

– Salutare din nou, tinere, spuse bătrânul, în loc de introducere. Ce s-a mai întâmplat?

– Nu mare lucru, zise Argyll evaziv, uitându-se cum soția cârciumarului, pe care, din câte înțelesese, o chema Sally, umplea halbele cu bere. Probabil că știi și tu cât știu și eu.

– În cazul ăsta, înseamnă că polițaii nu vor prinde pe nimeni, nu-i așa? Fiindcă eu nu știu absolut nimic. Decât că s-a găsit unul care să ardă toate hârtiile lui Forster, că nevasta răposatului s-a întors acasă și că, mai devreme sau mai târziu, vor fi nevoiți să îi dea drumul lui Gordon Brown.

– Oh? De ce?

– Fiindcă nu el e făptașul. Omul are un alibi.

– E prima oară când aud asta, replică Argyll, remarcând că George vorbea foarte tare.

– Știu, zise el. Dar cineva o să-ți spună foarte curând. Mai mult ca sigur. Nu se poate altfel. Până și eu știu că nu el e făptașul.

Și, cu o privire plină de subînțeles aruncată spre toți cei din jur, care precis îl auziseră, George mișcă înțelepțește din cap, luă halba aproape goală și se îndreptă spre locul lui, din colțul sălii. Argyll rămase cu impresia că interlocutorul lui de adineauri avusese misiunea de a transmite un mesaj, deși nu era prea clar cui îi era adresat mesajul. În niciun caz lui, își zise Argyll.

A aflat răspunsul pe la ora zece în acea seară, în timp ce toți trei strângeau farfuriile și tacâmurile folosite de pe masa din odaia pentru micul dejun și se pregăteau să care totul la bucătărie. Fusese o cină bună, lăsând la o parte începutul tensionat: Flavia fusese rugată să pregătească niște paste și, cu toate că a protestat vehement spunând că ea nu se pricepea deloc să gătească, până la urmă a cedat. Mary Verney avea convingerea că toți italienii au din naștere talentul de a pregăti paste de tot felul. După primul fel de mâncare, și-a mai schimbat oarecum opinia.

Și atunci a sunat cineva la ușă.

– Vizitele nocturne neanunțate par să fi devenit brusc o modă, spuse Mary, ridicându-se și pregătindu-se pentru lungul voiaj prin salon, iar apoi prin holul de la intrare, până la ușă.

După excursia de câteva minute, Mary apăru doar cât să bage capul în cameră și să-i convoace pe amândoi în salonaș, singura parte cu adevărat confortabilă din conac.

– E Sally, le explică ea, în timp ce îi conducea prin holul întunecat. Soția cârciumarului. Nu știu ce vrea. Dar statutul meu de proprietară a domeniului mă obligă să o ascult. În fine, întrucât se pare că ar fi vorba despre Geoffrey, m-am gândit că v-ar interesa și pe voi să auziți ce va spune.

Sally, soția cârciumarului, rămăsese în picioare, cu mantoul pe ea, cu un aer foarte stânjenit, până când Mary a dus-o și a instalat-o pe un fotoliu, lângă foc, zâmbindu-i mămoasă și murmurându-i cuvinte de încurajare și alin.

– Am zis că mă doare capul și l-am lăsat pe Harry să închidă prăvălia, spuse ea. Îmi pare nespus de rău să vă deranjez, dar... oh!

Pe fața ei se așternu consternarea, când, răsucindu-se un pic, îi văzu pe Flavia și Argyll.

– Ce-ai pățit?

– Cred că am făcut o greșeală. Mai bine plec.

– Nu pleci nicăieri, îi spuse Mary, cu fermitate. Dacă vrei să discuți numai cu mine, nicio problemă, ei doi pot să iasă la o plimbare.

– Oh, nu știu, răspunse ea, începând să se panicheze și să se codească. Mai bine nu veneam. Dar m-am gândit că ați putea să-mi spuneți ce să fac...

– Chiar așa, zise Mary, care, în mod ciudat, nu părea deloc surprinsă. Uite ce e, dacă vrei să asculți sfatul meu, află că ar fi bine ca domnișoara di Stefano, aici de față, să audă și ea povestea ta. Poți avea încredere în ea, te asigur.

– Și el? zise Sally, arătând spre Argyll. Bârfește mereu cu George.

Mary ieși pe hol și trase o fluierătură ascuțită, băgând două degete în gură, ca să sporească efectul țignalului. Zgomotul se propagă cu ecou prin încăperile spațioase, ca o sirenă de raid aerian, iar drept răspuns, de undeva din străfundurile casei se auzi un lătrat estompat, însoțit de lipăitul voios al unor labe de câine. Mary Verney luă din cuier haina lui Argyll și o aruncă spre el, spunând:

– Te rog, Jonathan. Fă-mi un mic serviciu. În interesul tihnei și al păcii din acest sat. Du-l pe Frederick să-și facă turul de seară. Plimbărică! Plimbărică! zise ea îmbietor, îndreptându-și atenția spre animalul care apăru alergând nerăbdător. Treburi de cucoane, continuă ea, observând că, spre deosebire de Frederick, ideea de a ieși din casă nu-l încânta deloc pe Argyll. Să vă întoarceți după o jumătate de ceas.

Argyll nici nu ajunsese la poartă, când Flavia, comunicativă și plină de compasiune deja, se uita încurajator spre ființa amărâtă din fața ei. Sally, la cei aproape patruzeci de ani ai săi, era o femeie cu obraji cărnoși, dar palizi, din cauza alimentației proaste și a timpului îndelungat petrecut în spatele tejghelei, la cârciumă. Avea trăsături drăguțe, totuși. Cu ceva îngrijiri, se gândea Flavia... Dar, așa cum Argyll nu contenea să-i spună, prin aceste părți de lume problema nu se punea așa.

Indiferent de ceea ce o determinase să vină acolo, Sally nu se putea hotărî să le spună despre ce era vorba. Ursuză și taciturnă, privea fix spre covor, neîncumetându-se să înceapă.

– Hai să te ajut un pic, îi dădu ghes Mary. Ai venit în legătură cu Gordon, nu-i așa?

– Oh, doamnă Verney, da, spuse ea, pe nerăsuflate, și, ca și cum stăpâna conacului ar fi tras cepul butoiului cu confesiuni, cuvintele începură subit să se reverse. Gordon n-a făcut niciun rău. Toată lumea știe, presupun, că el mai fură uneori și devine violent. Dar nu e el omul care să facă așa ceva.

– Poliția pare să agreeze ideea, spuse Mary.

– Dar se înșală. Vă spun eu, poliția greșește.

– Și de unde știi tu asta?

Sally amuți din nou.

– Știi asta fiindcă el era cu tine? Nu-i așa?

Sally încuviință din cap și ridică privirea, cu un aer speriat.

– Povestește-ne ce s-a întâmplat, o îndemnă Flavia.

– Poate ar trebui să explic eu, întâi, zise Mary. Gordon este însurat cu Louise. Pe care, ca fată, o chema Louise Barton. Fiica lui George. De-asta Sally n-a vrut ca Jonathan să audă discuția.

Atunci, Sally a început să povestească. Ceva simplu și banal. Ea și soțul ei lucrau simultan la bar doar în perioadele de vârf. În weekend, la nevoie, aveau angajați cu ziua, care veneau să-i ajute, însă de obicei se descurcau singuri. De cele mai multe ori, la

prânz și seara, nu lucra la bar decât unul dintre ei. În ziua în care a murit Forster, era de serviciu Harry, iar soția lui a avut liber seara. Cârciuma este la parterul imobilului, iar locuința lor este în partea din spate. La ora opt seara, exact când localul a început să se aglomereze, ceea ce însemna că soțul ei va avea de lucru până la finalul programului, Gordon a ieșit din cârciumă, a ocolit clădirea și, cățărându-se pe burlan, a urcat în camera ei, unde a rămas până când s-a auzit clopoțelul care indica ora închiderii, când a dispărut, întorcându-se pe unde venise.

– Am înțeles, zise Flavia, decisă să rămână la nivelul faptelor, fără să mai cerceteze motivele. Prin urmare, Gordon a fost cu dumneata cam de pe la opt până aproape de unsprezece seara?

– Exact.

– Ceea ce îi oferă o acoperire pentru întreaga perioadă când e posibil ca Forster să fi fost ucis.

– Da, spuse ea. Ați văzut? La asta mă refeream.

– Neîndoielnic, cel mai simplu pentru dumneata ar fi să povestești aceste lucruri la poliție. În felul ăsta, se lămurește totul, o dată pentru totdeauna.

– Și credeți că ei vor fi discreți? L-au arestat pe Gordon și vor fi nevoiți să îl elibereze. Toată lumea se va întreba de ce, iar până la sfârșitul săptămânii va vui tot satul.

– Dar Sally, spuse Mary, cu părere de rău, singurele persoane din Norfolk care nu știu de tine și de

Gordon sunt soțul tău și soția lui. Nu se poate să nu-ți fi dat seama?!

Absolut șocată, Sally își acoperi gura cu palma.

– Nu, nu mi-am dat seama, zise ea.

– Păi, uite, eu știam. Și nu se poate spune că sunt cea mai băgăreață persoană din satul ăsta.

– Scuzați-mă, zise Flavia, întrerupând scena de confesional. Îmi poți spune de ce Gordon nu a menționat acest lucru la interogatoriu? Fiindcă, în fond, nu ar fi avut de pierdut prea mult.

– Pentru că... începu ea, fără tragere de inimă.

– Pentru că, spune! zise Mary cu severitate, preluând un fir pe care Flavia îl trecuse complet cu vederea.

– Pentru că, de fapt, Gordon l-a văzut pe George ieșind din casa lui Forster.

– Ah, exclamă Mary, îngrijorată.

Flavia se rezemă de spătar. Nu avea niciun sens să intervină sau să spună ceva. Mary Verney era o mult mai bună anchetatoare ca ea.

Treptat, Mary scoase de la Sally informația potrivit căreia, plecând de-acasă, Gordon trecuse prin dreptul locuinței lui Forster, unde îl zărise pe George ieșind pe ușă. Mergea grăbit, cu capul în jos, dar părea tulburat și supărat de ceva.

– Gordon nu a dat atenție incidentului la vremea respectivă, clătină din cap Sally. Însă, a doua zi, când a aflat ce se întâmplase, a început să se frământe de

teamă că George făcuse, poate, ceva necugetat. Știți de problema cu casa.

– Și, preferând să nu îl incrimineze pe George, Gordon a păstrat tăcerea, chiar și când a fost arestat. Frumos din partea lui, conchise Mary, în mod neașteptat.

Flavia oftă. Îi era destul de greu să înțeleagă întru totul discuția marcată de accentul tipic celor din estul Angliei; în plus, era un pic contrariată de felul în care se dovedea cât de subțire era fațada vieții rurale dintr-un sat englez. Pe de altă parte, încerca să compare situația de-aici cu ceea ce știa ea despre anumite târguri de provincie din Italia. Incesturi, infidelități și schimburi de neveste, crime familiale în masă – iată prototipurile îndeletnicirilor locale de pretutindeni.

– Dar asta era înainte de ora opt, nu-i așa? spuse ea, aplecându-se în față.

– Da, confirmă Sally, dând din cap. Când Gordon se îndrepta spre cârciumă. Cam pe la șapte.

– Și-atunci de ce își face atâtea griji? Măcar de un lucru e sigură și poliția – că moartea lui Forster a survenit după ora nouă seara. Poate mai târziu chiar. Mărturia lui Gordon nu l-ar putea incrimina nicidecum pe George, de fapt. Mai ales că nu există niciun motiv.

– Există, totuși, un fel de motiv, explică doamna Verney. Sau, oricum, o eventuală motivație, dacă vrei. Jonathan nu ți-a povestit despre faptul că Forster îl amenința pe George cu evacuarea din casă?

– Ah.

– George locuiește acolo de când se știe și perspectiva de a fi evacuat îl necăjea rău de tot. De fapt, îl ura pe Forster, iar uneori s-a întâmplat să spună lucruri regretabile la adresa lui.

– Cum ar fi „Îl omor pe ticălosul ăsta"?

– Cam așa ceva.

– Înțeleg. Și l-a auzit multă lume proferând asemenea amenințări?

Mary Verney dădu afirmativ din cap.

– În cazul acesta, reflectă Flavia cu voce tare, nu mai e decât o chestiune de timp până când poliția nu va afla și asta. Gordon trebuie să le spună ce știe. Dacă poliția descoperă informația pe cont propriu, el va fi acuzat de obstrucționarea justiției. Cât despre tine, Sally, ți-aș sugera să îi zici asta lui Gordon. Nu ai de ce să te implici mai mult în povestea asta. Poliția se confruntă cu lucruri mult mai presante, pe care trebuie să le rezolve.

Sally încuviință din cap, fără prea multă tragere de inimă, și se ridică în picioare.

– Mă duc acasă, e mai bine, zise ea. Altminteri, Harry o să înceapă să se întrebe pe unde am umblat.

– Vrei să vorbesc eu cu George? întrebă Mary. Sunt sigură că nu e nimic grav la mijloc. Însă poate e mai bine dacă George va fi prevenit și își va putea pregăti din timp o explicație. Aș putea discuta eu cu el.

– Oh, vreți, da?! zise Sally. Mi s-ar lua o piatră de pe inimă, doamnă Verney.

– Cu multă plăcere, atunci. În felul ăsta, Gordon va putea declara la poliție ce știe fără să te mai amestece și pe tine în chestia asta.

Și Flavia zâmbea încurajator. Așa că Sally, plecând de-acolo, era mult mai senină și destinsă, decât la venire.

– Aici lucrurile curg non-stop, nu-i așa? spuse Flavia, când Mary, care o condusese pe Sally, reapăru în salonaș și se postă în fața focului, ca să se mai încălzească.

– Așa se pare, îi dădu dreptate amfitrioana ei.

– Te miră? întrebă Flavia.

– Faptul că Gordon este nevinovat? Nu, deloc.

– Mă refeream la George.

– Da, mă miră enorm. Mă miră atât de mult, încât, sinceră să fiu, nu cred nici cât negru sub unghie. Prefer să adopt o viziune binevoitoare asupra naturii umane, cum ți-a spus și Jonathan, probabil. În afară de asta, cum rămâne cu documentele arse? Nu-l văd pe George făcând așa ceva.

– Forster e mort.

– Mort, da. Dar, poate, nu a fost victima unui omor. În plus, mi s-a părut că voi țineți neapărat să legați decesul lui de niște tablouri. Sau cumva biata Jessica a devenit acum agentul numărul unu?

– Ne dăm toată silința și noi, să știi. Toată lumea face eforturi.

– Știu. Scuze. Dar încep să-mi cam pierd răbdarea în chestiunea asta. Nu se știe dacă Geoffrey a fost

ucis și nu se știe dacă Geoffrey era un hoț. Și-atunci de ce să se bată monedă pe aceste idei? Satul a fost bulversat complet de ultimele incidente. Nu poți lua în colimator pe toată lumea, făcând un suspect din fiecare, rând pe rând.

– Moartea lui Forster ar fi fost investigată oricum, și dacă n-am fi fost noi aici. Și, dacă asta te mai poate consola, se pare că poliția s-a cam săturat. Și eu la fel, pe cuvânt.

– Bravo.

13

Așezat în seara aceea la masa de lucru din biroul lui de la serviciu, când vuietul orașului începea să amuțească, ora aglomerației maxime ajungând ineluctabil la sfârșit, generalul Bottando era supărat de-a binelea. Este foarte greu să-ți dai seama că niște investigații pot să se desfășoare la fel de bine și fără tine. Îți dă senzația că ești bătrân și inutil. Desigur, se știa vulnerabil sub acest aspect, mai ales că Argan se străduia să ridice respectiva opinie la rangul de politică oficială a departamentului.

Problema părea temporar calmă măcar, deși Bottando considera că nu era, probabil, decât liniștea dinaintea furtunii finale. În afară de un mic raport solicitând din nou mai multă acțiune în privința

spargerii de pe via Giulia, secretara lui i-a relatat că mașina de scris a lui Argan amuțise complet de vreo zi-două; nu mai apăruseră memorii, împrăștiate în toate direcțiile, care să aducă dovezi, chipurile, despre inechitățile din Departamentul Furturi de opere de artă.

Asta, poate, și din cauză că atmosfera era deja saturată. Omul deținea niște informații extraordinare. Știuse că Flavia discutase cu della Quercia, aflase de faptul că Sandano putea să-și retragă depoziția, înțelesese adevăratul motiv al deplasării Flaviei în Anglia.

Acum, după o subtilă metamorfoză, Bottando avea naivitatea de a crede în aceste teorii stupide, punea bază pe spusele unui infractor condamnat fiindcă se potriveau cu acele teorii și își trimisese subalterna obedientă în Anglia, cu cheltuieli enorme, într-o ultimă tentativă disperată de a se agăța de funcție.

Mda, destul de adevărat, dacă priveai așa problema. Dar de unde proveneau informațiile? Cine îl alimenta pe Argan cu informații? Bottando, cu simțurile ascuțite ale omului care luptă pe viață și pe moarte, socotea că știa. Paolo. Un băiat bun, se gândea el, cu un oarecare dispreț, însă voia să avanseze mai rapid decât ar fi fost cuviincios. Prea se grăbea să promoveze, iar tactica de a se da bine pe lângă victoriosul Argan i se părea negreșit ideală pentru a accelera lucrurile. Nu cumva Bottando îl cam neglijase? Posibil.

Cine avea dreptate și cine greșise era prea puțin relevant în momentul de față. Argan își găsise un turnător în departament. Întrebarea era ce trebuia el să facă.

Nimic, deocamdată. Chestiunea putea să mai aștepte.

Din păcate, cu cât trântea mai multe note de informare peste note de informare, cu atât ajungea să își dea seama îngrozit, în ciuda reacțiilor lui furioase, protestând și zbierând tot timpul, că îngrozitorul Argan avea dreptate până la urmă. Poate că el era cel care pierduse noțiunea realității. Putea admite, eventual, o asemenea posibilitate, însă ideea că Argan ar fi putut avea dreptate contravenea atât de flagrant legilor fundamentale ale naturii, încât Bottando simțea că îi stă mintea în loc, doar gândindu-se la o astfel de ipoteză.

Pentru a mia oară, generalul își scoase notițele și le citi încă o dată, ca să vadă dacă putea identifica vreo portiță pe unde el și restul departamentului să se poată fofila.

Forster implicat în furtul unui tablou, în 1963, la Florența, Giotto numărul unu. Legat vag de dispariția unui Pollaiuollo din Scoția, 1976, Giotto numărul treisprezece. Legat de furtul unei picturi de Fra Angelico, la Padova, 1991, Giotto numărul douăzeci și șase.

Trei conexiuni, toate apărând din neant, pe neașteptate, în nici o săptămână. Oferite pe tavă, cum

s-ar spune. Și exact acest aspect îi dădea dureri de cap lui Bottando, de simțea că îi vâjâie creierii, fiindcă nu putea scăpa de senzația că era ceva putred în toată chestia asta. Părea o coincidență prea mare ca o persoană care, dacă ar fi fost Giotto, reușise să își acopere urmele cu succes timp de un sfert de veac, să își lase dintr-odată amprenta vizibilă în atâtea locuri.

Și, bineînțeles, exista și cealaltă latură a lucrurilor. Dacă analizai situația mai atent, nu găseai niciun fel de indiciu că Forster ar fi furat ceva. Omul nu a avut prea mulți bani și nici nu a dus o viață extravagantă. Nimeni nu putuse dovedi că britanicul s-ar fi aflat prin apropiere când fuseseră furate picturile în chestiune.

Bottando scutură din cap și scrâșni din dinți. Începea să renunțe la luptă, constată el. Stătea în birou, fără să facă nimic, așteptând ca soarta să decidă pentru el. Și asta nu era deloc bine. Era timpul să se pună în mișcare și să acționeze. Putea începe cu Fancelli și să continue cu Sandano.

Zâmbi în barbă, simțindu-se deja mai bine. Iată o problemă deja rezolvată. Își vârî hârtiile în geantă și ieși din birou, cu un pas mult mai vioi.

Cum secretara lui plecase deja acasă, Bottanto se apucă să-i scrie un bilet.

Două chestiuni, mâzgăli el la repezeală. *Prima, sună, te rog, la Florența și spune-le să-l pregătească pe Sandano, ca să stau de vorbă cu el. Ajung acolo mâine-dimineață, pe la zece. A doua chestiune, sună-l,*

te rog, pe Argan. Îmi cer scuze, dar a trebuit să plec de urgență. Îi spun despre ce este vorba la întoarcere.

Și, după acești primi pași spre preluarea controlului asupra propriului său univers, generalul a plecat.

Simplul fapt de a circula din nou cu mașina în afara orașului îl făcea pe Bottando să se simtă mai bine. Ideea de a șofa, de a sta de vorbă cu oamenii, de a apuca viața cu amândouă mâinile! Ăsta era necazul, se gândea el în timp ce parca automobilul, cu nonșalanță, într-o zonă interzisă din centrul Florenței, plasând pe bord, la vedere, permisul pe care scria „Poliția", da, ăsta era necazul – stătuse prea mult timp în birou.

Chiar dacă prima vizită, la Fancelli, nu adusese nimic nou, confirmând doar faptul că Flavia făcuse o treabă bună, Bottando era mulțumit. Bătrâna suferindă își repetase povestea, aproape cuvânt cu cuvânt, iar indignarea pe care numele lui Forster i-o provoca i se părea lui Bottando destul de sinceră. De asemenea, certificatul de naștere al fiului ei, obținut de la autoritățile municipale și dovedind, implicit, dacă se putea spune, vinovăția lui Geoffrey Forster, era suficient de convingător.

Dar nu era nicio problemă dacă se mai făcea o verificare. În fond, asta însemna să faci muncă de polițist și astea erau principiile pe care le susținea el cu ardoare. Nu, nu Argan era problema. Într-un fel, își continuă el meditațiile filozofice în timp ce mergea

pe jos spre sediul carabinierilor, unde era ținut închis Sandano, da, sinistrul Argan avea dreptate. El, Bottando, se rupsese de realitate. Dar nu din motivele pe care le susținea Argan. Mai degrabă, în cazul generalului, avuseseră o consecință negativă toate acele lungi ceasuri în care compusese nesfârșite memorii, stând în birou, în timp ce alții, ca Flavia bunăoară, aveau o activitate interesantă.

Bottando era în aceeași dispoziție reflexivă când a fost introdus în celula îngustă în care, morocănos, Sandano ședea picior peste picior pe un pat pliant. Generalul se așeză greoi pe un scaun din fața deținutului și îi zâmbi afectuos.

– Sandano.

– Domnule general. Sunt impresionat. O vizită de la însuși marele șef. Doar ca să mă chinuiască pe mine, fără niciun motiv.

– Știi și tu, la fel de bine ca mine, că noi nu chinuim oamenii fără niciun motiv, ripostă Bottando, pe un ton plat. Noi avem întotdeauna un motiv.

– Oh, spuse dezumflat hoțul. Ai aflat. Cred că ți-a zis bunică-mea.

Afirmația îl contrarie un pic pe Bottando. Ce să fi aflat? se întreba el. Parcă Flavia îi spusese că Sandano i se păruse cam prea agitat, nu?

– Exact, replică el pe un ton atotștiutor, sperând ca înclinația morbidă, firească la Sandano, să rezolve cumva problema. Un cetățean responsabil. Și vreau să aud tot ce ai de spus despre asta. Chiar dacă

știu deja multe. Va fi mai ușor pentru tine pe termen lung, să știi. Faptul că vrei să cooperezi.

Sandano se încruntă la el câteva momente, apoi pufăi zgomotos, ezită și cedă.

– Oh, bine. Numai să nu uiți ce mi-a promis Flavia.

– Nu uit.

– Nu a fost nimic legat de mine, să știi. Eu fur lucruri, OK. Dar nu lovesc paznici de noapte. N-am fost eu făptașul. Eu doar am condus camionul.

Ce dracu' tot îndrugă ăsta? se gândi Bottando, încercând să-și compună o figură aspră și scârbită.

– Omul nu voia să iasă cu banul, pricepi? Noi am dat spargerea la magazia de pe șantierul arheologic, am umflat toate statuile și le-am livrat, așa cum ni s-a cerut. Dar, când fratele meu s-a dus să încaseze plata, tipul l-a trimis la plimbare. Aranjamentul se dusese de râpă, așa că nu avea banii încă. Nu eu am fost cel care s-a întors și a intrat cu mașina prin vitrină, ca să ia toate statuile înapoi, dacă la asta te gândești cumva. Vreau să înțelegi chestia asta. Nu e specialitatea mea. Și, oricum, eram deja la Florența când s-a întâmplat asta.

– Bine, spuse Bottando, vag surprins.

– Omul ăla, pe cuvânt, crede că își poate permite orice. Un nemernic. Vă are pe toți la degetul mic. De-asta a și făcut-o.

– O să mai vedem cum e și cu asta.

Săracul Sandano, e bătut în cap. Cine-a mai pomenit ca un infractor să mărturisească tot, fără să fie întrebat?! reflectă Bottando, după care zise:

– Bun, dacă tot ai chef de confesiuni, ce-ar fi să-mi povestești și mie un pic de chestia cu Fra Angelico.

– Fra Angelico?

– Pictorul florentin. Din Renaștere. În portbagajul mașinii tale. Ți-aduci aminte?

– Oh. Ăla? V-am spus deja adevărul. I-am povestit fetei ăleia de la tine...

Bottando ridică mâna:

– Îți dau un sfat, băiete. Să nu-i mai spui „fată".

– Nu?

– Nu. Niciodată.

– OK. Oricum, i-am spus Flaviei adevărul. Nu eu am furat tabloul ăla.

– Știu asta.

– Și-atunci de ce mai întrebi?

– Fiindcă vreau să aud cu urechile mele povestea asta. Hai, ciripește.

– Păi, n-am mințit, i-am spus Flaviei adevărul. N-am furat eu tabloul, clar? Am avut doar ghinion la graniță.

– Zău?

– Și i-am mai spus că am acceptat să tac, deoarece carabinierii mi-au oferit un târg.

– Și, pe urmă, tipul ăsta – Forster – a venit la tine să discute despre tablou?

– Exact, am mai zis asta. Acum trei sau patru luni, s-a întâmplat. Imediat după ce am ieșit din închisoare, pentru chestia aia cu sfeșnicele de la biserică.

– Tipul ți-a spus că el furase tabloul?

– Nu explicit. Dar cunoștea toate detaliile despre treaba asta. Și știu că furtul a fost complet mușamalizat. Adică n-a apărut nimic în presă, nu-i așa?

– Am înțeles. Bun, deci tipul vine la tine. Și?

– A venit să mă întrebe ce se întâmplase. Cum a fost cu furtul, cu acțiunea de preluare a mărfii și ce a mers prost. Când i-am povestit, a zis că îi pare rău că a trebuit să intru la pușcărie pentru o faptă pe care nu o săvârșisem și că, dacă voiam să mă dezvinovățesc în fața poliției, puteam să-mi retrag declarația, fiindcă pe el oricum nu l-ar deranja. Și mi-a dat niște bani, cum am mai spus deja.

– Dar nu ți-a zis clar că el era autorul furtului?

– Păi, nu, nu mi-a spus așa, pe față.

– Dar de unde știi cum îl cheamă?

– Mi-a zis el. Și mi-a dat cartea lui de vizită, pentru cazul în care omisesem ceva și aș fi vrut să iau legătura cu el.

– Ți-a dat cartea lui de vizită. Am înțeles. Vrei să mi-l descrii?

– Nu mă prea pricep la treburi din astea. Sunt și cam miop...

– De ce nu porți ochelari, atunci? Hai, străduiește-te. Gândește-te la bunică-ta.

– Păi, era englez, asta știu sigur. Vorbea stricat italienește. Un tip de aproape șaizeci de ani sau chiar mai în vârstă poate. Păr bogat, șaten-închis, aproape negru... tuns frumos. Ținută aproape la patru ace. Înălțime mijlocie, bine făcut la anii lui.

– Cam vag, cam vag, comentă Bottando. Nicio trăsătură distinctivă? Cicatrice de la dueluri sau chestii dintr-astea?

– Nu, cel puțin eu n-am remarcat nimic. Îmi dau toată silința.

– Sigur că da. Vasăzică, vine unul și, neîntrebat, îți zice cum îl cheamă, îți dă cartea lui de vizită, trece să te vadă la închisoare, te întreabă despre o sumedenie de lucruri, pe care ar fi trebuit, oricum, să le cunoască dacă el ar fi fost hoțul. Și tu crezi că, neîndoielnic, el e autorul furtului. Ce ți-ai zis tu, că o fi și ăla la fel de nătărău ca tine, hm?!

Sandano părea jignit.

– Presupun că ai aruncat cartea de vizită? întrebă Bottando, mișcând apoi din cap, fără să se mire, când Sandano îi confirmă supoziția. Giacomo, te rog. Îți vorbesc prietenește. Ascultă-mi sfatul.

– Ce?

– Cumințește-te. Lasă-te de mânării. Ia-ți o slujbă.

– Toți îmi spun asta. Până și judecătorul ăla.

– Ar trebui să-i asculți. Bun, acum încă un lucru. Statuile alea. Ce s-a întâmplat cu ele? Unde sunt acum?

Sandano părea încurcat.

– Haide. Mai bine să isprăvești odată și cu asta. Nu spun nimănui.

– Promiți?

– Promit.

– Sunt sub patul bunică-mii. Dar dacă ea ar afla... Oh. Iar am făcut-o de oaie.

Bottando zâmbea radios, mișcând aprobator din cap.

– Exact asta spuneam și eu. Lasă-te de sportul ăsta.

„E adorabil, omul ăsta", mormăi el în barbă, ieșind.

A sunat-o pe Flavia, imediat după ce băuse un pahar în barul din apropiere, reflectând la diverse probleme, și i-a povestit de Fra Angelico.

Flaviei nu i-a prea plăcut interpretarea pe care el o dădea faptelor, mai ales că era în mod evident justă: cum spunea Bottando, asta se întâmplă atunci când subestimezi prostia tagmei infractorilor.

– Tolomacul, spuse Flavia, când generalul își încheie expunerea. Păi, nu pun eu mâna pe el data viitoare când îl prind...

– N-ai decât să-l torturezi cum poftești. Dar înțelegi ce înseamnă chestia asta, nu-i așa?

– Dacă Forster a furat tabloul acela, ce naiba a urmărit când s-a dus să stea de vorbă cu Sandano?

– Asta-i problema. Putem lua încă în calcul posibilitatea ca toată tărășenia să nu fi fost decât o plăsmuire a imaginației mele. De-acord și cu varianta asta.

Mai ales că acum aflu de la tine că moartea lui nu a avut, poate, nicio legătură cu afacerile pe care le învârtea. Am înțeles bine?

– Da, e o teorie. Și nu foarte rea, să știi.

– Aici e necazul. Totul pare relativ. Poți să vii înapoi cu ceva clar, te rog? Indiferent în ce direcție. Preferabil, niște informații care să demonstreze că timpul și banii pe care i-ai cheltuit nu vor intra la rubrica de costuri nejustificate, din bugetul departamentului, pe care numai un nebun senil le-ar fi putut aproba, da?!

– Ah. Argan. Chiar voiam să te întreb ce mai face.

– Da, zise Bottando. El. Pare să fi depus armele deocamdată. Poate o fi ajuns la concluzia că am avut dreptate când am decis să continuăm ancheta. În orice caz, s-ar zice că nu mai caută cu orice preț să aducă tot felul de dovezi menite să mă denigreze. N-a mai conceput niciun memoriu de câteva zile deja. Dar sunt convins că va urma ceva, cât de curând; abia aștept să văd cu ce mai iese. Dar am convingerea că nu va obține nimic. Tu chiar crezi că oamenii ar putea susține o nulitate ca el, în locul meu?!

Flavia clătină din cap, în tăcere, în timp ce închidea telefonul. Bietul Bottando, se gândea ea. A ajuns să se agațe și de un pai, săracul. În afară de asta, Flaviei tocmai îi venise în minte o idee răutăcioasă.

14

Una dintre marile tragedii din viața medicului primar al localității venea din faptul că părinții lui, domnul și doamna Robert Johnson, din Ipswich, îl botezaseră Samuel. O tragedie similară, dar de proporții cumva mai reduse, era și faptul că, încă din copilărie, flăcăul Johnson își dorise să se facă medic. De când se știa el pe lume, se părea, oamenii râniseră ironic atunci când făceau cunoștință cu el. Nu exista glumă, pe tema lui Boswell[1], pe care omul nostru să nu o fi auzit de nenumărate ori. Comentariile marelui lexicograf despre medici le cunoștea de asemenea, de parcă el însuși le-ar fi scris, căci într-atât de mult îl obsedaseră adesea nemilos.

În consecință, doctorul Samuel Johnson era un om resemnat. Și, printr-un straniu hazard psihologic, constatase că, de-a lungul anilor, ajunsese să semene din ce în ce mai mult cu eruditul din veacul al XVIII-lea, care devenise marea năpastă a existenței lui. Personajul nostru era scund, rotofei și veșnic neîngrijit, cu hainele împestrițate de urme de mâncare și cu ochelarii de citit mereu proptiți strâmb pe vârful nasului.

Doctorul Samuel Johnson avea și tendința de a se răți oi la nou-veniți, pe considerentul că, dacă le

---

[1] James Boswell, autorul unei biografii despre Samuel Johnson (1709–1784), cărturar, poet și lexicograf, care suferea, se pare, de sindromul Tourette (n. tr.).

arăta o figură feroce, avea mai multe şanse de a-i descumpăni pe cei mai slabi de înger, înainte de a apuca să facă vreun comentariu maliţios la adresa lui. Nu se pricepea, însă, prea bine să joace acest teatru, fiind de felul lui un om molcom şi amabil, aşa că, de cele mai multe ori, rezultatul acestor măşti era mai degrabă bizar decât înfricoşător.

Când Flavia a intrat în cabinetul lui, întinzând braţul spre el şi strângându-i mâna cu vigoare, ca apoi să se aşeze nepoftită pe scaunul rezervat pacienţilor, atacurile de tipul celor amintite nu au mai fost necesare, şi asta dintr-un simplu motiv: Flavia nu auzise niciodată de Samuel Johnson şi nici nu bănuia cumva că două nume englezeşti banale, asociate cu un medic, ar avea de ce să stârnească ilaritatea.

Pentru doctorul Johnson, ineditul situaţiei a avut darul să-i stârnească interesul şi, ţinând seama de faptul că tânăra era o persoană agreabilă şi foarte drăguţă, s-a trezit, fără să vrea, părăsind registrul „johnsonismului" său uzual şi exagerând cu politeţea şi curtoazia britanică, de o manieră pe care rudele, prietenii şi colegii lui ar fi considerat-o jenantă.

Flaviei îi plăcea atitudinea lui, mai ales când, cu un fel de cloncănit gutural, doctorul se zgâia la ea printre sprâncenele stufoase şi înfoiate, pe deasupra ochelarilor de citit. A surprins-o un pic neîndemânarea lui, când acesta şi-a vărsat nişte ceai pe cămaşă şi, cu un aer aiurit, s-a şters cu vârful cravatei, în timp

ce continua să vorbească. Dar a pus asta pe seama unei excentricități bonome.

Cu alte cuvinte, s-au înțeles de minune, iar doctorul Johnson s-a arătat plin de solicitudine și șarm, ceea ce nu prea îi stătea în fire. Flavia recursese din disperare la această vizită, sperând să descopere fie și un infim detaliu care să o ajute eventual să înțeleagă relația dintre Forster și Veronica Beaumont. Teza lui Argyll era bună până la un punct, dar nu până la capăt. Și, indiferent ce legătură existase între cei doi, cert este că fusese ceva cam straniu: se cunoscuseră în Italia, dar nu rămăseseră prieteni. Pe urmă, după vreo douăzeci de ani, Forster apare la conac și primește un salariu, pe care domnișoara Beaumont abia și-l putea permite, și asta pentru a face niște servicii de care nici nu era nevoie. Sau așa se părea. De acord, poate că Forster se folosea doar de acea funcție pentru „a spăla" niște picturi. Dar oare domnișoara Beaumont era într-atât de sonată, încât să nu fi băgat de seamă?

Din păcate, sursele de informare erau puține și sporadice. Doamna Verney nu venise la conac decât din când în când, până să moștenească proprietatea, așa că nu știa prea multe lucruri din acea perioadă. În rest, existau doar câteva alte rude și aproape niciun prieten. În afară de vicar – un om fără simțul observației, care nu furnizase niciun fel de informații edificatoare atunci când poliția discutase cu el – și în afară de bucătăreasă –, care nici ea nu știa mare lucru, ținând seama de faptul că nu stătea la conac decât

câteva ore pe zi – nimeni nu o cunoscuse prea bine pe domnișoara Beaumont.

Numai că Veronica Beaumont fusese bolnavă, ceea ce presupunea prezența ocazională, măcar, a unor medici. Și așa ajunsese Flavia în vizită la doctorul Samuel Johnson. Adesea, medicii sunt foarte bine informați cu privire la viața pacienților lor. Din păcate, însă, vădesc pedante mustrări de conștiință atunci când se pune problema să povestească și altora.

Dar, oricum, personajul rubicond, cu pete de ou pe haină, părea dornic să fie de ajutor. Da, într-adevăr, spuse el, domnișoara Beaumont fusese pacienta lui, după ce predecesorul lui ieșise la pensie, în urmă cu aproximativ cinci ani, deși pe ansamblu nu prezenta niciun simptom grav, pe care el să-l fi putut trata. Moartea ei fusese o mare tragedie, deși pentru el, ca medic, nu fusese ceva surprinzător. Fără să fie psihiatru, desigur...

– Înțeleg că a murit din cauza unei supradoze. Așa este?

Medicul confirmă, dând din cap.

– Scrie tot în raportul medicului legist, așa că nu este niciun secret în această privință. Domnișoara Beaumont lua somnifere. Într-o zi, a înghițit prea multe și a murit.

– A făcut-o deliberat?

Doctorul Johnson își scoase ochelarii de pe nas și îi șterse bine, cu poala cămășii, după care și-i puse la loc, lăsând cămașa să atârne afară, peste betelie.

– În mod oficial, cred că anchetatorii au conchis că nu a existat niciun motiv de a crede că moartea ar fi fost altceva decât consecința unui accident.

– Și neoficial?

– Pastilele de acest fel au un efect ciudat atunci când sunt luate cu alcool, așa că este posibil. Personal, totuși – și trebuie să ții seama că o cunoșteam de zeci de ani –, eu mă îndoiesc că domnișoara Beaumont a putut să-și pună capăt zilelor în mod deliberat. Neîndoielnic, era dezechilibrată. Dar nu în sensul acela. Așa că îmi place să cred că a fost un accident.

– Dezechilibrată? Doamna Verney zicea că era nebună.

– Nu, nu, ripostă doctorul. Numai săracii sunt nebuni. În familia Beaumont, mulți erau foarte ciudați, însă. Asta se întâmpla pe vremuri, când eu nu eram medic, însă știu că mama doamnei Verney, bunăoară, era cam într-o dungă, din câte am auzit. În generația următoare, a fost biata Veronica.

– Dar ce fel de dezechilibru era?

– Iluzii, spaime patologice, obsesii. Chestii de acest fel. Pare ceva grav, însă manifestările erau doar periodice și rare. În cazul domnișoarei Beaumont, treceau ani la rând în care se comporta perfect normal, ca pe urmă să aibă, cum spunea familia, o mică criză. Care, întotdeauna, era disimulată în mod discret.

– Dar ce disimulau, de fapt?

Doctorul Johnson mișcă dojenitor din degete.

– Aici, riscăm deja să încălcăm jurământul secretului medical. Dacă vrei să afli aceste lucruri, va trebui să o întrebi pe doamna Verney. Eu nu pot să-ți spun.

– Nici măcar așa, cât să-mi pot face o idee?

Doctorul Johnson se luptă câteva clipe cu conștiința lui profesională, ca apoi să spună:

– Domnișoara Beaumont făcea parte dintr-o familie care nu mai era atât de bogată cum fusese odinioară. Totuși, încă suficient de înstărită, în opinia mea, însă percepțiile în aceste chestiuni sunt relative. Domnișoara Beaumont se confrunta permanent cu situații în care nu își mai putea permite lucruri care în familia ei fuseseră de la sine înțelese, în trecut. În general, însă, reacționa bine. Când se întâmpla să nu mai suporte...

Interlocutorul Flaviei făcu o scurtă pauză, lăsându-se din nou torturat de conștiință.

– Înțeleg că o apuca invidia. O indivie teribilă.

– Poftim?

– Jinduia cu patimă după anumite lucruri.

– Poftim?

– Îmi pare rău, domnișoară. N-ar fi trebuit să spun asta. Va trebui să ceri detalii unui membru al familiei. De fapt, dintr-o sursă similară cunosc și eu aceste lucruri. Domnișoara Beaumont nu obișnuia să mi se confeseze.

– Nu. Stați o secundă. Vreți să spuneți că obișnuia să fure? La asta ați vrut să faceți discret aluzie?

Dar deja lucrurile merseseră prea departe, după gustul lui. Într-un stil foarte medical, doctorul

Johnson a început să-și frângă mâinile, devenind foarte tehnic în exprimare.

– O asemenea formulare a problemei este foarte imprecisă și nu descrie prea bine situația, zise el. Într-adevăr, mă îndoiesc că există asemenea forme de maladie, într-un sens real. Cu siguranță, nu există nicio boală propriu-zisă cu asemenea simptome identificabile și previzibile.

– Doar că pacientul respectiv fură lucruri.

Doctorul Johnson tuși jenat de modul ei direct de a se exprima.

– Domnișoara Beaumont fura, nu-i așa?!

– Se pare că da, spuse el, cu reticență, înainte de a se putea controla. Ba o pereche de mănuși, ba o conservă de somon. Unele magazine universale din Londra o cunoșteau destul de bine. Așa mi-a povestit doamna Verney. Din câte se pare, ei i-a revenit în ultimii ani rolul de a reface traseele verișoarei ei, venind din urmă pentru a remedia lucrurile, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu. Mi-este imposibil să comentez în continuare. Oricum, nu sunt psihiatru; în plus, domnișoara Beaumont a fost pacienta mea doar câțiva ani, înainte de a muri. Informațiile pe care le am provin de la membrii familiei, așa că lor va trebui să li te adresezi și dumneata. Firește, voiau să treacă totul sub tăcere, pe cât posibil.

– Am înțeles, spuse Flavia, uimită. Bun. Acum, ce voiam să vă întreb, de fapt, era dacă știți ceva despre relația ei cu Geoffrey Forster.

Johnson părea bulversat, așa că Flavia presupuse că din nou, probabil, secretul medical va redeveni deviza interlocutorului ei.

– O influență extrem de nefastă, spuse el, pe neașteptate. Domnișoara Beaumont era o femeie vulnerabilă și impresionabilă, iar el o manipula cu nerușinare. În interesul lui personal, consider eu.

– Pentru a vinde obiectele și lucrurile din Weller House?

– N-am cunoscut niciodată detaliile. Știu, însă, că pe măsură ce omul acela i se băga tot mai mult sub piele, profitând de sentimentele ei, îi cerea din ce în ce mai mult, iar de-aici n-a ieșit nimic bun până la urmă. Dacă n-ar fi fost doamna Verney, care să încerce să-l țină la respect, situația ar fi fost mult mai gravă. Bineînțeles, nici ea nu a putut face mare lucru. Spre sfârșit, înțeleg că a intervenit o ceartă urâtă între ele două, privind influența exercitată de Forster. După moartea domnișoarei Beaumont, doamna Verney a încercat să repare o parte din prejudiciile provocate de el. Dar cu rezultate modeste.

– Vă referiți la George Barton? Lucruri de acest fel?

– Da. Forster a convins-o pe domnișoara Beaumont să transfere dreptul de proprietate asupra vilelor pe care le mai avea în favoarea unei companii imobiliare deținute de el. Ideea era ca el să le renoveze și să le scoată la vânzare, urmând ca profitul să se împartă între ei. Cred că ideea era de a transfera și alte proprietăți, argumentul lui Forster fiind că astfel se

puteau evita impozitele aferente sau ceva stupid de acest fel. Noroc că nu s-a mai ajuns la așa ceva. Personal, mă îndoiesc că domnișoara Beaumont ar mai fi văzut vreun sfanț din averea ei. Doamna Verney s-a căznit multă vreme pentru a încerca să anihileze răul făcut, dar cu prea puțin succes, din câte înțeleg. Bunăoară, George Barton era pe punctul de a fi evacuat din casă, dar doamna Verney nu prea putea să facă nimic.

– Am înțeles. Bun, acum revenind la posibilitatea unui suicid. Credeți că ar fi existat vreun motiv pentru care domnișoara Beaumont să se fi omorât?

– Nu, nu-mi dau seama, deși în cazul unor depresii nici nu e nevoie de vreun motiv specific pentru a face un asemenea gest. Și, recunosc, doamna Beaumont avea unele motive de a fi deprimată. Manifesta multe tendințe ipohondrice, însă în ultimul ei an de viață – mai mult de un an, de fapt –, a fost cu adevărat bolnavă.

– Cum așa?

– A avut un atac cerebral de intensitate medie în vara anului 1992. Fără să îi pună viața în pericol pe termen scurt sau să o oblige să cadă la pat, acest accident vascular a făcut-o să se sperie din orice. Nu era genul de om care să se împace ușor cu adversitățile sorții. Stătea foarte mult timp în pat și nu mai ieșea decât arareori din casă. Personal, cred că starea sănătății ei era mai bună decât părea și că ar fi trebuit să facă mai multă mișcare. Dar n-a vrut niciodată să mă asculte.

– Dar era deprimată când a murit? Adică mai mult decât de obicei?

Doctorul Johnson reflectă la întrebare.

– Poate. Deși, ultima oară când am văzut-o, cred că era mai degrabă furioasă. Din nou, îți atrag atenția, nici această stare nu era ceva neobișnuit la ea: adesea tuna și fulgera împotriva celor din jur – socialiști, hoți, cei din clasele de jos, cum îi plăcea ei să-i numească, perceptori de la fisc. Ce anume îi provocase acea furie n-am de unde să știu. Posibil ceva legat de Forster. Însă, cum spuneam, nu cred că asta a fost cauza morții ei.

Flavia se ridică în picioare și își luă rămas-bun, dând mâna cu el.

– Vă mulțumesc, domnule doctor. Ați fost foarte amabil.

Spre deosebire de preocupările Flaviei, Argyll a profitat de ocazie și și-a luat liber în acea după-amiază. Cum nu avea mare lucru de făcut, mai ales că investigațiile italienilor în privința lui Forster păreau să se mai fi domolit în intensitate, a decis să-și petreacă timpul printre tablouri. Exista, desigur, o legătură vagă, totuși, cu cazul anchetat, însă scopul lui principal era doar să se uite la tablouri și să verifice dacă erau toate acolo. Nutrea încă speranța ca, dintr-o pură întâmplare, ceva să fi fost omis totuși.

Prin urmare, fără se se mai gândească la hoți și crime, dar înarmat cu cele două inventare de tablouri,

și-a început rondul prin casă, încercând să identifice picturile menționate pe acele foi de hârtie cu cele care mai atârnau încă pe pereții din Weller House.

A fost o treabă surprinzător de simplă; cele două inventare erau practic identice și, judecând după ușurința cu care a găsit tablourile menționate în ele, Argyll a conchis că pânzele respective nu mai fuseseră șterse de praf de cel puțin cincisprezece ani. Posibil, niciodată de când fuseseră cumpărate în secolul al XVIII-lea sau al XIX-lea. Asta apropo de grija și atenția pe care le-a acordat-o Forster, pentru banii pe care îi primea.

Din multe puncte de vedere, nu a fost o experiență prea interesantă pentru Jonathan: în inventare, figurau șaptezeci și două de picturi, iar el a reușit rapid să numere șaptezeci și două de tablouri pe pereții casei. Cincizeci și trei dintre ele erau diverse portrete de familie, relativ banale. Portrete, se presupune oricum, având în vedere cât de murdare și de afumate erau unele dintre ele, încât era foarte dificil să-ți dai seama ce reprezentau de fapt; în multe cazuri, costurile pentru a le curăța artistic ar fi fost mai mari decât prețul pe care l-ai fi putut obține vânzându-le în starea în care erau. Sufrageria, în special, era foarte deprimantă, o încăpere impozantă, cu lambriuri din stejar, care ar fi trebuit să răsune de clinchetul cupelor de cristal, de zgomotul hârșâit al scaunelor de mahon frecate pe podea și de pașii ușori ai majordomului. În schimb, ferestrele

erau acoperite complet, înăuntru era întuneric, dezordine și mirosea a mucegai. Oglinda uriașă de deasupra șemineului era crăpată transversal și atât de degradată, încât nu mai reflecta nimic, ceea ce oricum nici nu mai conta, din moment ce nu funcționa nicio lampă acolo și, deși Jonathan a încercat să deschidă obloanele, a constatat că erau bătute în cuie.

Tablourile unor strămoși iluștri, menite să privească de sus spre meseni și să-i impresioneze cu lunga și maiestuoasa lor descendență, nu mai erau acum decât aidoma unor pete negricioase încadrate de ramele lor cândva aurite, dar în prezent atât de terne. Uitându-se la fiecare cu atenție, dar și trișând când descoperea câte o inscripție pe rame, Argyll s-a dumirit într-un final că tablourile reprezentau seria de șase membri ai familiei Dunstan, din secolul al XVII-lea, foștii proprietari aristocrați care se salvaseră de la faliment când, fără nicio tragere de inimă, o măritaseră pe fiica lor, Margaret, cu un negustor londonez, de joasă proveniență, dar putred de bogat, pe nume Beaumont.

Tabloul de dimensiuni mai mici, înfățișând-o pe Margaret Dunstan-Beaumont, era cel despre care se credea că ar fi fost pictat de Kneller, fiind probabil singura pânză de-acolo pe care s-ar fi putut obține un preț cât de cât decent. Deși era atât de incredibil de jegos, încât cu greu îți mai dădeai seama că era vorba despre un portret. Și, chiar dacă ajungeai la concluzia că *era* într-adevăr un portret, trebuia să îl cercetezi cu

mare atenție pentru a te dumiri că acolo era chipul unei tinere. Chiar și identitatea artistului stârnea dubii, deși Argyll recunoștea în sinea lui că a studia un tablou la lumina unui băț de chibrit nu îndeplinea nicidecum condițiile cerute pentru a-i aprecia pe deplin subtilitățile. Oricum, lui nu i se părea că ar fi semănat cu o lucrare de Kneller. Posibil, așadar, ca evaluatorul să fi avut dreptate în această privință.

Lăsându-se păgubaș, de teamă să nu-și forțeze ochii în sufrageria prost luminată, Argyll se gândi că era timpul ca vreun alt negustor bogat să apară triumfător, pentru a umple la loc vistieria familiei. Păcat că Mabel nu-și făcuse datoria. Fiindcă așa, poftim, conchise el bifând portretele enumerate pe listă, fiica ei va trebui să vândă totul, destul de curând.

Odată încheiată această treabă, s-a dus în pod, pentru a verifica două tablouri vechi, care se spunea că ar fi acolo. Și erau. Se mai menționa că se aflau într-o stare proastă și nu aveau nicio valoare, iar Argyll, din nou, a remarcat perspicacitatea și priceperea evaluatorilor. După aceea, s-a așezat din nou în fața teancului de cutii pe care le descoperise, cu vaga speranță că ar putea găsi vreun registru vechi care să conțină detalii despre când și de unde fuseseră cumpărate tablourile. Chiar și o simplă dată poate face minuni în privința valorii unei picturi.

Degeaba, însă. Desfăcu o cutie, constată că înăuntru erau fotografii de la nunta Veronicăi, așa că o puse la loc, neplăcut impresionat, mai ales, de coafurile pe

care le zărise în acele imagini. Încercă, pe urmă, cu o altă cutie. Apoi, încă o cutie, și încă una, încetul cu încetul revenind în timp la un trecut și o etapă în care familia avea suficienți bani, încât să cumpere tablouri. A cincea cutie conținea un vechi catastif în care se menționa că se referea la căsătoria lui Godfrey Beaumont cu Margaret Dunstan. Nu se știe niciodată, își zise el, trecându-și repede ochii peste socotelile privind costurile evenimentului, dar și peste listele de cadouri și favoruri primite: exact visul unui istoric al civilizațiilor, dornic să identifice rețeaua de relații care constituiau liantul societății britanice. Familia Dunstan se bucura de prestigiu în societate: conți, cavaleri, baroneți, exponenți ai diverselor titluri nobiliare, s-au adunat cu toții pentru a o felicita pe biata fată. Chiar și câțiva curteni de rang înalt și foarte bine văzuți de rege au fost prezenți la nuntă. Până și contele de Arundel, care, cu o tipică parcimonie, se zgârcise la cadoul de nuntă. În timp ce alții oferiseră în dar blănuri, tapiserii, ba chiar și ferme de locuit, el trimisese, consemna sec catastiful, „o anatomie de Sgr. Leoni". Uraaa! Precis, mirele a chefuit toată noaptea, de bucurie, când a văzut-o!

Probabil că nu. Dar totuși, se gândi Argyll cuprins brusc de o stranie emoție, poate ar fi trebuit s-o facă.

Rezemându-se de speteaza scaunului, Jonathan a tras adânc aer în piept și, apoi, a avut o revelație, pe cât de dureroasă, pe atât de fulgerătoare. Două

revelații, de fapt, și după cum s-a dovedit, le-a avut într-o ordine greșită. Până să se dumirească el că Arundel murise în 1646 și că Margaret Dunstan se măritase probabil înainte de această dată, semnificația faptului i-a scăpat complet.

Ideile care au înecat această informație derivau din diverse amintiri îndepărtate, privind istoria colecționării obiectelor de artă. Contele de Arundel era cel mai mare colecționar din Anglia; cumpărase cele mai bune picturi oferite pe piață, cu un ochi infailibil. Mai important, însă, făcuse afaceri cu un tip pe nume Pompeo Leoni.

Iar Pompeo Leoni îi vânduse toate desenele lui Leonardo da Vinci, așa cum se cunosc ele astăzi. Șapte sute de desene în total.

Argyll făcea eforturi să-și amintească. Desenele au dispărut în timpul Războiului Civil, însă șase sute au fost găsite, absolut întâmplător, pe fundul unui vechi cufăr din castelul Windsor, după aproape o sută cincizeci de ani. Acolo sunt și acum; însă cealaltă sută de desene a dispărut fără urmă.

Reflecta în continuare la acest aspect, combinând dovezile scrise cu ceea ce știa el și cu ceea ce văzuse cu ochii lui. Și căpăta o convingere din ce în ce mai fermă. Era mai mult decât sigur că acum, de fapt, nu lipseau decât nouăzeci și nouă de desene. Cel de-al o sutelea se afla în dormitorul cu pata de umezeală pe tavan. Anatomic, într-adevăr. Și un cadou de nuntă fenomenal. Aproape imposibil de

estimat cât ar putea valora, mai ales că de zeci de ani așa ceva nu mai apăruse pe piață. O plimbare ar prinde bine acum, se gândi el. Un bun prilej de a digera recentele descoperiri.

15

Revenirea lui Bottando la serviciu în aceeași seară nu a fost deloc plăcută. Asemenea celor mai mulți oameni, și el avea tendința de a presupune că real era doar ceea ce vedea și auzea nemijlocit; toți ceilalți, îi plăcea lui să creadă, încremeneau nemișcați ori de câte ori el nu era acolo. Dacă lipsea de la birou toată ziua, să zicem, se gândea cu duioșie că va găsi lucrurile în aceeași stare cumva când se întorcea seara.

Astfel de teorii i-au fost grav subminate când, ajungând la serviciu în acea seară, i-a fost dat să descopere că, de fapt, aproape toată lumea fusese într-o activitate frenetică, din momentul în care el plecase la Roma dimineața. Mai rău chiar, se părea că Argan profitase de absența lui pentru a exersa rolul de șef al departamentului.

– O tâlhărie urâtă la Napoli, spuse personajul detestabil, când Bottando intră în birou și găsi încăperea confiscată de Argan. Cât ai fost tu plecat.

– Zău? făcu acru Bottando, împingându-l la o parte de pe scaunul lui, pe care se așeză imediat.

– Da, în lipsa ta, am preluat eu conducerea. Sper că nu te deranjează.

Generalul flutură din mână, cu un gest ce se voia dezinvolt.

– Și o biserică a fost jefuită, lângă Cremona.

– Ai preluat conducerea și acolo, nu-i așa?

– Da, confirmă Argan, dând din cap. Mi s-a părut soluția cea mai bună. Știindu-te atât de ocupat, oricum.

– Ah-ha.

– Cum a mers ancheta? continuă Argan, torcând molcom din gâtlej, ca un motan jucându-se cu o păsăre rănită.

– Care anchetă, mă rog?

– Ancheta cu Giotto.

– Doamne Sfinte! Doar n-o fi furat careva și Assisi în absența mea?! Sper că ai preluat controlul și acolo.

– Oarecum, se strâmbă ironic Argan. Am discutat în această după-amiază cu unul dintre cei care controlează bugetul la noi.

– Nu mai spune! Și? Sper că ți-ai dat seama cât de repede zboară timpul când faci asta.

– O conversație cam deprimantă, de fapt. Inspectorul – asemenea multor angajați de la Bugete, să știi – este foarte îngrijorat de raportul costuri/randament, în cadrul departamentului.

– Vrei să spui că cei de la Bugete consideră că ar trebui să facem mai multe arestări. Le dau dreptate.

– Bun. Dar am sesizat o notă de ostilitate în vocea lui, să știi.

Și oare *cine* l-o fi împins să adopte această atitudine, se întrebă Bottando.

– Oricum, știi cum sunt eu. Lealitatea întruchipată. Așa se face că am găsit o idee genială ca să-i facem să ne lase în pace.

Oho, vorbim la plural, reflectă generalul. Acum e-acum!

– Desigur, continuă Argan, ar fi trebuit să te consult înainte. Dar având în vedere că nu erai aici...

– Ai preluat conducerea.

– Exact. Sper că nu te deranjează.

Bottando oftă.

– Așadar, le-am spus că este greșit să considere că activitatea departamentului ar fi ineficientă. Și le-am povestit cum generalul, exact în aceste momente, lucrează la un caz foarte important, care va produce un rezultat extraordinar. Le-am povestit un pic despre Forster, despre efortul pe care l-ai depus în atâtea ore de muncă pentru a-l urmări pe individ.

– Chiar așa?

– Și au propus o ședință lărgită pentru a discuta aceste chestiuni cu dumneata. Mâine. La ora patru.

– Oh, da?

– Da. Sunt atât de dornici să afle cum ai procedat pentru a da de urmele personajului, încât însuși ministrul va veni să se informeze despre succesul triumfător pe care l-ai repurtat.

– Aştept cu nerăbdare.

– Şi eu la fel, spuse Argan. A asculta relatarea unui mare expert în criminalistică reprezintă un rar privilegiu pentru cei devotaţi acestei profesii. Va fi foarte interesant.

În timp ce Flavia termina întrevederea cu doctorul Johnson, pornind spre sediul poliţiei, cu intenţia de a verifica şi a confrunta din nou datele cu cei de-acolo, fără a divulga, pe cât posibil, prea multe din ceea ce aflase, Argyll a ieşit la o plimbare pe jos, profitând de soarele palid care se ivise pe cer. Avea multe lucruri la care voia să reflecteze şi, cum se întâmplă de obicei în asemenea situaţii, a hoinărit fără nicio ţintă precisă, privind în dreapta şi în stânga lipsit de interes, până când reveria a pus stăpânire pe el întru totul.

Îl preocupa desenul lui Leonardo. Cum să abordeze subiectul cu Mary Verney? Fugitiv, a cochetat cu ipoteza de a nu-i spune nimic, născocind o poveste despre cât de mult i-ar fi plăcut lui să aibă acel crochiu, pe care, poftim, îi oferea cincizeci de lire sterline. Desigur, desenul nu merita atâţia bani, dar...

Pe urmă, renunţă definitiv la idee. Nu-i stătea lui în fire să facă aşa ceva. Ar însemna să se deteste toată viaţa, chiar dacă ar încerca doar să o mintă. Prin urmare, îi va spune adevărul, sperând totodată că doamna Verney îl va însărcina pe el cu vânzarea desenului. În felul acesta, Mary Verney ar putea să-şi

plătească datoriile, rămânându-i bani suficienți pentru a renova și casa. Putea să-i spună și Flaviei în același timp. Ar avea un motiv de bucurie, toți trei, sărbătorind fericiți evenimentul, înainte ca ei doi să plece acasă, deși cazul se încăpățâna să rămână nerezolvat.

Pașii l-au purtat spre biserică. Spera ca mișcarea fizică să-l ajute să scape de regretul că nu era capabil să fie mai perfid și mai lipsit de scrupule. Întotdeauna, o biserică frumoasă are darul să-ți ridice moralul, credea el, așa că intră pe poartă în curtea lăcașului de cult și zăbovi câteva momente pentru a examina panoul pe care era indicată ordinea în care, lunar, le venea rândul sătenilor să răspundă de buna desfășurare a slujbelor (George Barton, în prima duminică; Henry Jones, în a doua; Witherspoon junior, în a treia duminică; și Witherspoon senior, în a patra); tot acolo, mai existau un anunț, datat cu cinci luni în urmă, privind o ședință a consiliului parohial și o înștiințare referitoare la serbările satului, în a doua sâmbătă din iulie, ca de obicei (cu precizarea că *doamna Mary Verney va avea amabilitatea să declare deschise festivitățile* tăiată cu o linie groasă, în locul ei fiind introdus numele vicarului); plus avertizarea de a nu folosi furtunurile cu apă, din cauza secetei.

Argyll citi toate astea cu atenție, dar le uită la fel de repede. Odată epuizată și această sursă de informație, și-a continuat periplul prin curtea bisericii, uitându-se la pietrele de mormânt. Una dintre lespezile funerare avea deasupra flori de câmp proaspete: Joan

Barton, soția preaiubită a lui George, și mama Louisei și a lui Alice. Lângă mormântul ei era cel al lui Harry Barton, fratele preaiubit al lui George și soțul Annei. Născut în 1935, decedat în 1967. Un pic cam prea tânăr, săracul de el. Bartonii ăștia nu trăiau prea mult, se părea.

Cuprins acum de o duioasă melancolie, Argyll înainta prin cimitir, trecând pe lângă pietrele funerare din marmură neagră ale secolului XX, printre lespezile din piatră ale veacului al XIX-lea și, mai departe, până la monumentele sculptate elegant ale secolelor al XVI-lea și al XVII-lea. Unele morminte erau îngrijite cu pasiune, ca niște grădini din jurul casei, altele fuseseră lăsate în paragină. Aceleași nume apăreau mereu: zeci de Barton, generații de Brown. L-a găsit chiar și pe soțul Veronicăi: Henry Finsey-Groat, victima unui fatal înec, soț preaiubit, duios rămas în amintire, decedat în 1966. Doar ultima mențiune părea credibilă: „victima unui înec stupid" părea o expunere mai adecvată, iar dacă aspectul neîngrijit al mormântului putea fi un criteriu, „soț preaiubit" și „duios rămas în amintire" erau doar vorbe goale.

Pe urmă, a intrat în biserică, unde a examinat șirul de plăcuțe de alamă inscripționate și monumente din secolul al XVIII-lea, în amintirea diverșilor membrii ai familiei Beaumont, care fusese destul de numeroasă de-a lungul vremurilor. A studiat plăcuța simplă pe care scria Margaret Dunstan-Beaumont, cea cu cadoul de nuntă și portretul de Kneller, și a citit

că murise în 1680, la vârsta de șaizeci de ani, fiind profund regretată de familie și de toți cei care o cunoscuseră ca soție pioasă, mamă devotată a celor cincisprezece copii aduși pe lume și mărinimoasă donatoare a câte opt șilingi pe an în folosul săracilor din parohie. Se întreba ce va scrie pe mormântul lui Geoffrey Forster; chiar și denaturând adevărul, cum era tendința să se procedeze în inscripțiile funerare, termenul de „profund regretat" putea părea cumva nepotrivit. Nimeni deocamdată nu părea să-i simtă lipsa prea mult. În afară de soția lui, care, singura dintre toți, a avut o vorbă bună pentru defunct. Deși cât de sinceră fusese și atitudinea ei rămânea o incertitudine.

Piatra de mormânt a lui Margaret Dunstan-Beaumont se afla pe peretele de vest al transeptului nordic, dar din păcate vrafurile de reviste parohiale vechi, stivuite dedesubt și alături, știrbeau din grandoarea monumentului. Argyll a răsfoit câteva reviste, la întâmplare, constatând că invariabil sumarul era același: tombole și rețete culinare, serbări și acțiuni în scopuri filantropice, precum și sărbători ale recoltei. În fiecare an, același lucru: când cântase primul cuc, primăvara; vremea; și amabilul discurs de inaugurare a serbărilor, rostit de domnișoara Beaumont. Elemente tipice ale eposului rustic. Minunat, cu condiția să nu trăiești acolo.

Pe urmă, înapoi la celelalte pietre funerare, în special monumentele artistice din secolul al XVIII-lea, cu versuri latinești și fecioare în prostrație, care ocupau

locuri de cinste pe coridor și în capelă. Mult mai ostentative decât mormintele modeste din cimitirul de afară. Joan Barton avea o lespede simplă din piatră, inscripționată frumos, dar oamenii aceștia sălășluiau pe veci în interiorul bisericii, feriți de ploaie și vânt, cu ghirlande, ornamente, heruvimi și ozanale închinate mărinimiei lor. Joan Barton, totuși, avea flori proaspete pe mormânt; cei de-aici nu mai reprezentau decât niște obiective relativ interesante pentru un turist aflat în trecere pe-acolo. Fiecare alege ce vrea.

Jonathan Argyll, turist, stătea în transept, meditând la moarte și tablouri, când a simțit o furnicătură pe sub piele. În minte i-a venit, absolut involuntar și fără nicio legătură cu altceva, observația că pictorul Godfrey Kneller venise în Anglia în anii 1670. Iar Margaret Dunstan-Beaumont se măritase înainte de 1646, după toate probabilitățile, ca să fi putut primi schița de Leonardo de la Arundel, cât acesta mai era în viață. Tocmai când era pe punctul de a ajunge la capătul raționamentului său, atenția i-a fost distrasă în altă parte. Dinspre ușița amplasată pe celălalt perete, unde se afla odaia în care vicarul își păstra odăjdiile, împreună cu un teanc de cărți de rugăciuni și vase goale, se auzea un murmur de voci. Dintre care, una i se părea foarte cunoscută.

Argyll nu era o persoană băgăreață de felul lui, deși putea admite că adeseori era foarte curios și scormonitor. Oricum, în numele investigațiilor pentru care venise aici, și nu cedând unei indiscreții atipice,

fără să vrea s-a apropiat tiptil de ușa aceea, doar ca să se convingă cine era înăuntru. În sinea lui, credea sincer că nu avea nici cea mai mică intenție de a trage cu urechea, o activitate care, lui, i se părea extrem de nepoliticoasă.

Totuși, dacă vrei să îți dai seama *cine* sunt persoanele pe care le auzi vorbind fără să le poți vedea, în mod inevitabil ajungi să asculți și ce vorbesc ele. Doar un pedant ar putea încerca să facă o distincție între a asculta sunetul unor voci și a asculta cuvintele pe care acele sunete le formează. Prin urmare, din pură curiozitate sau pentru bunul mers al anchetei, nu contează, Argyll a ajuns să asculte pe furiș o conversație dintre Mary Verney și George Barton.

Luptându-se cu instinctul de a nu fi indiscret, Argyll se concentra la cuvintele care erau rostite în spatele ușii închise.

– Și-atunci tu ce crezi că ar trebui să faci? se auzi glasul limpede, melodios și amabil al lui Mary Verney.

– Habar n-am. Nimic, probabil.

– Este ceva foarte grav, după cum știi. Dacă află poliția, o să intri la pușcărie. Pe termen lung. Vrei să te ajut cumva?

– Oh, nu. Nu știu la ce vă referiți, doamnă Verney. Atâta vreme cât nu spuneți nimic, totul e perfect, zic eu. Ce tâmpenie, toată chestia asta. Dacă nu mă certam cu el, nu aș fi băut atât de mult, iar dacă nu aș fi fost așa de beat, nu m-aș mai fi dus înapoi acolo și...

– Da, înțeleg. Dar n-a fost să fie așa. Iar acum, asta e situația. Fă-mă să înțeleg însă un lucru. Nu vei avea remușcări? Nu simți nevoia să te duci la poliție și să termini odată cu toată chestia asta?

– Nu, deloc. Dacă idiotul ăla de Gordon ar ajunge să fie condamnat, atunci, da, asta aș face. Cum să-l las să intre la închisoare, când nu e vinovat?! Știți și dumneavoastră asta. Dar lui Gordon o să-i dea drumul.

– Bine. Nu știu ce să mai spun.

– Și-a căutat-o cu lumânarea, izbucni George, pătimaș dintr-odată. Și-a meritat soarta. Și știți ce, doamnă Verney? Lumea e mai frumoasă fără unul ca el. Nimic nu rămâne nepedepsit, așa se zice. Așa că nu merită să-l jelim. A fost un om afurisit și acum s-a făcut dreptate, cel puțin eu așa văd lucrurile. Cam asta a fost. N-am de gând să-mi pierd nopțile frământându-mă din cauza lui.

Oricât de fascinantă i s-ar fi părut discuția celor doi, Argyll nu a mai rămas să tragă cu urechea în continuare. Îi venea să strănute și, decât să fie prins în flagrant delict, ascultând la ușa sacristiei, a fugit repede în spatele unui mormânt și a tras un strănut monumental. Era din cauza aranjamentelor florale, a conchis el mai târziu. Foarte frumoase toate, demonstrau puternicul spirit comunitar al enoriașilor, numai că, lui, polenul i-a cam gâdilat nările. Conversația celor doi s-a întrerupt subit, când zgomotul teribilului strănut a izbucnit pe neașteptate,

propagându-se cu ecou în toată biserica. Când Mary Verney a ieșit din sacristie, Argyll era undeva în celălalt capăt al edificiului, contemplând absorbit o plăcuță inscripționată, datând de la mijlocul secolului al XVIII-lea, care ridica în slăvi virtuțiile lui Sir Henry Beaumont, negustor și filantrop, profund regretat de toți cei care l-au cunoscut.

– Oh, salut, spuse el pe un ton degajat și uimit, deși în sinea lui știa cât era de fals. Am crezut că sunt singur aici. De unde-ai răsărit așa?

Mary Verney, pentru prima oară de când o cunoștea, părea stânjenită.

– Am făcut un pic de ordine, zise ea. În sacristie.

În timpul ăsta, Argyll avu impresia că aude vag închizându-se ușa de la încăperea cu pricina, care dădea spre curtea bisericii. George Barton ieșise din scenă, prin culise.

– Nu știam că ești o enoriașă cu teamă de Dumnezeu, continuă el, volubil.

– Nu sunt. Dar fiecare trebuie să-și facă datoria. Așa se obișnuiește aici.

– Oh, da. Deși recunosc că unul dintre avantajele de a locui într-un oraș mare este tocmai faptul că nu ești obligat să te supui unor astfel de cutume. Foarte frumoasă biserica asta!

– Superbă. Datează din epoca de glorie a negoțului cu lână. Ai văzut ornamentațiile sculptate în lemn de pe scaunele din strană?

Argyll mărturisi că nu le văzuse. Abia ajunsese acolo, îi spuse el, strecurând intenționat informația. Mary Verney se relaxă vizibil. Apoi, răbdător, o însoți într-un tur al acelor însemne de artă ale mizericordiei medievale față de prelații vremii (unele dintre cele mai frumoase ornamente sculptate din ținut, secolul al XIV-lea, cotiere împodobite cu frunze fin sculptate, scaune cu șezut rabatabil, având montat dedesubt câte un mic postament de reazem, ornamentat cu sculpturi înfățișând monștri, păsări și scene din viața la țară). Foarte drăguț totul, dar până și Argyll, care în mod normal avea o adevărată pasiune pentru arta mizericordiei la adresa fețelor bisericești, nu reușea mai deloc să se concentreze.

16

Flavia a ieșit de la discuția cu Manstead și poliția locală într-o stare de sumbră frustrare. În esență, poliția din Norfolk luase decizia de a scoate pe tușă cazul Forster, în așteptarea unor improbabile dovezi menite să-l reactiveze. Cum spuneau ei, aveau și-așa pe cap destui hoți și suficiente omoruri, încât nu le mai rămânea timp să se ocupe și de așa ceva.

– Știi, spuse Manstead, vag scuzându-se parcă, nu putem demonstra că Forster ar fi fost ucis. Nu

în mod convingător, oricum. Cât despre faptul că ar fi fost un hoț...

– Nicio dovadă, nu? Dar nunta organizată la contele de Dunkeld?

– Da, cred că asta ar fi fost singura noastră șansă reală. Dar nici acolo, nimic. I-am pus chiar să se uite la fotografia lui, doar-doar și-or aminti ceva, dar degeaba. În fine, era de așteptat după atâția ani, însă nu se poate spune că noi n-am încercat.

– Știu, zise Flavia. Și cred că în locul vostru aș proceda la fel. Vă mulțumesc pentru efortul depus.

– Cum spuneam, dacă am avea ceva cât de cât pentru a putea merge mai departe...

– Da. Vă mulțumesc. Apropo, Veronica Beaumont era pe lista de invitați, nu-i așa?

Manstead îl rugă pe inspectorul Wilson să răspundă.

– Da, exact, confirmă acesta. La fel cum figurau acolo toți membrii nobilimii britanice din ghidul genealogic *Burke's Peerage*, din câte mi-am dat seama eu.

– Ah! Cumva l-ați mai interogat o dată pe George Barton?

– Da, și îți mulțumim pentru sugestie. Oricum, însă, nici nu era nevoie ca să-i ia apărarea ginerele ăla al lui. Barton s-a văzut într-adevăr cu Forster în acea seară, dar cu mult timp înainte de moartea individului. Ceea ce, desigur, Gordon ar fi trebuit să știe, dacă nu și-ar fi făcut de cap cu Sally. Sau dacă el și George n-ar fi fost certați.

– Vasăzică și asta a fost o pierdere de timp.

– Da. În plus, și doamna Forster a fost tăiată de pe lista suspecților.

– De ce?

– Avem dovezi că nu a fost la cinema în seara aceea.

– Ah!

– Nu. Soțul ei avea o aventură extraconjugală, așa că femeia s-a gândit că, în fond, de ce nu și ea...

– Dumnezeule, și asta!

– Știu. Dai spoiala la o parte și uite ce descoperi. Oricum, tipa nu mai e pe listă.

– Am înțeles. Spuneți-mi, când i-ați luat primul interogatoriu, știa că soțul ei era investigat pentru furt?

Manstead îi dădu câteva foi de hârtie.

– Uite, lămurește-te singură. A fost o discuție preliminară. Unde erați, ce făceați? Nicio fantezie apropo de furturi sau așa ceva. Astea au venit mai târziu. În dimineața asta, de fapt. A zis că prima oară de la tine a auzit varianta. Poate să nu fie adevărat, dar cum să demonstrăm că minte? Nu putem. Și atât timp cât situația nu se schimbă...

Pe urmă, când a ajuns înapoi la Weller House, s-a așezat pe un scaun, în holul de la intrare, și l-a sunat pe Bottando, ca să îi dea raportul. Acolo era, cu telefonul la ureche, ascultând posacă, atunci când a apărut și Argyll.

– Vin toți la ședință, îi spuse generalul, care monopolizase convorbirea, tunând și fulgerând împotriva

planului confruntării finale, pus la cale de Argyll. Ca să afle care sunt roadele experienței mele. Argan abia se mai putea abține. Mi s-a părut mie că nemernicul naibii era suspect de tăcut. Acum știu de ce. I-am umblat iar în calculator. A scris deja încă un memoriu detaliat despre toată povestea. Nu-i greu să ghicești ce-a băgat acolo.

– Nătărău ramolit, bun de scos la pensie?! zise Flavia, lipsită de tact.

Pe partea italiană a legăturii telefonice se așternuse o tăcere grea.

– Cam așa ceva.

– Dar pari foarte calm.

– Ce rost ar avea să fiu altfel? Sunt sigur că totul va fi bine, după ce le voi expune argumentele mele. Le pregătesc eu vreo două surprize, habar n-au ei. Spune-mi *tu* cum merge treaba acolo.

– Regret, dar din păcate...

– Ce?

– Forster era un individ dubios. Dar nu cred că voi putea demonstra că el era Giotto. În niciun caz până mâine după-amiază. Îmi dau toată silința, dar poliția a tras obloanele. Cazul s-a închis.

– Cum așa?

– Fiindcă, efectiv, nu există niciun element care să justifice continuarea anchetei. Totul e vag și confuz.

– Ah, bine, se auzi de la Roma, după o pauză meditativă. Nu contează. Nu e vina ta. Nu poți inventa

criminali – sau dovezi – acolo unde nu există. Dacă ai putea veni înapoi mâine, ar fi foarte util.

Flavia închise telefonul și rămase tăcută, reflectând la diferitele opțiuni pe care le avea, toate, din păcate, neinteresante.

– Săracul Bottando, ce greu e pentru el, comentă Argyll.

– Hmm. Cred că se amăgește imaginându-și că va găsi un sprijin în ceilalți. Personal, eu nu cred că o să-l ajute cineva. Știi, oricum, am senzația că a pierdut contactul cu realitățile politice.

– Tu ce intenționezi să faci în această privință?

Flavia țuguie buzele, cugetând intens.

– Tot ce pot, presupun, zise ea, fără să fie convinsă că eforturile ei ar putea rezolva cumva situația. O să trebuiască să mă întorc. Nu-mi surâde deloc ideea de a vedea cum Bottando va fi făcut harcea-parcea, dar măcar voi avea posibilitatea să îl susțin cât îmi stă mie în puteri. Haide. Vreau să mai vorbesc cu doamna Verney. Și să beau ceva tare.

E jenant să te apuci să pui întrebări supărătoare gazdei tale, nu de alta, dar există riscul să se simtă jignită și să te trezești dintr-odată pe drumuri. Pe lângă aceste considerente, Flaviei îi plăcea de doamna Verney, o persoană generoasă, energică și foarte prietenoasă.

Însă, nu era mai puțin adevărat că acele ceasului se învârteau ineluctabil, iar Flavia, deja în criză de

timp, nu deținea deocamdată niciun fel de dovadă, deși era aproape sigură, din informațiile pe care le culesese, că știa exact ce se întâmplase. Singura problemă este că a avea dreptate era la fel de prost ca a nu ști absolut nimic.

– Ah, v-ați întors, spuse Mary, veselă, când intrară amândoi în bucătărie. Sper că ați avut o zi plină de satisfacții, continuă ea, săltând capacul oalei și amestecând cu lingura în mâncare.

Apoi, ridică privirea și se uită atentă la fețele lor.

– Oh, Doamne, spuse ea. Ce mutre de înmormântare. Vreți să discutăm serios, nu-i așa?

– Dacă nu te deranjează.

Își scoase șorțul, îl azvârli pe spătarul unui scaun, după care aduse o tavă, niște pahare și o sticlă.

– S-ar putea să prindă bine, remarcă ea. Haideți, atunci. Înapoi în salonaș. Hai să vedem ce vreți voi.

Foarte sigură pe situație, doamna Verney a ieșit iute din bucătărie și a luat-o în sus pe scări, spre salonaș, cu Flavia pășind după ea și Argyll încheind plutonul, cu tava în mână. Era și el întru totul de acord că problema devenise acută și, în timp ce ambele doamne se instalau pe poziții în fotoliile capitonate, pregătindu-se de luptă, el își făcu de lucru turnând băutura și împărțind paharele.

– În regulă, atunci, începu Flavia. O să vă descriu cum s-a desfășurat ziua în care Forster a murit. În jurul orei prânzului, Jonathan și Edward Byrnes iau masa împreună. Pe la două și treizeci de minute,

Jonathan îl sună pe Forster și îi spune că vrea să discute cu el despre o pictură. O pictură furată. Imediat după aceea, se pare, Forster pleacă de-acasă și se duce la Norwich, unde își golește seiful pe care îl avea la bancă. Mai târziu, în aceeași seară, este vizitat de George Barton, cu care se ceartă urât pe tema iminentei evacuări din casă a lui George. George pleacă de la Forster, fiind văzut de ginerele lui, Gordon. Pe la nouă seara, Forster cade pe scări, își rupe gâtul și moare. Cadavrul lui este descoperit a doua zi dimineață de Jonathan. Gordon, la momentul producerii decesului, era în pat cu Sally, cârciumăreasa; George era în vizită la fiica lui, iar doamna Forster era cu amantul.

– Cu cine?!? exclamă stupefiată Mary.

– Exact cum am spus, se pare.

– Doamne Dumnezeule! Ființa asta continuă să crească în ochii mei, pe cuvânt!

– Da. Oricum, cert este că nimeni nu a văzut, nu a auzit, nu a mirosit, nu a suspectat, nu a intuit sau nu a ghicit că s-a întâmplat ceva rău. Lucru cu care poliția locală este de acord, se pare. Din punctul lor de vedere, dosarul morții lui Forster rămâne închis, atâta vreme cât nu va apărea nicio dovadă temeinică de a redeschide ancheta.

– O mare ușurare, spuse Mary. Toată lumea va fi încântată.

– Și atunci noi ce putem conchide? Că deplasarea lui Forster la Norwich nu a avut nimic de-a face

cu apelul telefonic primit de la Jonathan. Că moartea lui a fost consecința unui accident. Că disponibilitatea lui de a sta de vorbă cu Jonathan despre un tablou de Uccello, furat mai demult, nu a avut nicio legătură cu moartea lui.

Mary Verney, cu un aer placid, asculta atentă, dar nu spunea nimic.

– Chiar și așa, însă, există dovezi că Forster a avut legătură cumva cu dispariția prin furt a unor tablouri. Trei declarații, venind de la trei persoane diferite, care nu se cunoșteau, trimit toate spre această concluzie. Și, bineînțeles, a fost apoi incidentul cu arderea documentelor lui Forster, faptă pe care nu avem cum să nu o legăm de doamna Forster. Aceasta, când vine acasă, află că soțul ei a murit și, de asemenea, că era urmărit de poliție pentru niște furturi de mare anvergură. Posibil să fi știut că era adevărat. De aceea, pentru a-și proteja puținii bani pe care îi are, decide că este necesar să stopeze definitiv investigațiile poliției privind aceste îndeletniciri din viața soțului ei. Sfârșitul poveștii.

Mary Verney continua să pară calmă, însă, din simpatie pentru interlocutoarea ei, se arăta dezamăgită și ea de concluziile nesatisfăcătoare.

– Necazul este, desigur, că, oricât de convenabilă este o astfel de explicație, ea nu pare conformă cu adevărul.

– Oh! Ești sigură?

– Suficient de sigură, da.

– De ce?

– În primul rând, fiindcă poliția spune că și-a luat toate precauțiile necesare pentru ca Jessica Forster să nu afle de la ei că soțul ei era un prezumtiv hoț. I-au pus întrebări despre chestiuni legate de moartea lui. Dar nimic altceva. Se poate ca doamna Forster să fi știut că soțul ei era un hoț versat, însă nu avea niciun indiciu că lucrul acesta ar fi fost cunoscut și de alte persoane, ceea ce ar fi însemnat să fie obligată să ia anumite măsuri. Bun, de unde știa, atunci?

După o lungă tăcere, cât doamna Verney își goli paharul, veni și răspunsul:

– Simplu. Știa de la mine. Eu i-am spus.

– De ce?

– Tu de ce crezi? Nu prea-mi place de ea, însă ideea de a trăi alături de unul ca Geoffrey mi se părea o pedeapsă suficientă pentru o viață de om. Nu era nevoie ca biata femeie să mai sufere din cauza lui, de dincolo de mormânt. Am vrut să o cruț de chinul de a vedea cum niște victime răzbunătoare vin să îi ia tot ce are – sau a avut el. Așa că, atunci când a venit la mine în acea după-amiază, i-am spus că, dacă voia să ia măsuri pentru a se apăra, trebuia să acționeze rapid. Personal, consider că i-am dat un sfat bun.

– Și atunci s-a repezit afară cu chibriturile?

– Nu. Eu m-am repezit afară cu chibriturile. Ea stătea prea mult în cumpănă, indecisă dacă să ia vreo măsură. Mi-a cerut sfatul, i l-am dat. Mi-a cerut ajutorul, am ajutat-o.

– Este un delict grav.

Veselă în continuare, doamna Verney părea să nu se sinchisească:

– Nu văd cum chestia asta schimbă cumva situaţia.

Flavia îi aruncă o privire profund dezaprobatoare.

– Un gest foarte omenos, din partea ta. Păcat, însă, că nu e şi conform realităţii.

– Ba da, este. Era să-mi distrug spinarea, ridicând atâtea maldăre de hârtii.

– Nu la asta m-am referit, ci la motivele tale. Nu i-ai băgat în cap doamnei Forster să se descotoroseasc ă de dovezile scrise privind activitatea de hoţ a soţului ei. Şi nici nu i-ai spus nimic când a venit aici în vizită.

– Nu?

– Nu. Ai ars documentele, pentru a ascunde faptul că nu exista nici cea mai mică dovadă că individul ar fi fost un ticălos. Şi ai făcut asta după ce noi doi ne-am întors de la Londra, iar Jonathan ţi-a zis că vrea să se uite prin hârtiile lui, ca să vadă ce-a vândut din tablourile de-aici.

– Dar ploua.

– S-a oprit când am venit noi.

– Şi de ce să fi făcut asta? De ce să mă intereseze pe mine asemenea lucruri?

– Fiindcă din documentele lui ar fi reieşit, probabil, că te storcea de bani, pe tine şi întreaga familie, şantajându-vă că altminteri va dezvălui faptul că de ani de zile verişoara ta cleptomană luase la rând

conacele unor bogătași din Europa, șterpelind capodopere ale picturii universale.

– Doamne Sfinte! Auzi, ce idee! Ce te determină să crezi asta?

– Suficient de multe lucruri.

– Ca de pildă?

– Forster, pentru început. Ce dovezi există că fura tablouri? Niște sugestii făcute de trei persoane, comentariile lui când a vorbit la telefon cu Jonathan și moartea lui. Numai că stilul lui de viață nu era cel al unui infractor bogat; existau indicii evidente privind lipsa de bani, dar niciun fel de semnal că ar fi avut ceva ascuns pe undeva. Se consideră că ar fi cutreierat toată Europa, ani de-a rândul, furând de ici și de colo, însă nevasta lui zicea că lui Forster nu-i plăcea deloc să călătorească și că, de când se mutaseră aici, rar se întâmpla să plece din Norfolk, până la Londra, întorcându-se seara. Era, într-adevăr, la Florența, când tabloul acela de Uccello a dispărut. Dar la fel era și verișoara ta Veronica, la pensionul lui della Quercia. Adică, la doi pași de Palazzo Straga. Și verișoara ta a fost pe lista de invitați la nunta de la contele de Dunkeld, în 1976, dar el nu a figurat printre oaspeți acolo. Verișoara ta avea reputația de a-și însuși diverse lucruri; pe când, până săptămâna trecută, despre Forster nu se spunea așa ceva. Toate aceste argumente, luate separat sau împreună, nu sunt suficiente pentru a-l achita pe Forster sau a o condamna pe verișoara ta. Dar gândește-te la relațiile lui cu ea.

Veronica Beaumont nu îl plăcea deloc, când erau la Florența, însă asta nu o oprește să îl aducă, ulterior, aici, pentru a avea grijă de colecția ei de artă. De ce? Tablourile de-aici nu aveau nevoie de nicio îngrijire specială. Ea însă îi dă salariu, ca angajat al ei, îi cedează practic o casă și începe să îi transfere și alte imobile, astfel încât, după moartea ei, acestea au intrat în proprietatea lui. O grămadă de bani pentru niște servicii mărunte. Dacă *el* era un hoț, toată situația asta pare absurdă. Dacă însă el era cel care șantaja o hoață, atunci totul devine explicabil.

Mary Verney sorbi din pahar, uitându-se la Flavia cu simpatie. Flavia observă că interlocutoarea ei nu părea indignată și nici nervoasă, din cauza acestei aparente ridiculizări a trecutului.

– Am înțeles. Interesant. Dar nu m-aș încumeta să mă duc la tribunal cu asemenea elucubrații. Nici chiar doctorul Johnson – așa gângav și indiscret cum e – nu ar reuși să convingă niște juriați că o persoană, atât de țicnită cum era biata mea verișoară, ar fi fost în stare să ticluiască planuri atât de perfecte, cum se presupune că ar fi făcut Giotto al vostru, ca să poată fura cu succes atât de multe tablouri. Adică faptul că s-au furat acele picturi este doar o latură a problemei, nu?

– Oh, da. Și sunt sigură că reușitele ei se datorau în mare parte faptului că fura lucruri la întâmplare, nu cunoștea decât aristocrați obscuri și faliți ca ea, ale căror colecții de artă fac parte dintre cele niciodată

catalogate sau asigurate. A fost nevoie de un criminalist ca Bottando, care să deslușească latura metodică din interiorul unei sminteli permanente și să vadă în nebunie o dexteritate inimaginabilă. Cât despre cum se descotorosea de tablourile furate, nu era nicio problemă. Winterton se ocupa de asta.

Mary păru surprinsă auzind numele.

– Winterton? Dar de ce el?

– Haide, Mary, zău așa, exclamă Flavia cu severitate. Nu e cazul să te prefaci. Știi perfect de bine de ce el. El e omul care a fost să discute cu Sandano acum trei luni, ca să afle ce știa acesta despre furtul tabloului de Fra Angelico. Cincizeci și ceva de ani, sau mai mult, cu păr negru și des, așa zice Sandano. Exact ca Winterton; Forster, în schimb, era cărunt și un pic pleșuv în creștet. Bună mutarea, când i-a dat lui Sandano o carte de vizită a lui Forster.

– O mână de ajutor din partea unui vechi prieten de familie?

Flavia se încruntă, contrariată de o asemenea lipsă de inventivitate.

– Cine crezi că i-ar oferi un loc în renumita lui galerie de artă unui negustor de mâna a doua, cum era Forster?! Și cine e dispus să-și riște cariera, ducându-se în Italia ca să mituiască un hoț și să îl implice pe Forster în furtul tabloului de Pollaiuolo? Nu, nimeni nu ar face așa ceva, decât dacă ar fi obligat, Winterton nu e genul de om care să facă asemenea servicii cuiva. Nu ține. Poate îmi spui tu de ce.

Scutim timp și efort, scăpând de joaca asta de-a șaradele.

– Poate că-i o idee bună, replică Mary, sorbind din băutură, punând apoi paharul jos și făcându-și curaj pentru greaua încercare de a fi absolut sinceră.

Măcar așa, se gândea Flavia, nu vor mai trebui să bâjbâie inutil printre atâtea minciuni și eschivări. Mary Verney avea calitatea de a fi extrem de rațională. Știa când era învinsă.

– Winterton și-a clădit cariera exploatând slăbiciunile bietei Veronica, spuse ea, oftând. Lua un procent mare, presupun. Atât de mare, încât prostuța de ea niciodată n-a beneficiat prea mult de pe urma metehnei ei. Avea bani îndeajuns cât să funcționeze onorabil, dar atât. Ceea ce era tipic pentru ea, de fapt. Adică, dacă tot faci pe infractorul, măcar să scoți niște bani din asta, nu crezi?

– Ideea de a-l ucide pe Forster a făcut mereu parte din plan?

– În niciun caz, spuse ea, cu vehemență. Dacă asta aș fi vrut, aș fi putut să-l omor și să isprăvesc o dată pentru totdeauna cu treaba asta. Nu. Voiam doar să scap de el. Prin moartea lui, însă, totul s-a complicat îngrozitor.

– Dar cum ați ajuns să vă pricopsiți cu el aici?

– Forster o cunoștea pe Veronica din Italia, iar când ea a șterpelit tabloul acela de Uccello, el s-a oferit să o ajute să îl vândă. Era doar o modalitate de a i se băga pe sub piele, deși bănuiesc că a scos și el

bani frumoși din pictura aceea. Pe urmă, legăturile dintre ei au încetat pentru mulți ani, până când Forster a fost chemat să organizeze colecția de artă a unui individ din Belgia. A lucrat foarte frumos acolo și a remarcat că un tablou de Pollaiuolo nu era deloc ceea ce părea. Cu mari eforturi, a descoperit ce era de fapt acea pictură și a subtilizat toate documentele de vânzare aferente.

– Care ce erau?

– Care erau în primul rând un contract de vânzare contrasemnat de Veronica și de Winterton, în calitate de dealer care organizase tranzacția, și în al doilea rând o autorizație de export, unde se menționa că provenea din colecția de artă de la Weller House.

– Nu e o modalitate riscantă de a vinde niște tablouri problematice?

– Ba da, evident, din moment ce iată-ne acum aici, discutând despre asta, spuse ea, pe un ton sec. Dar nu e treaba mea să-mi dau cu părerea în cazul ăsta. Dacă te gândești bine, presupun că poți spune că proprietarul inițial al tabloului nu era evidențiat în acte; tabloul fusese ținut ascuns o bucată de timp, nu există nicio dovadă care să arate că nu ar fi provenit din Weller House, iar inventarele de aici erau vagi. Forster a intrat la bănuieli, doar fiindcă o cunoștea pe Veronica și, la un moment dat, după moartea unchiului Godfrey, întocmise inventarul colecției de artă de aici, așa că știa ce conținea aceasta – și ce *nu* conținea în orice caz. Mare ghinion pentru ei.

Oricum, Forster şi-a dat seama ce se întâmplase, de fapt, şi a încercat să profite de situaţie. I-a trimis o scrisoare Veronicăi, a venit aici şi a pus cărţile pe masă, cum se zice: „Salut. Mă mai ţii minte? Ne-am cunoscut la Florenţa. Când ai furat un Uccello. Mă bucur să constat că te ocupi în continuare cu aşa ceva. Pollaiuolo, eh? Şi am documente doveditoare. Cât valorează tabloul?" În faza aceea, înţelegi, Forster habar n-avea ce voia să facă, dar când a ajuns în casă nu i-a luat mult timp până să se dumirească. A început să strecoare mici aluzii, să ceară favoruri, pe urmă bani, pe urmă o casă.

– Dar care era problema cu verişoara ta? Chiar nu putea fi oprită?

– Din nou, nu sunt persoana în măsură să-ţi răspundă la întrebare. *Eu* aş fi oprit-o, dar nu mi-a cerut nimeni. Când s-a întors din Italia, i-a povestit unchiului meu totul, iar el a intrat în panică. S-a sfătuit cu Winterton. Personal, cred că normal ar fi fost să se ducă la poliţie şi să îi ajute să recupereze tabloul. „Scuze, Veronica a avut iar o criză; ştiţi cum e." Pe urmă, ar fi trebuit să o interneze undeva sau să o supună unui tratament psihiatric eficace.

Dar, firește, familia mea nu s-a gândit să procedeze aşa. Primul lucru care îi neliniştea era ca nu cumva să se facă de ruşine. Instinctiv, reacţia lor a fost să muşamalizeze totul, iar Winterton i-a încurajat să creadă că nu va fi deloc greu să facă asta. Sinceră să fiu, nu cred că le-a trecut vreo clipă prin

minte că fusese comisă o *infracțiune*. Așa se comportă niște imbecili ca Gordon Brown; cei din familia Beaumont sunt doar lipsiți de discernământ. Și, desigur, au avut grijă să o țină pe Veronica departe de vânzarea propriu-zisă. În afară de asta, inițial nimeni nu s-a gândit că-și va face un obicei din a fura tablouri. Și pe urmă a fost prea târziu: după ce Veronica atârnase deja pe perete vreo șase astfel de mici achiziții, pe care Winterton le valorificase abil, se compromiseseră și ei deja destul de rău. Să măsluiești false proveniențe? Să manipulezi bunuri furate? Să beneficiezi de pe urma vânzărilor? Cum să poată ei justifica așa ceva? Singura problemă era Forster, însă Winterton s-a priceput de minune să-i bage în cap că era și el la fel de vinovat și că risca să înfunde pușcăria dacă se afla ceva. Perfect, atâta vreme când Forster a crezut că era doar un incident izolat.

Cum spuneam, Winterton și-a clădit o carieră clandestină profitabilă și a recirculat banii într-o afacere legală de negoț cu opere de artă. S-a descurcat foarte bine și a făcut bani frumoși, după ce a descoperit care erau cei mai bogați clienți cu cele mai puține scrupule. E un escroc și un snob, dar prost nu e. Spre deosebire de Forster, care, după ce s-a lansat în chestia asta, nu a mai știut unde să se oprească. A împins lucrurile prea departe, cerând casa asta și toată averea. Știa că Veronica era bolnavă, așa că ajunsese să se viseze mare lord de Weller, probabil. Toată viața a fost și a rămas un arivist. Bun, sigur,

Veronica era țicnită, dar nu nebună de legat: iar el a atacat-o în singura zonă în care ea nu avea cum să nu riposteze violent: mândria familiei ei. Veronica era decisă să păstreze Weller House în familia Beaumont, chiar dacă eu deveneam proprietara. Prin urmare, s-a înfipt cu călcâiele în podea și i-a zis că n-avea decât să-și pună în aplicare odioasele planuri. Forster i-a zis că exact asta va face. Veronica și-a dat seama că omul nu glumește și a pus mâna pe pastile, considerând că asta era singura modalitate de a-l opri. E o interpretare.

– Și alta?

– Alta ar fi că Veronica ia decizia să se predea la poliție, să mărturisească totul și să îl denunțe pe Forster, ca mare șantajist. Și atunci Forster o omoară.

– E o variantă plauzibilă?

– Nu știu, răspunse doamna Verney, ridicând din umeri. Parcă seamănă prea mult cu o melodramă din epoca victoriană.

– Și atunci de ce ai răscolit trecutul? Presupun că tu ai îndemânat-o pe Fancelli să ia legătura cu poliția italiană?!

– În niciun caz. Nu asta era ideea.

– Dar atunci cum s-a întâmplat?

Mary Verney oftă tristă, după care continuă, dând din cap:

– N-am fost niciodată foarte apropiată de restul familiei; știam că Veronica era un pic sonată, dar cam atât. A murit, eu am moștenit această proprietate,

după care mi-am dat seama că era într-o situație financiară catastrofală. Așa că am decis să tai drastic din cheltuieli, iar economia cea mai mare – și cea mai plăcută – a fost să mă descotorosesc de Geoffrey Forster. Și am primit o vizită. Era prima oară când auzeam așa ceva. La început, am râs și i-am zis că nu îl cred. Mi-a sugerat să mă duc să-l întreb pe Winterton. Am făcut asta, iar Winterton mi-a spus întreaga poveste.

A fost un șoc destul de mare, cred că-ți imaginezi. Vasăzică moștenesc un conac impozant, dar aflu că nu moștenisem, de fapt, decât o șandrama care mânca banii și era ținută pe linia de plutire de niște hoți țicniți, o proprietate înglodată în datorii, urmărită de fisc și șantajată de un escroc. Adică, Dumnezeule! Ce mizerie incredibilă. Se punea problema să aflu dacă Forster deținea într-adevăr probe suficiente. Winterton s-a gândit care ar putea fi persoanele în măsură, eventual, să ne dea niște informații despre el, iar singurele două personaje foarte riscante – în afară de Forster însuși – erau Fancelli și Sandano. Nu exista certitudinea că știau totuși ceva, însă era important să aflăm. Prin urmare, Winterton i-a vizitat pe cei doi și s-a asigurat că, dacă ar fi întrebați, ar nega orice apropo de Veronica și ar spune că, în opinia lor, Forster era hoțul; iar eu am studiat toate hârtiile de-aici, distrugându-le pe cele compromițătoare. Și erau enorm de multe, credeți-mă.

– Dar Forster deținea și el dovezile vitale din seiful de la bancă, spuse Flavia, fascinată deja de poveste.

– Exact. Şi noi tot nu ştiam în ce constau acele dovezi. De aceea, Winterton a obţinut nişte declaraţii semnate de Fancelli şi Sandano, în care spuneau, mai mult sau mai puţin, cam ce ţi-au spus şi ţie – că Forster era un hoţ şi că el furase cele două tablouri. Forster avea declaraţii *indicând* că Veronica era hoaţă; noi aveam declaraţii *afirmând* că el era hoţ. Prin urmare, i-am propus lui Forster să tragem linie: documentele lui în schimbul documentelor mele, plus o sumă mare de bani, pentru a-i demonstra că nu am resentimente faţă de el.

– Asta era afacerea despre care vorbea soţia lui?

– Presupun că da. M-am chinuit şi am făcut rost de bani, am pregătit documentele; mai aşteptam doar ultimele câteva mii de lire care să-mi intre în cont. Nu mai lipsea decât acceptul lui Forster.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Pe urmă, a început nebunia, din cauza cretinei de Fancelli. I-a surâs ideea de a spune că Forster furase tabloul de Uccello, înţelegi, fiindcă după treizeci de ani avea ocazia, în fine, să se răzbune pe el.

– Stai un pic. Forster nu era tatăl copilului ei?

– Hm? Oh, da. Exact. Şi s-a purtat oribil, am înţeles. Copilul seamănă cu el, se pare.

– Dar nu fiul lor plătea costurile pentru azil?

– Nu, eu le plătesc. Sau mai bine zis Winterton. Un schimb echitabil pentru declaraţia pe care ne-a dat-o. Unde rămăsesem?

– Fancelli care a vrut să se răzbune.

– Ah, da. Oricum, din păcate voia să facă asta înainte să moară – Winterton mi-a zis că era foarte bolnavă, așa că îmi imaginez că lucrul acesta a și determinat-o să procedeze astfel. Trimite scrisoarea aia la poliție, răscolește lucrurile, iar pe urmă, poftim, Jonathan îi telefonează lui Forster. Grea situație. Mai ales că Forster avea impresia că eu fac joc dublu. Am reușit să-l conving că lucrul cel mai bun era să facem târgul și să distrugem totul, cât mai repede cu putință. Astfel încât cele două așa-zise acuzații lansate de o babă senilă și un hoț sadea să rămână doar niște ipoteze. Și, când s-a ivit ocazia, mărturisesc că n-am pregetat să procedez așa. Forster nu avea prea mult timp. Trebuia să se decidă repede. Da sau nu? Am exercitat presiuni asupra lui. Recunosc, începusem și eu să mă cam panichez. Îmi place să duc o viață liniștită și calmă, iar ce trăiesc acum e departe de așa ceva. Oricum, până la urmă Forster a înțeles raționamentul meu. Urma să mă duc la el acasă, la ora zece, cu dovezile mele și cu un cec. Urma să facem trocul.

– Și s-a întâmplat o nenorocire?

– Un dezastru. L-am găsit pe Geoffrey la picioarele scărilor, întins pe jos și țeapăn de mort. Am rămas înlemnită. Dumnezeu știe cât oi fi stat acolo încremenită. Dar, într-un final, am decis că, fie ce-o fi, să pășesc peste el și mă duc sus să-mi iau pachetul cu documente. Pe urmă, am plecat pe unde venisem.

– Și ai distrus documentele?

– Bineînțeles. Imediat.

– Şi cu asta gata?

– Până când Jonathan nu s-a apucat să umble prin hârtiile lui, găsind inventarul acela, care i-a dat ghes să se agite cu tablourile din casă. Exista oricum riscul ca printre documentele lui Forster să mai fi rămas vreun act dubios. Aşa că am convins-o pe Jessica, explicându-i că era în interesul ei să ardă restul hârtiilor, ca să eliminăm orice posibil risc.

– Şi atunci cine l-a ucis pe Forster până la urmă?

– L-a ucis cineva?! ridică ea din umeri.

– Da, spuse Argyll, dezamăgit. Ştii bine asta.

Urmă o lungă tăcere, Jonathan lăsându-i răgazul să se decidă să vorbească. Nu ştia exact dacă să intervină sau nu, însă ştia sigur că, mai devreme sau mai târziu, adevărul avea să iasă la iveală. Aşa că, probabil, era preferabil să lămurească lucrurile de-acum. Văzând că Mary tăcea cu obstinaţie, Argyll zise:

– Şi eu ştiu la fel de bine, reluă el. V-am auzit. În biserică.

– Ce vrei să spui, Jonathan?

– George Barton l-a ucis pe Forster. L-am auzit când a declarat asta. În sacristie. Zicea că era încântat de fapta lui, că nu-i părea rău deloc şi că Forster şi-a meritat soarta pentru cât de urât s-a purtat cu toată lumea.

Mary se uita la el cu aerul tipic unei gazde care şi-a prins musafirul şterpelind nişte tacâmuri din casă sau îndopând câinele cu bomboane de ciocolată

din cauza cărora animalul a vomat pe covorul persan. Argyll îi zâmbi, cumva jenat.

– Ce-aș putea să spun?! se lamentă el.

Doamna Verney păru să se îmbuneze, îndulcindu-și un pic privirea.

– Știu. Îți faci datoria, nu-i așa?

– Înainte de a trece la discuția despre nuanțele fine ale unei politeți riguroase, îmi dai voie să te întreb dacă este adevărat sau nu?

Cu mult regret, Mary Verney dădu afirmativ din cap.

– M-am decis să am o mică discuție cu el, după cele aflate de la Sally. Mi se părea plauzibil și mi-era teamă de tot ce putea fi mai rău. Din păcate, am avut dreptate. George Barton devine foarte violent atunci când bea mult. A fost doar un accident. Dacă nu pune alcool în gură, George e bun ca pâinea caldă. Ai auzit că Forster voia să îl evacueze din casă?

– Da. Și?

Mary oftă ușor, după care îi explică. Simplu de tot. George se dusese la Forster ca să îl roage să fie înțelegător. Forster îl dăduse practic afară. George a plecat, s-a îmbătat criță, l-au apucat pandaliile și s-a dus înapoi la Forster.

– Sunt sigură că nu a vrut să-i facă niciun rău, dar se pare că a urcat după el pe scări, l-a înșfăcat de braț, trăgându-l cam tare, iar Forster s-a rostogolit în jos pe trepte, căzătura fiindu-i fatală. Desigur, astea sunt ipotezele mele. George nu mi-a mărturisit textual că

el ar fi făcut asta. Fiica lui e în stare să jure cu mâna pe inimă că George a fost cu ea toată seara – cum presupun că a și făcut deja. Iar eu, dacă aș fi întrebată, aș spune că ideea mi se pare de-a dreptul ridicolă. Nu, de la mine poliția n-ar scoate niciun cuvânt.

– Cum rămâne cu justiția? Legea și ordinea?

– Ce calitate am eu să discut despre asta în împrejurările date?! spuse ea, ridicând din umeri. S-o ia naibii de justiție. Eu țin la George. Ce dreptate s-ar face, mă rog, dacă George ar înfunda pușcăria?!

– Nu crezi că e rolul unei instanțe de judecată să decidă în asemenea chestiuni?

– Cred că voi avea aroganța de a decide singură în cazul de față, scutind astfel pe toată lumea de alte bătăi de cap.

– Dar...

– Nu, spuse ea, ferm. Niciun „dar". Am luat deja hotărârea. N-aveți decât să procedați cum vreți în privința mea. Însă eu nu voi depune mărturie împotriva bietului George. Și am convingerea că, fără ajutorul meu, nu vor exista suficiente dovezi pentru a face ceva.

– Bietul George i-a rupt gâtul unui om. După care a plecat și l-a abandonat acolo, spuse Flavia, înfuriindu-se un pic. Și tu spui că nu te interesează?!

– Nu în mod deosebit.

După această ultimă afirmație, în cameră se așternu o lungă tăcere.

– Ce se va întâmpla cu mine acum? reluă Mary Verney.

– Vei fi învinuită de tentativă de obstrucționare a justiției în nenumărate ocazii, asta în cel mai bun caz, presupun. Uneltire în scopul favorizării infractorului, de asemenea.

– V-am zis eu că am făcut o mare greșeală acceptând moștenirea asta, spuse Mary, pe un ton amărât. Ce simplă și liniștită a fost viața mea până atunci. Fir-ar ea să fie de familie afurisită. Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri. Dar să știți că nu am urmărit altceva decât să pot ieși din groapa asta săpată de alții înaintea mea.

Jonathan și Flavia se uitau la ea cu compasiune.

– Îmi imaginez că Winterton nu va recunoaște nici în ruptul capului că ar fi avut de-a face cu vânzarea tablourilor, așa cum nici George nu va admite că a fost acasă la Forster, spuse Argyll, pe un ton lugubru. Nu ai informații decât despre traseul unuia dintre tablourile furate de Giotto, iar Forster a subtilizat toate dovezile privind proveniența acelui tablou. Pentru ca Mary, ulterior, să distrugă definitiv dovezile șterpelite de Forster. Nu spun că nu ai putea descoperi până la urmă ceva, însă mie mi se pare că ar fi ca atunci când cauți acul în carul cu fân. Și asta în niciun caz în timp util pentru ședința lui Bottando de mâine.

O nouă tăcere. Flavia se gândea cât de multă dreptate avea Argyll.

– O perspectivă cam sumbră, nu-i aşa?! continuă el nemilos, dând glas gândurilor ei.

– La ce te referi?

– Nicio pictură din lista aceea de vreo treizeci de tablouri dispărute. Nimic concret apropo de Winterton, decât posibilitatea ca Sandano să accepte să îl identifice, dar cine l-ar crede pe Sandano, oricum? Niciun asasin prezumtiv în cazul lui Forster. Şi, mai rău decât toate, acum trebuie să anunţi că sublimul maestru tâlhar poreclit Giotto era în realitate o babă dilie. În momentul în care Argan va trâmbiţa în tot departamentul că Bottando a vânat de ani buni o nebună, care l-a dus mereu pe piste false, şeful tău va ajunge de râsul tuturor poliţailor. Nu va mai avea nicio şansă, sărmanul om.

– Ştiu. Dar ce-aş putea eu să fac acum?

– Winterton ştie unde au fost plasate toate aceste tablouri furate?

– Precis, spuse Mary. Ceea ce nu înseamnă că vă va spune şi vouă.

– Nu se poate să nu fie conştient că, mai devreme sau mai târziu, va ieşi ceva la iveală, dacă investigaţiile vor continua asiduu. Pe când, dacă i se oferă garanţia beton că acest dosar va rămâne închis pentru totdeauna...

– Jonathan, îl întrerupse Flavia nerăbdătoare. Unde vrei să ajungi cu raţionamentul ăsta?

– Tu eşti cea care îmi spui mereu că, de multe ori, un mic compromis pare întru totul justificat.

Iar Bottando nu omite niciodată să declare că treaba voastră în acel departament este, în primul rând, să recuperați niște opere de artă, ripostă el, sfidător.

– Da, într-adevăr, așa spune Bottando.

– Bun, și-atunci nu crezi că asta ar cam trebui să facem și noi?

Flavia știa perfect la ce făcea aluzie Jonathan, care gândea exact cum ea se căznea să evite să gândească. Asta pățești când trăiești cu cineva. Cu un oarecare efort, Flavia putea eventual să pună pe primul plan instinctul ei de conservare. Nu putea să-l împiedice însă pe Argyll să acționeze într-un fel sau altul.

Așadar, Jonathan le povesti ce avea în minte, inițial cam timid și ezitant, dar pe urmă cu tot mai multă convingere, pe măsură ce își confirma singur că soluția propusă de el era singura modalitate logică de a ieși din impasul în care se aflau. După un ceas de explicații, reuși să le convingă pe amândouă că așa trebuia procedat. Pe urmă, Mary Verney a dus-o rapid cu mașina pe Flavia la Norwich, unde aceasta a reușit să prindă ultimul tren înapoi spre Londra. Au plecat într-o grabă atât de mare de la conac, încât Flavia și-a uitat acolo aproape tot bagajul cu haine. Arygll i-a promis că-i va aduce totul, la întoarcerea în Italia.

La gară, Flavia l-a sărutat în fugă pe Argyll.

– Ne vedem peste câteva zile, a zis ea. Îți mulțumesc pentru sfaturi; nu cred că m-aș fi putut descurca în toată povestea asta fără tine. Mi-am schimbat

părerea despre tine și nu mai spun că nu ești suficient de dur, cum ziceam mai demult. Împreună, amândoi, cred că am făcut destule compromisuri, cât să ne ajungă toată viața.

Întrunirea a avut loc în sala de ședințe a ministerului, într-o atmosferă sumbră. Cincisprezece persoane s-au adunat acolo pentru a asista la execuția publică a lui Bottando și la jertfirea lui pe altarul eficienței organizaționale simplificate. Mulți au participat fără nicio tragere de inimă; câțiva îl simpatizau pe general și aveau o părere bună despre el. Alții se bucurau că el era victima, și nu ei. Mult mai mulți erau cei care îl detestau pe Argan, cu tot ce simboliza el.

Niciunii, însă, nu puteau face prea mult și, pe ansamblu, nu erau dispuși să încerce, oricum. A fi de partea unui coleg era un gest frumos. Dar reclamațiile răspândite de Argan în tot departamentul îi determinau să considere că de data asta Bottando o încurcase. Dacă vrei să ripostezi când ești atacat, trebuie să alegi cel mai bun câmp de luptă cu putință. Iar vechea gardă decisese, în grup, să își păstreze forțele pentru o ocazie mai favorabilă.

Când a pășit în sală, urmat de Flavia, care era foarte agitată, Bottando a înțeles că ea era singura persoană care îl va susține acolo. Și, probabil, că nu va putea face prea mult, fiind complet sleită de oboseală: plecarea în pripă la Londra, unde târguiala

obositoare cu Winterton a durat trei ceasuri, până când acesta a acceptat să coopereze cu poliția; pe urmă zborul cu avionul înapoi la Roma, când s-a frământat tot timpul chinuită de remușcări și de mustrări de conștiință, fiindcă nu era sigură că procedase bine, iar în final o informare rapidă între patru ochi cu Bottando, pentru a-i furniza muniția necesară în înfruntarea ce avea să urmeze. A vorbit numai ea: generalul, de un calm remarcabil, a ascultat-o cu atenție, i-a mulțumit, după care a urcat-o pachet în mașină. Ședința, i-a explicat el, fusese devansată și începea mai devreme.

Lucrările au fost deschise de către ministru, un individ șters și inofensiv, care nu avea suficientă personalitate încât să respingă sfaturile subalternilor săi, atunci când aceștia își puneau în minte să obțină ceva. Măcar, în stilul lui caracteristic, a prezentat situația în termeni destul de vagi, ca o spălare pe mâini verbală ce denota că, orice s-ar întâmpla până la urmă, speranța lui era ca nimeni să nu creadă că el ar fi purtat cumva vreo răspundere. După aceea, s-au îndeplinit procedurile de rutină și, ca un fel de antrenament de încălzire, a izbucnit o ceartă aprigă pe tema insignifiantă a întocmirii procesului-verbal, ceea ce nu a făcut decât să demonstreze cât de încinse erau spiritele în sală.

Și apoi a venit rândul lui Argan să ia cuvântul, vorbind calm, moderat și, de aceea, cu atât mai periculos, de fapt.

Expunerea lui a demarat lent, pornind de la chestiuni structurale, pentru ca treptat să atragă atenția adunării asupra modului în care se luau deciziile în departament, subliniind că, în ultimă instanță, responsabilitatea în această privință îi revenea doar lui Bottando. După aceea, a prezentat cifre statistice despre numărul infracțiunilor și numărul recuperărilor și al arestărilor. Până și Bottando recunoștea că nu era nimic greșit în acea analiză.

– Iată, așadar, tot atâția indicatori lipsiți de sens și anoști, continuă Argan, cu indiferență. Și sper că mă voi face mai clar înțeles, referindu-mă la câteva incidente speciale. În ultimele două săptămâni, s-au produs câteva infracțiuni de o gravitate mai mare sau mai mică, dar niciuna dintre ele nu a fost soluționată sau nici măcar investigată în mod competent. Generalul Bottando vă va spune negreșit că toate aceste cazuri nu aveau cum să fie rezolvate într-un timp atât de scurt. Că delictele din domeniul operelor de artă trebuie să ajungă întâi la maturitate, așa cum se coc fructele pentru a putea fi culese. Pe durata mai multor generații, dacă e necesar. Personal, eu nu sunt de acord. Eu cred că o activitate bine organizată și adecvat direcționată ar conduce la o creștere procentuală a cazurilor soluționate. Să batem fierul cât e cald. Aceasta ar trebui să fie deviza.

În mod evident, motto-ul departamentului, așa cum este condus acum, nu este acesta. Când un șantier arheologic etrusc de o importanță majoră este

jefuit, generalul Bottando o trimite pe una dintre fetele din subordine să discute cu o bătrână, care are resentimente legate de o infracțiune de acum treizeci de ani. Când o galerie de artă de pe via Giulia este luată cu asalt de tâlhari, credeți că se face vreo anchetă? Nu: aceeași fată dă o fugă în alt oraș, ca să stea de vorbă cu un infractor condamnat, despre o poveste cu cocoșul roșu și o babă știrbă. Delictele și furturile se înmulțesc vertiginos, dar noi plecăm în Anglia, ca să umblăm după cai verzi pe pereți.

Și de ce? Fiindcă generalul are o teorie preferată. De ani buni, deja, în ciuda dovezilor care arată implicarea crimei organizate în majoritatea delapidărilor din domeniul artelor și în ciuda faptului că tehnologia de rutină este incontestabil superioară, generalul Bottando a fost obsedat de un concept romantic și demodat. Pe scurt, domnia sa crede în prototipul criminalului magistral, acea figură misterioasă care umblă liberă, fără să fie niciodată prinsă. Nimeni, în afară de generalul Bottando, nu bănuiește măcar existența acestei persoane, desigur. Niciun polițist din Europa nu este de acord cu el. Orice om cu capul pe umeri știe că o asemenea viziune este complet absurdă. Dar, folosind un raționament întru totul denaturat, poți dovedi orice – și în calitate de fost istoric al artelor, credeți-mă că știu.

O mică băşcălie, se gândea Bottando, cu un aer distrat. E sigur pe el. Dar, normal, așa trebuie să fie. Folosește exact aceleași tehnici. Știe la fel de bine ca

mine că eu nu am crezut niciodată în Giotto. Știa că nici nu m-am mai gândit măcar la teoria asta de mai mulți ani. Știe că Flavia a vorbit cu Sandano doar câteva minute. Și știe, mai ales, că lucrurile nu ar fi mers niciodată mai departe dacă el nu și-ar fi îndreptat atenția asupra cazului și nu s-ar fi apucat să manipuleze lucrurile. Tolomacul.

Și Argan perora în continuare, referindu-se la riscurile de a aplica niște teorii contrafăcute unor dovezi neadecvate, ducând astfel la irosirea eforturilor depuse de poliție. Disciplina, spunea el. Controlul riguros, bine coordonat, pentru a focaliza acțiunea acolo unde sunt urgențe. Vremuri de austeritate economică. Nu e loc în lumea modernă pentru intuiție, pentru o abordare bazată pe ipoteze de lucru improbabile. Se cere să nu risipim resursele poliției – nu ale contribuabililor, de fapt? O justă valorificare a banilor. Eficiența costurilor. Productivitate. Autoritate. Valori motivaționale. Responsabilitate.

Nu omisese niciunul dintre termenii jargonului la modă, apăsând pe absolut toate punctele nevralgice ale conceptelor de management eficient. Argan a încheiat prin a recita toate clișeele la modă; funcționarii publici adunați acolo se umflau în pene radioși, auzindu-l cum debita toate devizele specifice activității lor. Oricum, unii ca ei nu ar fi avut cum să îmbrățișeze cauza lui Bottando, probabil. Dar până și polițiștii din sală păreau cumva stânjeniți. Iar ei erau cei pe care generalul trebuia să-i recâștige de partea lui.

Flavia, care detesta profund tot ce spunea individul, în special aluziile răutăcioase la fetele prostuțe din departament, se uita fioroasă și amenințătoare din poziția ei de subalternă plasată în capătul mesei, folosindu-și toată puterea de voință pentru a se abține să nu se ducă la el și să nu-l pocnească zdravăn.

– Domnule general? spuse ministrul cu un zâmbet jenat. Ați fost nevoit, din păcate, să ascultați un rechizitoriu destul de critic la adresa departamentului dumneavoastră. Sunt sigur că doriți să răspundeți.

– Da, așa presupun, spuse Bottando, aplecându-se în față, pregătindu-și ochelarii de citit și punându-și-i pe vârful nasului, ca să poată privi la cei din jurul mesei cu un aer mai profesoral. Mă întristează faptul că *dottore* Argan, după ce a stat atât timp în departament, și-a format, se pare, o opinie atât de proastă despre felul în care lucrăm noi. Eu am încercat să-i spun că departamentul a fost înființat pentru a apăra patrimoniul național și a recupera operele de artă furate, atunci când este posibil. În câteva ocazii, când a apărut un conflict între prinderea criminalului și recuperarea unor lucruri importante, noi am fost instruiți să țintim întotdeauna cel de-al doilea obiectiv amintit. Atenția pe care o acordăm în anchetele noastre este direct legată de aceste principii; în cazul jafului de la șantierul arheologic etrusc, s-a comis o agresiune și cazul a fost preluat de carabinieri: ne-am oferit să îi ajutăm, dar ni s-a spus că nu este necesar.

– Astea sunt niște dispute birocratice meschine, privind delimitarea competențelor, și n-ar trebui să ne mai preocupe acum, mormăi morocănos Argan.

– Sigur că da, continuă Bottando, noi stăm cu urechile ciulite, oricum, folosind rețelele de informare pe care ni le-am făurit de-a lungul anilor. Elementul *uman* de detecție care, îndrăznesc să spun, nu va putea fi înlocuit niciodată de niciun computer.

– Hm, și ce-a produs acest element uman?! pufni Argan, disprețuitor.

Bottando oftă, auzindu-i remarca. Pe urmă, nefiind capabil să dea un răspuns pe măsură, se aplecă și luă în mână o cutie de pe masă. Tacticos, piesă cu piesă, scoase afară obiectele dinăuntru, făcându-le să circule din mână în mână.

– Treizeci și nouă de figurine etrusce, spuse el, urmărind cu atenție mișcarea statuetelor de la o persoană la alta. Descoperite de dimineață sub patul unei bătrâne din Viterbo.

Urmă o pauză, după această mică lovitură de teatru. Într-un târziu, Argan își recăpătă cumpătul:

– Sper să le fie returnate rapid proprietarilor de drept, zise el. Este bine cunoscută tendința unora de a-și decora biroul cu bunuri furate.

Bottando îi zâmbi radios.

– Vor fi returnate imediat ce vor fi îndeplinite toate formalitățile necesare. Însă aș vrea să se consemneze deja că eu, personal, sunt deranjat de pierderea de timp pe care a cauzat-o acest caz mărunt.

Adică, vreau să spun că, în situația în care cumnatul distinsului *dottore* Argan i-ar fi plătit pe tâlharii care au furat antichitățile de pe situl arheologic *pentru el,* tâlharii nu s-ar fi simțit îndreptățiți din punct de vedere moral să vină să-i spargă galeria de artă, pentru a le lua înapoi. Onoare de hoț.

Bottando aruncă o privire prin sală. Am dat lovitura, își zise el, observând cu cătă dezaprobare se uitau toți la Argan. Și lui Argan îi pierise zâmbetul de pe față.

– Ți-am zis eu, șopti el către Flavia. Nu ataca niciodată un leu bătrân până nu ești sigur că e știrb complet. Și acum, continuă el cu voce tare, adresându-se asistenței, ajungem la chestiunea mult mai importantă a dosarului numit Giotto.

Flavia îl trăgea discret de mânecă, murmurând să iasă afară cu ea câteva clipe, fiindcă voia să-i spună ceva. Nu acum, Flavia, se gândi el. Mă simt prea bine.

– Așa cum remarca *dottore* Argan, spunea acum Bottando, cazul a fost mult timp doar un șir de vagi supoziții de-ale mele. Eu – departamentul meu – am urmat procedura de rutină. Crimele nerezolvate sunt revizuite periodic, pentru a vedea dacă nu se potrivesc cu diverse noi dovezi, aparent necorelate cu datele din dosarele vechi. În acest proces, țin să spun, intervine *experiența profesională,* care conferă discernământul necesar. Capacitatea de a depista o posibilitate și de a o desface în elementele ei componente. Talentul de a vedea *forma* unei crime. Permiteți-mi

să subliniez că, deşi *dottore* Argan a avut acces nelimitat la conţinutul dosarului original, pe care înţeleg că l-a studiat cu multă atenţie, nu a fost în măsură să vadă vreo posibilitate demnă de a fi exploatată. Experienţa mea, continuă el pe un ton superior, şi dexteritatea practică a domnişoarei di Stefano, aici de faţă, au putut sesiza astfel de posibilităţi.

Dintr-un motiv necunoscut, *signorina* di Stefano părea mai mult disperată decât mândră de acest tribut. Flavia şi-ar fi dorit enorm ca Bottando să tacă din gură. Generalul câştigase lupta. Chiar avea nevoie de o victorie totală?

Aşa se părea.

– Lucrurile la care *dottore* Argan s-a strâmbat cu dispreţ noi le-am cercetat. Ceea ce el a respins imediat drept un păienjeniş de absurdităţi noi am analizat şi, destrămând trama aparenţelor, am încercat să dăm de capătul firului. Şi ceea ce *dottore* Argan ar fi aruncat la coşul de gunoi noi am valorificat, ajungând la o concluzie care, nu mă sfiesc s-o spun, sunt fericit să o consider drept cea mai mare reuşită din cariera mea. Dacă se pune problema de a analiza felul meu de a conduce departamentul, sunt împăcat la gândul ca reperul judecăţii să fie chiar dosarul în cauză.

Această declaraţie îndrăzneaţă a produs un efect interesant; în fond, unde s-a mai pomenit în lumea birocraţiei ca o persoană să facă nişte declaraţii atât de incredibile, dar totodată atât de intransigente.

Flavia, încă nervoasă, sucea și răsucea pixul între degete, uitându-se spre cei din capul mesei.

– Cât despre individul pe care eu l-am poreclit Giotto și despre a cărui existență *dottore* Argan este sceptic, acum sunt în măsură să adaug informații substanțiale teoriei mele inițiale. Numele acestui om era Geoffrey Arnold Forster, și noi putem dovedi asta. Identitatea lui a fost descoperită fiindcă noi am plecat urechea la vorbele unor ticăloși și la spusele unor bătrâne senile, și fiindcă noi avem dexteritatea și experiența necesare pentru a ne da seama când martorii noștri spun adevărul și când mint.

Dovezi? Bottando continuă să vorbească, pe fondul întrebărilor care izbucniseră în sală. Sigur că da. Chiar dacă dezaprobai folosirea mărturiei lui Sandano, exista depoziția făcută de *signora* Fancelli; Flavia uitase să-i spună de împrejurările în care o obținuse. Declarația lui Arthur Winterton care, spunea Bottando, era renumit pe piața internațională a comerțului cu opere de artă drept un comerciant de o integritate morală ireproșabilă. Mărturia lui Mary Verney, potrivit căreia Forster susținuse că vindea tablouri chipurile din colecția de artă de la Weller House. Confirmarea venită de la Jonathan Argyll, care susținea că acest lucru nu era adevărat. Posibilitatea ca Forster să o fi ucis pe Veronica Beaumont, atunci când ea a descoperit că individul se folosea de numele familiei pentru a comercializa picturi cu proveniență dubioasă și l-a

luat la întrebări. Faptul că soția lui i-a ars documentele, pentru a distruge orice dovadă privind afacerile lui. În fine, posibilitatea ca Forster să fi fost ucis din ordinul vreunui client nemulțumit – deși era improbabil ca acest lucru să poată fi demonstrat, deoarece dosarul se afla în mâinile poliției britanice, care nu dispune de un departament cu vechimea și experiența cerute de anchetarea furturilor unor obiecte de artă.

Bottando făcu o pauză, de dragul efectului teatral, și fiindcă voia să studieze cum reacționau cei din sală. Se foiau toți pe scaune, luați prin surprindere de autoapărarea lui puternică. Argan însă părea din nou un pic mai relaxat, știind că deocamdată generalul nu scosese la iveală *dovada* pe care pretindea că o avea. Se pregătea să contraatace. Bottando așteptă până când adversarul lui era gata să se lingă pe buze anticipând succesul, după care, zâmbindu-i dulce, scoase o foaie de hârtie.

– Și, mai presus de toate, există acest document, continuă el, punând hârtia pe masă și uitându-se spre ea, reverențios.

O lăsă acolo o fracțiune de secundă, într-o liniște desăvârșită ce denota că toți cei prezenți, fie ei cât de neperspicace, știau că urma punctul culminant.

– Acest document a fost găsit în dosarele lui, tot de către unul dintre oamenii mei. Dar ce scrie aici? întrebă el, retoric, uitându-se prin sală, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă mâini ridicate ca la școală.

Scutură din cap, ca și cum răspunsul ar fi fost o bagatelă.

– O listă a clienților lui Forster, spuse el, cu dezinvoltură. Tablourile pe care le-au cumpărat aceștia. Și locurile din care au fost furate. Atâta tot. Nu e completă, probabil, însă în opinia mea constituie una dintre cele mai extraordinare descoperiri din istoria furturilor de obiecte de artă. Nouăsprezece picturi, douăsprezece furate din Italia și pictate de Uccello, Martini, Pollaiuolo, Masaccio, Bellini și mulți alții. Toate pe lista delictelor săvârșite de mâna lui Giotto, în a cărui existență *dottore* Argan a refuzat să creadă. Laolaltă, formând o colecție majoră pe care orice muzeu s-ar mândri să o dețină. Știm unde se află tablourile și, probabil, pe multe dintre ele le vom putea recupera. Identificarea lor reprezintă un triumf pentru departamentul meu întreg.

Poate, spre sfârșit, tonul lui devenise un pic cam necruțător, însă Bottando era decis să spulbere orice urmă de îndoială. A făcut să circule din mână în mână lista pentru care Flavia se tocmise cu Winterton în seara precedentă, astfel încât toți să poată admira realizarea lui. Și, în timp ce toți cei aflați în sală examinau lista picturilor furate, Bottando a continuat să-și expună diversele opinii pe tema competenței și a experienței profesionale, precum și a pericolului de a crede că viața reală ar putea fi redusă la o diagramă de responsabilități administrative; nu a omis să vorbească nici despre necesitatea unei continuități

pe termen lung în desfășurarea activității departamentului, evidențiind riscurile unor schimbări permanente menite să țină pasul cu ultimele capricii și mode. A explicat, apoi, cât de laborioasă și meticuloasă este munca unui criminalist, orice economie de resurse nefiind decât un implicit rabat de la calitate; și a atras atenția asupra datoriei de a avea un comportament rațional și obiectiv, fără să cazi în capcana de a favoriza niște infractori, doar fiindcă ești rudă cu ei.

Și, mai presus de toate, Bottando a insistat asupra obligației de a da dovadă de un devotament absolut, de integritate morală și de onestitate. Rostind aceste ultime cuvinte, privirea lui s-a îndreptat, deloc întâmplător, înspre Argan.

Discursul generalului, rostit pe un ton blând, calm, plin de regret, a fost ca o muzică a sferelor pentru urechile polițiștilor prezenți la ședință, care acum se uitau la el cu un fel de venerație. Atmosfera întrunirii se schimbase aproape cu o sută optzeci de grade. Acum, cei care veniseră acolo ca aliați convinși ai lui Argan nu mai aveau tăria să se uite cu fruntea sus la el. Deocamdată, cel puțin, apetitul lor pentru reforme radicale scăzuse considerabil, ideea de a-și risca pielea pentru un om care avusese nesăbuința de a le periclita funcția părându-li-se absurdă.

Bottando a primit un vot de încredere unanim. În mod ciudat, doar Flavia părea încă tristă. Probabil, din cauza încordării și a oboselii, se gândea generalul. Va avea nevoie de câteva zile ca să-și revină și

să-și dea seama, odată cu toți ceilalți, cât de extraordinare erau rezultatele investigațiilor ei.

Până și Argan l-a felicitat pentru soluționarea excepțională a dosarului. Lui Bottando i se făcuse cumva milă de el.

În fine, vorba vine.

17

Triumful lui Bottando a devenit coșmarul lui Jonathan Argyll. Când se despărțise de Flavia, la gara din Norwich, era un om pe deplin mulțumit. În opinia lui, fusese în măsură să dea niște sfaturi bune, fie ele și neortodoxe, rezultatul cumpănirii unor ipoteze de lucru menite să asigure un deznodământ avantajos pentru toți. Raționase rapid, intransigent și operativ, așa cum se cere în asemenea situații. Se simțea un pic stingher în pielea acestui nou personaj îndrăzneț și ferm, însă avea convingerea că se va obișnui cu timpul. Nu mai rămânea decât să transfere noua lui personalitate în profesia de negustor de opere de artă, și totul avea să fie minunat. În curând, va trebui să discute cu Mary Verney despre Leonardo. Buna dispoziție a durat tot drumul înapoi la Weller House, însoțindu-l până la culcare și asigurându-i o noapte cu somn liniștit.

A doua zi, însă, optimismul din ajun avea să se risipească repede; de fapt, pentru Jonathan totul a luat brusc o altă întorsătură când, în timp ce își savura oul la micul dejun, Mary Verney a băgat capul pe ușă și l-a chemat la telefon.

– Te caută inspectorul Manstead, zise ea. Vrea să te salute.

Manstead, politicos și amabil, sunase doar ca să-i mulțumească lui Argyll pentru ajutorul dat și ca să îi spună, totodată, cât de mult îl impresionase excepționalul spirit deductiv de care dăduse dovadă Flavia pe parcursul anchetei.

– Niciodată n-am putut crede că Forster era un hoț, să știi, mărturisi el. Asta ca să vezi cât de ușor te poți înșela în viață. Mă îndoiesc că vom putea să ne dumirim vreodată în privința cauzei morții lui, spuse el. Însă lista aceea de picturi pe care ai găsit-o a fost ca o bombă. Păcat că n-ai remarcat-o de prima oară când te-ai uitat printre hârtiile lui. Bine măcar că ai avut intuiția de a mai căuta o dată.

– Ah, da, spuse Argyll. Mi-am uitat pixul acolo. În biroul lui. Și m-am dus să-l caut.

– Extraordinar, ce noroc am avut că lista asta nu a fost arsă împreună cu restul hârtiilor. Afurisita aia de nevastă a lui. Dacă nu m-ar fi implorat Flavia, Jessica Forster ar fi fost acum pusă la zid, pentru cât ne-a sabotat toată investigația.

– Clemența este un gest nobil, spuse Argyll. Femeia a suferit îndeajuns, trăind atâția ani lângă un om ca Forster.

– Adevărat. Și înțeleg că a rămas acum fără niciun sfanț. Dumnezeu știe unde s-or fi dus toți banii lui Forster. Probabil că a câștigat ceva bănet, din toate lucrurile pe care le-a șterpelit.

– Cineva zicea că avea patima jocurilor de noroc, sugeră Argyll.

– Zău?! spuse Manstead, surprins. N-am auzit până acum. Prespun că e un zvon din breasla dealerilor de artă, nu?

– Cam așa ceva.

– Nu contează, de fapt. Dacă reușim să recuperăm tabloul de Pollaiuolo, ne vom declara mulțumiți. Adică, înțelegi, da, noi știam unde e tabloul, însă acum, deținând aceste indicii suplimentare despre faptul că a fost achiziționat cu bună știință ca fiind o pictură furată, ne va fi mai ușor să îl luăm înapoi.

– Dar Pollaiuolo figura pe listă? spuse Argyll, simțind subit un nod în stomac, în momentul în care un fel de negură începea să i se risipească de pe creier.

– Sigur că da. De ce?

– Nimic. Doar că n-am observat. Din cauza emoției, presupun. Spune-mi, figura și Uccello acolo?

– Sigur că da. Era primul. Chiar nu te-ai uitat deloc pe listă? Probabil că erai într-o stare de surescitare și nu mai vedeai nimic.

– Exact. O stare de surescitare.

Sub asaltul acestor mici detalii neașteptate, starea de voie bună începea să se risipească rapid, astfel încât, atunci când a ajuns înapoi în fața oului deja aproape sleit, Jonathan era într-o dispoziție sufletească sumbră. Unde o luase totul razna? Era foarte posibil ca el, Jonathan, să fi făcut o greșeală, însă nu putea crede că Flavia nu ar fi sesizat imediat. În fond, asta era meseria ei. Dar, desigur, Flavia se bizuia poate prea mult pe informațiile culese de el, ceea ce ea nu făcea îndeobște. Dacă el nu s-ar fi amestecat, ea ar fi făcut singură toate conexiunile. Dar, din moment ce Argyll nu-i relatase amănunțit despre cum săpase el prin arhivele din Weller House, și nici despre peregrinările lui printre mormintele din cimitir, cum să poată ea să pună cap la cap niște date disparate?

În fine, poate doar își făcea probleme prea multe, fiind prea susceptibil, își zise el, holbându-se posomorât la felia de pâine prăjită. Și, totuși, probabil că nu, adăugă el peste câteva clipe, când deschise și citi o scrisoare pe care poștașul o adusese, în timp ce vorbea la telefon. Misiva îi dădu lovitura de grație.

Era de la Lucy Garton, care îi raporta că Alex, cel care se ocupa de Italia, își permisese în fine să iasă la un lung dejun în oraș, după o perioadă de zel la serviciu, cum nu mai vădise niciodată, iar ea profitase de ocazie pentru a scotoci prin dosarele lui. Din tonul scrisorii reieșea nemulțumirea expeditoarei. Iritarea ei, de fapt, când îi reproșa că, în ciuda fermei

convingeri afișate de Argyll, Geoffrey Forster nu vânduse nicio pictură italienească prin casa de licitații unde lucra ea.

Argyll, mai mult sau mai puțin, știa acest lucru deja, desigur, așa că informațiile din scrisoare nu au fost un șoc pentru el. Ceea ce l-a surprins un pic a fost enunțul plin de indignare prin care Lucy Garton îi spunea că Forster vânduse, de fapt, în ultimii doi ani, patru tablouri și că toate erau englezești. Mai precis, unul dintre ele provenea din colecția de artă de la Weller House și fusese evaluat chiar de Lucy. Aceasta era dispusă să jure pe reputația ei de expert în opere de artă că pictura era, într-adevăr, ceea ce Forster spusese că ar fi, iar pentru a dovedi acest lucru îi trimitea lui Argyll catalogul licitației în același plic cu scrisoarea. De fapt, încheia ea, ce era toată povestea asta? Cum să poată obține ea mult-meritata promovare în firmă, dacă Argyll nu-i livra materia primă necesară? Își dădea el seama cât de mult risca acum să-l coste acea invitație la masă?

Argyll se uită la mențiunea bifată în catalog și își blestemă ziua în care îi venise ideea să se ducă la afurisita de Lucy. Pe pagina catalogului, Lucy încercuise articolul cu numărul patruzeci și șapte. Un portret, școala lui Kneller, înfățișând-o pe Margaret Dunstan-Beaumont, vândut cu o mie două sute cincizeci de lire sterline, provenind de la Weller House. O chitanță fotocopiată a tranzacției de vânzare era semnată de Veronica Beaumont.

Argyll scutură din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Cum de îi scăpase aşa ceva? Îl derutase povestea cu desenul acela păcătos, asta era explicaţia, se gândea el. Şi nu era decât o chestiune de simplă aritmetică, de fapt. Margaret Dunstan-Beaumont murise în 1680, la vârsta de şaizeci de ani. Kneller începuse să lucreze în Anglia pe la mijlocul anilor 1670. Prin urmare, un portret al lui Margaret Dunstan-Beaumont, pictat de Kneller, ar fi trebuit să arate o femeie de cel puţin cincizeci şi cinci de ani.

Din ce în ce mai speriat de deducţiile sinistre care îi bulversau mintea, Argyll porni spre sufragerie şi se uită la portretul despre care se spunea că ar fi fost al lui Margaret Dunstan-Beaumont, cu mult mai multă atenţie decât înainte. Pânza era murdară şi mohorâtă. Totuşi, oricât ar fi încercat să se autosugestioneze, îi era imposibil să se convingă singur că portretul din faţa lui ar fi înfăţişat cumva o femeie la vreo cincizeci şi ceva de ani. Subiectul tabloului nu avusese decât cel mult douăzeci şi cinci de ani. Aşa că decise să se uite mai de aproape, umezindu-şi chiar degetul şi frecând uşor pânza într-un colţ.

Oh, ce tâmpit poţi fi, se boscorodi el înciudat, văzând cum murdăria dispăruse aproape imediat. Da, *este* o tânără. Nici nu-i nevoie măcar să cureţi tot tabloul ca să te edifici. Ba chiar ştii ce este. L-ai văzut pe perete, în biroul lui Bottando, acum vreo doi ani. Niciodată în viaţa mea, îşi zise el cu amărăciune, nu voi mai considera că memoria vizuală poate fi un atu.

Știa că trebuia să o sune pe Flavia imediat, dar mai știa de asemenea că, dacă și de data asta se înșelase, această veșnică oscilație a punctelor de vedere risca să-i pericliteze situația lui Bottando, făcându-l să pară un caraghios. Dar încrederea în propriile-i forțe i se risipea vertiginos. Pe de altă parte, dacă de data asta avea dreptate, tot acel subterfugiu recomandat de el nu și-ar mai avea rostul. Ce să facă acum, ce să facă?!? Dintr-odată, se simți din nou ca înainte: egoul dinamic și îndrăzneț de adineaori se evaporase complet. Foarte bine, ce naiba, având în vedere câte belele provocase efemera existență a celuilalt Jonathan.

Pentru a amâna decizia cât mai mult timp cu putință, se duse în dormitor și contemplă încă o dată desenul care îl fascina, în care nu mai vedea un copil orfan și neglijat, ci un prinț deghizat deocamdată în cerșetor. Acum, când știa cine era artistul, îl decepționa faptul că nu avusese perspicacitatea de a recunoaște stilul de prima oară când văzuse crochiul. Siguranța mâinii care trasase acele contururi ferme cu creionul, rafinamentul discretului joc de umbre și lumini sugerat de câte o linie conturată cu măiestrie, perfecțiunea întregului. Dar nu mai avea aceleași sentimente: atunci, se îndrăgostise de frumusețea eboșei; acum, știind că era de Leonardo, ceea ce se putea demonstra în mod incontestabil, nu mai simțea decât un fel de venerație profundă.

Decise să-și mai acorde încă o jumătate de oră. Pe urmă, va lua o decizie.

Peste trei sferturi de ceas, a conchis, cu părere de rău, că nu avea de ales. Era imperios necesar ca Flavia să afle întregul adevăr. Nu-l lăsa conștiința să facă altfel. Va fi fost dificil, dar nu dezastruos, dacă Flavia reușea să discute cu Bottando până ca acesta să intre în ședința aceea decisivă.

– Jonathan, e îngrozitor, bolborosi ea la telefon, până ca el să fi apucat să o salute complet.

– Cum, a vorbit deja? Dar nu era programat pentru ora patru?

– Au devansat ora ședinței.

– Oh, Dumnezeule! Și le-a povestit toată chestia? Cu Forster alias Giotto? Nu a avut niciun fel de rețineri? Mustrări de conștiință?

– De ce să fi avut *rețineri?*

Urmă o lungă pauză, cât Argyll încercă să digere informația.

– Cum adică? Tu nu i-ai spus? întrebă el, cutremurându-se de stupoare. S-a apucat să debiteze povestea despre Forster fără să știe că nu era decât o fabulație?

– N-am apucat, se scuză ea. Cum îți spuneam, au mutat ședința mai devreme. Și știam că, oricum, s-ar fi opus ideii. Marea porcărie este că nici nu mai era necesar. Bottando îl aranjase deja pe Argan, demonstrând că un cumnat al lui comercializează obiecte de artă furate și patronează jefuirea unor situri arheologice. Nu mai avea nevoie de ce-am născocit noi despre Forster. Așa că mai bine nu te ascultam și lăsam lucrurile așa cum erau.

– Mda, se apără Argyll. Nu te-a obligat nimeni.

– Știu. Îmi pare rău. Oricum, presupun că nu e nimic grav nici așa.

– Veți recupera niște tablouri. Mă gândeam că asta contează cel mai mult.

– Teoretic. În fine, presupun că merge și așa. Veronica e moartă, iar pe Winterton oricum nu l-am putea înhăța, așa că de fapt nu scoatem pe nimeni basma curată.

Urmă o nouă lungă tăcere; Argyll simțea că se învârtea camera cu el.

– Oh, bine. Perfect, atunci. Dar ce facem dacă adevărul... ăăă... va ieși vreodată la iveală?

– Nu văd de ce te gândești la o asemenea ipoteză. Eu sunt cea care mă voi ocupa de întocmirea rapoartelor, iar proprietarii actuali nu au de ce să trâmbițeze în lumea largă ce s-a întâmplat. Ceea ce nu vor face nici Mary și nici Winterton, dacă au cât de cât un pic de minte.

– Cum rămâne cu celelalte tablouri?

– Care celelalte tablouri?

– Cele pe care le avea Bottando pe lista lui, dar despre care Winterton nu a recunoscut nimic? Velázquez, bunăoară.

– Pfuu! Presupun că s-a înșelat. Eu nu cred ca ea să fi făcut și asta. Adică, Bottando nu e infailibil. Au fost doar presupuneri, în cea mai mare parte a timpului.

– Ah, bun, în regulă atunci.

– Tu când vii înapoi?

– Plec la Londra peste câteva ore. Mai am de rezolvat doar câteva detalii.

– Hai, te-aștept acasă cât mai repede. Bottando vrea să ne facă cinste în oraș.

Când a terminat să deretice în camera unde dormise și să-și facă bagajul, pregătindu-se de drum, Jonathan ajunsese la concluzia că singura persoană care ar putea să-i ofere niște sfaturi utile era Mary Verney. Doar ea era în măsură să-i spună cum să procedeze în continuare.

A găsit-o în salonaș, unica încăpere confortabilă din șandramaua aceea afurisită, cum spunea ea; stătea ghemuită într-un imens fotoliu victorian, citind o carte.

– Jonathan, dragul meu, ridică ea privirea, zâmbind, și își scoase ochelarii de pe nas. Te pregătești să mă părăsești?

– Așa se pare, da.

– Dar ce-ai pățit, dragă? Pari teribil de neliniștit.

– Am o problemă. Mă întrebam dacă...

– Dacă poți să vorbești cu mine? Sunt măgulită. Sigur că da. Te-ascult. Ce este, spune-mi? Nu-ți garantez că îți voi fi de prea mare ajutor, însă. Sunt încă destul de surescitată după ziua de ieri. Prea multe emoții.

Dulce cum era ea întotdeauna, însă de data asta Argyll nu a reacționat la fel de afectuos. Era prea preocupat.

– Există niște mici anomalii, înțelegi, spuse el. Găuri în pânza aparent intactă a dovezilor.

– Vai de mine. Mă lași să aflu și eu aceste mistere? Haide, spune-mi despre ce este vorba.

Fără să vrea, Argyll a zâmbit până la urmă. Nu se putea să nu te îmbunezi în prezența unei femei atât de amabile ca Mary Verney.

– Of, bine. Poate că tu ești exact persoana potrivită căreia să-i spun toate astea. Sau, mai bine zis, *singura* persoană căreia să-i pot împărtăși așa ceva.

– Sunt fascinată, zise ea. Dar mi s-a făcut și sete. Nu știu care e tema discuției, însă am convingerea că totul va suna mai bine cu un pahar de gin în mână. Sper că problemele tale nu sunt atât de grave, încât să fi făcut din tine un abstinent.

Argyll acceptă sugestia ei. Mary turnă în pahare, două porții substanțiale, cum obișnuia ea, după care se duse la bucătărie să aducă niște gheață și lămâie.

– Bun, spuse ea, instalându-se la loc pe fotoliu și uitându-se atentă spre Argyll. Care erau acele anomalii și de ce te încrunți atât de urât din cauza lor?!

Argyll sorbi din paharul cu gin și spuse:

– Fiindcă știu că respectivele anomalii arată că nu ai fost pe deplin sinceră cu mine, spuse el, mai jenat decât ar fi fost cazul în acele momente.

Urmă o lungă tăcere, în care Mary îl studie cu un aer consternat și îngrijorat deopotrivă.

– Dar știai asta, spuse ea după un timp.

– Adică, nouă ni s-a făcut milă de situația în care erai și am născocit o modalitate de a tapeta lucrurile, astfel încât să nu ai de suferit din cauza rudelor tale, continuă el, urmărindu-și ideea.

– Ceea ce am apreciat în mod deosebit, ripostă ea. Mai ales că era și în avantajul Flaviei, nu numai al meu.

– Așa am crezut și eu. Dar pe urmă am constatat că minți din nou.

– Din păcate, nu mai înțeleg nimic, crede-mă.

Argyll scutură din cap, aproape furios.

– Ba nu, înțelegi foarte bine. Ai înțeles în permanență cum stau lucrurile. Iar faptul că totul a fost din vina mea agravează și mai mult situația.

– Adică?

– Mi-ai fost simpatică, te-am îndrăgit. Și am lăsat deoparte orice precauție. Iar Flavia era presată de timp și, în ciuda intuiției și a rațiunii, s-a lăsat influențată de mine. Prin urmare, este doar din vina mea.

Se uită pieziș la el și îi sugeră să treacă la subiect.

– Dacă este adevărat ceea ce ne-ai povestit tu, înseamnă ca Veronica să fi furat toate tablourile de pe lista pe care ne-a dat-o Winterton. Altminteri, de unde să fi știut el locul în care se află acum toate acele opere de artă?

– Așa e. O măslină?

– Nu, mulțumesc. Bun. Acum, dacă pe listă ar figura tablouri pe care nu le-a furat ea, fiindcă nu ar

fi avut cum să facă acest lucru, atunci explicația ta de ieri devine neadecvată.

– Scumpete, tot nu înțeleg ce vrei să spui, crede-mă, dar continuă oricum. Sunt sigură că până la urmă vei reuși să mă lămurești.

– Două tablouri pe care Veronica nu ar fi avut cum să le fure figurează pe listă.

– Extraordinar.

– Pictura de Uccello, în primul rând. Despre care se presupune că ea ar fi furat-o, când era la pension. Numai că ea nu a studiat niciodată la acel pension. Nu a cunoscut-o niciodată pe della Quercia și nu a participat niciodată la recepțiile ei mondene. Fiindcă nu ar fi avut cum.

– Ce te face să crezi asta?

– Faptul că era deja măritată pe atunci. Soțul ei a murit când ei aniversau cinci ani de căsnicie. Scrie pe mormântul lui: anul 1966. Prin urmare, erau căsătoriți din anul 1961. Nu avea de ce să mai urmeze cursurile unei școli de maniere elegante pentru a se mărita, din moment ce ea avea deja un soț. Adică, e absurd. Și niște snoabe sclifosite, cum era della Quercia, nu ți se adresează cu „domnișoara Beaumont" pe când tu ești „doamna Finsey-Groat", și nici nu povestesc cum ulterior ai fi făcut o partidă excelentă când te-ai măritat. Și, ținând seama de cum vorbește lumea despre verișoara Veronica, babeta nu ar fi avut cum să povestească acum cât de drăguță ar fi fost aceasta ca domnișoară. Nu Veronica a fost trimisă acolo ca

să-și găsească un soț, ci tu ai fost cea care a studiat la acel pension.

– Hm.

– Pe urmă, mai este tabloul de Pollaiuolo.

– Parcă știam că inspectorul Manstead, ce om drăguț, stabilise că Veronica a figurat pe lista de invitați.

– Într-adevăr, așa este. Numai că Veronica nu s-a dus la acea nuntă. Nu ar fi putut, din moment ce era aici, unde inaugura serbările satului. În data de 10 iulie 1976. Într-o sâmbătă, mai precis a doua sâmbătă din lună. Adică ziua tradițională a festivităților locale. De la care Veronica nu lipsea niciodată. Am verificat și am găsit un reportaj foarte edificator în revista parohială. Cu acel prilej, Veronica a rostit un discurs fermecător și minunat lângă urnele tombolei. Cum spunea și George, niciodată Veronica nu a lipsit de la acest eveniment anual din viața comunității.

– Uluitor.

– Și, în sfârșit, mai există și fleacul acela cu furtul portretului Francescăi Arunta pictat de Velázquez. Tablou dispărut după două luni de la atacul cerebral suferit de Veronica. Sincer vorbind, imaginea ei abia mai târându-se pe străzile Londrei, cu un Velázquez legat de cadrul metalic cu ajutorul căruia se deplasează, mi se pare deja o elucubrație.

– Și tabloul ăsta e pe listă?

– Nu pe lista obținută de la Winterton. Flavia nu l-a luat în considerație, din cauză că nu existau dovezi în privința făptașului, deși tabloul era inclus

în lista lui Bottando unde avea toate marile lovituri date de Giotto.

– Vasăzică generalul s-a înșelat în estimările lui și Flavia a apreciat just, sugeră Mary, cu blândețe. Fiindcă e limpede că Veronica nu ar fi putut să fure tabloul de Velázquez, nu-i așa?

– Exact ceea ce subliniam și eu.

– Și atunci?

– Și atunci ce caută tabloul în sufrageria ta?

– Ah, zise ea. Bună remarcă. Recunosc, e o întrebare la care mi-e mai greu să răspund. Tu ce concluzii tragi din toată această situație?

– Simplu: Forster nu era Giotto. Și verișoara ta nu era Giotto. Tu, însă, ești Giotto.

– Și ce te aștepți să auzi de la mine acum? exclamă ea, râzând zgomotos.

– Mă aștept să pari vag amuzată și să mă întrebi cum am putut să ajung la o concluzie atât de nostimă, dar, vai!, atât de eronată.

– Nu, nu voi spune asta. Însă voi sublinia un aspect legat de premisele tale de bază. De ce m-aș hazarda să accept o investigație criminalistică în casa mea, când, neamestecându-mă deloc ar fi însemnat ca poliția să nu-și îndrepte niciodată atenția în direcția mea?! Care ar fi logica unui asemenea comportament?

– Ba nu, mie mi se pare foarte logic să procedezi așa, deși implicațiile sunt cel puțin supărătoare.

– Cum adică?

– Verișoarei tale îi ajung la urechi niște zvonuri dubioase. Nu știe ce să facă, așa că apelează la Forster, care a mai făcut servicii familiei în trecut. Forster cercetează cu atenție și, într-un final, vine cu dovezi că banii tăi sunt de o proveniență suspectă. Determină cu certitudine acest lucru exact după ce ai furat tabloul de Velázquez. Veronica îți face reproșuri vehemente. Și moare. Eu nu cred că și-a pus capăt zilelor, așa cum nu cred că a omorât-o Forster. Tu ai ucis-o, fiindcă te dăduse în vileag. I-ai strecurat intenționat doza suplimentară de pastile și ai lăsat-o singură în casă. Forster a făcut greșeala de a încerca să te șantajeze, în loc să se ducă direct la poliție. Atunci, iei decizia să îl ucizi și pe el, la momentul oportun. Însă, înainte de a face asta, trebuie să te asiguri că vei putea pune mâna pe toate dovezile aflate în posesia lui. Așa că, în loc de inepția aceea cu Fancelli care ar fi informat poliția, împotriva voinței tale, tu, de fapt, i-ai spus să se adreseze poliției, pentru a răscoli povestea cu Forster. Treaba a funcționat de minune. În clipa în care îl sun pe Forster, omul îmi dă întâlnire imediat și pleacă să aducă dovezile din ascunzătoarea unde le ținea. Winterton te anunță că omul a mușcat din momeală, tu te duci la el, îl omori și iei toate hârtiile.

– Și mărturisirea lui George Barton? Ai auzit cu urechile tale.

– George Barton nu a pomenit nimic despre faptul că el l-ar fi ucis. Toată conversația putea foarte

bine să nu se fi referit decât la faptul că el te văzuse ieşind de la Forster în seara aceea. Fiindcă îi eşti simpatică şi fiindcă Forster îi era antipatic, George îţi spunea că el, unul, nu va divulga nimic.

– Şi nu a divulgat nimic.

– Exact. Probabil, niciodată nu va pomeni nimic despre seara cu pricina. În satul acesta, este extraordinar cum toată lumea tace cu obstinaţie. Oricum, Forster a murit, tu ai distrus dovezile incriminatoare şi crezi că eşti curată ca lacrima. Până când îţi dai seama că noi căutăm alte dovezi. Prin urmare, din nou faci un gest extrem: arzi documentele lui Forster, în speranţa că noi vom continua să îl considerăm pe el vinovat, iar de dragul verosimilităţii strecori aluzii ici şi colo despre verişoara ta ţicnită. Te miri cum de reuşea să ţină hardughia asta, cu atât de puţini bani. Povesteşti cum avea crize şi fugea de-acasă. Cât de mult o pasionau operele de artă. Doctorul Johnson relatează că Veronica fura diverse lucruri, dar menţionează totodată că ştie asta fiindcă i-ai spus tu. Şi, în tot acest răstimp, exact sub nasul nostru, aici în casă există motivul: tabloul de Velázquez furat de la Milano acum doi ani; aşteptând, presupun, să fie preluat.

Mary Verney oftă profund şi se uită la el cu tristeţe.

– Îmi pare rău, Jonathan, spuse ea în cele din urmă, după ce analiză cum să abordeze problema, ca apoi să decidă că nu mai avea niciun rost să se ascundă. Cred că te simţi groaznic de minţit şi păcălit.

Asta era marea problemă. Mary Verney, într-adevăr, era o hoață și o ucigașă, exact cum îi demonstrase el adineauri. Din punct de vedere moral, cel puțin. Dar, în același timp, era o persoană șarmantă, pe care el continua să o îndrăgească. Fir-ar să fie de treabă!

– Da, e o exprimare cam indulgentă.

– Presupun că nu ai o părere prea bună despre mine.

– Două crime, Dumnezeu știe câte furturi, felul în care ai dat vina pe Forster și pe verișoara ta, faptul că ai manipulat-o pe Jessica Forster, că ne-ai mințit cu nerușinare pe toți – pe mine, Flavia, poliția. Am întâlnit oameni care sunt mult mai bine adaptați vieții în societate. Vreau să zic, de ce? Ești un om foarte drăguț. Ai inteligență, prestanță...

– Și puteam să fiu o femeie cinstită. Măritată cu un bărbat de care nu-mi păsa, făcând o slujbă care mă plictisea, îmbătrânind cu resemnare, dar înspăimântată că nu voi avea bani suficienți pentru a trăi decent, locuind într-un mic apartament sordid cine știe pe unde, asta fiind tot ceea ce puteam spera, după ce familia mea și-a făcut de cap. Da. Aș fi putut face asta. Dar de ce naiba, în fond?

– Și, în schimb, ai preferat să furi din bunurile altora.

– Poți să zici și așa, pufni ea, cu dispreț. Vasăzică sunt o hoață. De acord. Dar eu n-am distrus niciodată nimic și nici n-am luat de la cei care ar fi suferit

de pe urma pagubei. Cei mai mulți habar nu aveau de valoarea tablourilor pe care le-am luat. N-au făcut tărăboi decât mai târziu. Am furat treizeci și unu de tablouri. Cele nouăsprezece despre care ți-am spus noi vor reveni curând în mâinile proprietarilor inițiali. Dintre celelalte, unul câte unul vor reapărea în vizorul opiniei publice. În esență, se poate spune că au fost luate cu împrumut, așa cum sunt toate tablourile, de fapt. Nimeni nu poate avea drept de proprietate asupra unui tablou; nu ești decât un custode, pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp. Toate aceste tablouri există, în fond, iar multe sunt mai bine îngrijite decât erau înainte.

– Bine, dar conceptul de proprietate, dreptul legitim de a deține un bun...

– Oh, Jonathan, zău, te rog. Nu te mai umfla așa în pene. Chiar dacă te-am întâlnit doar acum câteva zile, te cunosc bine, crede-mă.

– Zău?!

– Suficient de bine pentru a ști că astfel de afirmații pompoase nu înseamnă mare lucru pentru tine. Tabloul de Velázquez, luat de la Calleone. Știi de unde au venit banii pentru a-l cumpăra? Din exploatarea țăranilor, secole de-a rândul, din masacrarea băștinașilor în America de Sud. Pollaiuolo, tabloul luat de la Dunkeld, aflat în proprietatea unui aristocrat englez care a împilat Irlanda vreme de două veacuri. Faptele mele au fost greșite, presupun. Dar măcar eu nu pretind că aș fi un binefăcător al maselor populare.

– Dacă nu ar fi vorba decât despre asta, aș fi tentat oarecum să îți dau dreptate. Dar nu a fost numai atât, știi și tu. Ai ucis doi oameni. Nu te simți vinovată pentru asta? Măcar un pic.

– Nu pot spune că sunt fericită, asta da, zise ea, cumva indignată. Nu sunt o psihopată, crede-mă. Dar ți-am spus deja că sentimentul de vinovăție nu-și are rostul. Ori o faci, ori nu. Simplu ca bună ziua. În cazul lor, n-am făcut decât să mă apăr. Erau amândoi niște șantajiști și niște căpușe, care nici măcar nu aveau curajul să admită cu fruntea sus cât erau de lacomi. Amândoi se mulțumeau să profite de pe urma faptelor mele, însă aveau tupeul să mă ia în derâdere, disprețuitori, și să mă critice pentru ceea ce făceam. Veronica, întruchiparea devizei *noblesse oblige*. M-a ignorat și a fost josnic de grosolană cu mine ani întregi. Ea a fost cea care l-a convins pe unchiul Godfrey să nu o ajute pe mama când, săraca de ea, era pe moarte. Veronica nici nu a vrut să știe de mine, până când nu a aflat că aveam bani. Atunci, a tăbărât peste mine, făcând paradă de afecțiune și prietenie, fiindcă voia să bag bani în restaurarea conacului Weller House, pe care visa să-l vadă din nou în splendoarea de odinioară. Veronica nu a câștigat, prin muncă, niciun sfanț în viața ei, dar nici nu i-a păsat vreodată de unde aveam eu bani, atâta vreme cât putea să profite de pe urma lor. Am fost de acord și, așa, am ținut-o pe linia de plutire. De fapt, era o modalitate formidabilă de a economisi

niște bani iliciți. Am făcut asta, însă, cu condiția ca în schimb întreaga proprietate să îmi revină mie, astfel încât, într-un final, oricum mi-aș fi recuperat toți banii. Mama mea îndrăgea acest conac, iar eu la fel. Mama ar fi trebuit să-l moștenească; am avut grijă, fir-ar să fie, ca măcar eu să pot să repar această nedreptate. Oricum, am plătit de două ori valoarea proprietății, cu toți banii pe care i-am băgat aici, până la moartea Veronicăi.

Veronica nu avea de ales, așa că a acceptat. Dar, imediat ce căpăta o infuzie substanțială de bani peșin, începea să urzească planuri cum să dea domeniul Weller House – care ar fi fost vândut de mult dacă n-aș fi fost eu – nu știu cărui văr. Era în stare de orice, numai să nu devin eu proprietara de drept.

– Și aici apare Forster, nu-i așa?

– Exact. Măgărița de Veronica a început să tragă sforile pentru a găsi un pretext de a rupe învoiala noastră, rămânând totodată cu banii. Așa că l-a adus pe Forster. Presupun că și-o fi dat seama cumva că era ceva dubios la mijloc, din moment ce eu aveam atât de mulți bani, care nu păreau să aibă vreo proveniență clară, însă nu era capabilă să dibuiască adevărul. A scormonit în trecutul meu, a stat de vorbă cu persoane care mă cunoșteau și, așa, a dat peste Forster, care i-a povestit că făcusem o mișculație cândva la Florența. Veronica i-a spus să se informeze și să afle detalii. Forster a aflat, tabloul de Pollaiuolo. Și Veronica m-a chemat de urgență aici, la sfârșitul anului

trecut, a scos la iveală dovada și mi-a zis că n-o să mai văd niciun ban din cei care mi se cuveneau. Și că nici să nu mă mai gândesc că voi moșteni Weller House, care urma să treacă sub administrația unei societăți, la care eu nu mai puteam avea acces. Veronica era pe moarte și de aceea se grăbea așa. Am reflectat un pic la aceste aspecte, după care am accelerat nițel evoluția naturală a lucrurilor. Asta a fost tot. Ce altceva să fi făcut? Nu concepeam nici în ruptul capului ca Veronica să-mi fure banii, înainte de a închide ochii definitiv.

– Și Forster?

– Forster a fost o jigodie, spuse ea, pe un ton gânditor, cuvintele contrastând straniu cu vocea ei moale și melodioasă. A lăsat-o gravidă pe Fancelli și a părăsit-o. Nu era el tatăl, chipurile, pretindea el. Fata era o târfă. Putea să fie oricare altul. Membrii familiei Straga au zis că dacă della Quercia voia să mai aibă relații cu ei, Fancelli trebuia dată afară. Vremuri primitive, intolerante. Mi-a fost milă de ea. Nici originile mele nu erau cu mult mai respectabile.

Biata fată era într-o situație disperată. Am fost îngrozită. Am decis ca măcar eu să o ajut, dacă toată lumea îi dăduse cu piciorul. Familia mea mă trimisese în Italia ca să-mi găsesc un soț și să nu mai stau pe capul lor. Nu-mi trebuia mie să merg la un pension ca să-mi găsesc un soț, ce naiba. Voiam să mă descurc de una singură.

În fine, cum eu nu aveam bani ca să o pot ajuta pe Fancelli, m-am gândit că normal era ca familia Straga

să îi ofere sprijinul financiar de care aveam nevoie. Toți membrii familiei au plecat la biserică, duminică la ora zece punct. Întotdeauna rămânea deschisă o ușă laterală ca să se poată pregăti masa de prânz. M-am strecurat înăuntru, am luat tabloul și am plecat.

Cât de ușor a fost, spuse ea pe un ton plin de nostalgie. Cred că nici nu s-au prins că tabloul dispăruse decât abia după vreo două zile. Următoarea mișcare a fost să i-l pasez unui vechi prieten al mamei, care să-l vândă. Din nou, foarte ușor.

– Vasăzică nu Forster l-a luat? Toate chestiile alea spuse de Fancelli erau niște minciuni?

– Forster a dus-o în Elveția, unde a livrat coletul pe care i-l dădusem eu. Avusesem mare grijă să-l sigilez perfect. El, bineînțeles, pur și simplu l-a desfăcut. I-am dat niște bani ca să-i închid gura, și tot la fel, o mică sumă și lui Fancelli. Am susținut-o cu bani, până a născut, exact cum o finanțez și acum, când e pe moarte. Mi-a fost simpatică. Prin urmare, a fost dispusă să mă ajute.

– Și Forster nu a încercat să te șantajeze atunci?

– Nu putea. Cine l-ar fi crezut pe el, și nu pe mine?! Prin urmare, a fost simplu să scap de el. Toată povestea în sine a fost ceva simplu, de fapt. În ceea ce mă privește, din episodul Straga învățasem că a fura niște tablouri era un fleac, dacă știi exact ce faci. Și o altă învățătură: aveam un alibi natural. De câte ori se descoperea vreun furt comis de mine, poliția căuta întotdeauna un bărbat. „Făptașul a intrat probabil

prin..."; „hoțul a luat tabloul de pe perete..." Știam că niciodată nu le va trece prin minte că infractorul era, de fapt, o femeie, decât dacă făceam vreo greșeală gravă. Regret enorm dezvoltarea mișcării feministe, care a complicat mult lucrurile.

Prin urmare, mi-am văzut de treabă în continuare. Cu ajutorul primelor tablouri, mi-am putut rezolva impasurile financiare, o vreme. M-am întors în Anglia, m-am măritat cu Verney și m-am retras din activitate. Pe urmă, ticălosul ăla m-a lăsat cu doi copii, pe care trebuia să-i cresc. Am conchis, atunci, că furtul obiectelor de artă, ca ocupație permanentă, era o opțiune la fel de bună ca oricare alta. Am studiat istoria artei, până mi s-au terminat banii, am lucrat la o casă de licitații și la vreo două companii de asigurări, ca secretară, treptat-treptat mi-am făcut relații și am ajuns să-l cunosc pe Winterton, în care am văzut imediat un om ambițios, lipsit de scrupule, dar – în mod paradoxal – o persoană de încredere.

După patru ani de cercetări minuțioase, eram pregătită să acționez. Dețineam planuri detaliate privind amplasarea unor tablouri în vreo zece obiective, precum și scheme precise ale sistemelor de securitate, acolo unde existau; de asemenea, știam care picturi fuseseră fotografiate. Nu mai rămânea decât să le sustrag, una câte una, pe rând.

– Câți bani ai scos?

– Câștigam destul de bine deja. Piața obiectelor de artă era în creștere, desigur. Între 1971 și 1975,

am încasat aproape șase sute de mii de dolari; între 1975 și 1980, peste un milion. După aceea, nu am mai lucrat decât pe bază de comandă prealabilă, când clientul era deja identificat și achita un avans. Un intermediar, care niciodată nu intra în contact direct cu clienții, fără asistenți. Întotdeauna tablouri micuțe, oricum rame pe care să le pot cără singură. Și eram mereu extraordinar de precaută. Dacă nu îmi convenea situația, dădeam banii înapoi. Și întotdeauna insistam ca pictura respectivă să rămână ascunsă pe o perioadă de doi ani, reapărând doar după ce poliția renunța la orice investigații.

– Fra Angelico?

– Singurul meu eșec și totodată motivul pentru care purtăm acum această discuție. Mă infiltrasem în casă, lucrând ca femeie de serviciu – o modalitate foarte practică de a-ți face intrarea, apropo. Așa că, desigur, a trebuit să mai rămân acolo după aceea, câteva luni: prea ar fi bătut la ochi dacă dispăream imediat. De aceea a trebuit să îl folosesc pe idiotul ăla de Sandano, pentru a scoate obiectul din țară. Mare greșeală. Nu l-am contactat direct, bineînțeles, așa că nu era niciun pericol, însă am pierdut tabloul.

– Și Velázquez, la Milano?

– Pe ăsta am fost nevoită să îl iau, fiindcă primisem deja banii pentru Fra Angelico. Afacerea a eșuat, așa că le-am oferit o altă variantă. Au insistat pe Velázquez. Nu mi-a convenit, fiindcă știam că exista o reproducere, ceea ce însemna că putea fi identificat;

stilul meu de lucru, în mod normal, excludea tablourile foarte cunoscute. Voiam să mă achit însă de acel contract, ca apoi să mă pot retrage din activitate. Am îmbătrânit prea mult ca să mă mai ocup de așa ceva. Am insistat însă ca tabloul de Velázquez să rămână scos din circulație timp de doi ani înainte de a-l livra. Când am moștenit Weller House, m-am gândit că era locul ideal în care să-l păstrez.

– De ce? Nu ți se părea riscant?

– Trebuia să îl țin undeva, iar seifurile bancare sunt cel mai transparent loc cu putință: te dai de gol imediat. Știu că băncile, teoretic, nu își bagă nasul. Însă nu-mi venea să-mi las viitorul la cheremul onestității unui bancher. În afară de asta, după ce am ascuns documentația, am băgat pânza într-o ramă potrivită și am mânjit totul bine, arăta destul de convingător. Pe urmă, i-am chemat pe nătărăii ăia de la casa de licitație. Au măturat din priviri totul într-o jumătate de ceas – pentru care m-au taxat cu o sumă exorbitantă –, trecând rapid peste tabloul de Velázquez.

Așadar, în vederea exportului, dețin acum certificate de la Patrimoniul Național, de la casa de licitație și de la fisc, în care se spune că este un tablou de Kneller, chipurile, valorând cinci sute de lire, din cauza stării proaste în care se află. Perfect. Asta este marea calitate a experților: lumea îi crede pe cuvânt. Însă aveam dreptate să fiu îngrijorată. Exista o reproducere, cu ajutorul căreia tu ai recunoscut tabloul. Chiar dacă ți-a luat ceva timp până să te dumirești.

– Ce s-a întâmplat cu Forster, totuși? întrebă Argyll, ignorând critica la adresa competenței lui profesionale. El cu ce te avea la mână?

– Episodul din Florența, documente referitoare la Pollaiuolo și niște chestioare pe care la adunase comparând evidențele unor case de licitații cu inventarele de aici. Adică, nu ar fi putut dovedi nimic privind moartea Veronicăi, însă existau suficiente elemente prin care să mă lege convingător de două furturi. Și odată ce începe o investigație... Pe scurt, Forster voia să răscumpăr cu bani toate probele pe care le avea împotriva mea.

– Și, în consecință, l-ai ucis?

Mary părea mâhnită de faptul că Jonathan putea să aibă o părere atât de proastă despre ea.

– Nu. Am fost de acord, spuse ea, cu reproș în glas. N-am obiceiul să omor oameni, să știi. Am acceptat. Și de fiecare dată când îi spuneam că sunt de acord, el urca prețul. Luasem un milion pe tablou, cu încă un milion la livrare, peste o lună-două. Un preț de duzină, dar la naiba, ce să fac?! Forster cerea trei milioane pentru hârtiile lui jegoase. A întins coarda prea mult; nu puteam accepta așa ceva. Mi-am pierdut răbdarea. M-am dus la Fancelli și l-am trimis pe Winterton la Sandano. Poliția a mușcat din momeală, apari tu, Forster își ia din seif probele incriminatoare.

– Și tu îl aranjezi pe Forster. Doamne Sfinte!

Cu fața îngropată între mâini și ochii strâns închiși, Argyll își frecă obrajii cu palmele, rumegând informațiile și înțelegând enormitatea greșelii lui.

– Îmi pare nespus de rău, Jonathan, zise ea cu blândețe. Te simți jignit, probabil, și suferi că am profitat așa de credulitatea ta. Îți dau dreptate. Te-am îndrăgit mult în ultimele zile; mi-aș fi dorit enorm ca lucrurile să se termine altfel. Dar ce puteam să fac? Doar nu era să intru la pușcărie fiindcă mi-ești atât de simpatic, nu crezi?!

Argyll încuviință din cap, cu un aer trist. Nici nu era în stare să mai judece bine în acel moment.

Mary Verney continua să se uite la el, cu multă căldură și afecțiune, cel puțin în aparență.

– Întrebarea este, *tu* ce vei face?

– Hm?

– Vei fi un model de probitate și corectitudine? Te vei duce la Flavia și îi vei povesti ce ai aflat? N-am de gând să sar cu toporul la tine, dacă de asta ți-era teamă cumva. Există o diferență, crede-mă. Între tine și ei.

– Mă bucur să aud asta, oftă Argyll.

– Ei, bine?

– În alte împrejurări, aș fi fost fericit să îți cer sfatul. Aveam o părere extraordinară despre discernământul și puterea ta de judecată.

– Mulțumesc. Îți pot prezenta opțiunile, dacă vrei. Voi fi părtinitoare, evident, însă tu îți vei da seama cât de corecte sunt aprecierile mele.

– Te-ascult.

– Demersul cetățeanului leal și principial, spuse ea, pe un ton iute. Te duci direct la Manstead. Vă rog, domnule. Doamna Verney este o hoață. Cu tabloul de Velázquez și cu indiciile pe care le prezinți, poliția ar avea toate motivele să mă condamne pe mine și pe Winterton. Mă îndoiesc că m-ar acuza de uciderea lui Forster sau a Veronicăi, totuși. Nu există absolut nicio dovadă. Zero tăiat; George nu ar spune niciodată nimic.

Oricum, se face dreptate: eu ispășesc păcatele unei vieți trăite greșit. Splendid. Dar, pentru satisfacția de a mă băga pe mine la închisoare timp de câțiva ani și mulțumirea de a recupera încă un tablou, vor exista costuri de suportat. În principal, în ceea ce o privește pe Flavia, care va fi nevoită să găsească niște explicații foarte întemeiate pentru faptul că și-a indus în eroare șeful, a mințit poliția britanică și, în esență, a uneltit pentru o pervertire majoră a cursului justiției. Toate acestea făcându-le la recomandarea ta, dacă mi-amintesc bine. Flavia, înțeleg, este oricum supărată de ceea ce s-a întâmplat. Să vezi cum o să fie dacă va auzi și asta.

Argyll se frecă la ochi, gemând surd.

– Din câte mi-ai spus, nici șeful ei nu va ieși prea bine din chestia asta, ținând seama de tromboanele cu care și-a păcălit superiorii, continuă ea. Spunând că el n-a știut ce s-a întâmplat nu-i va impresiona deloc; în plus, îmi imaginez că tipul pe care tocmai l-a umilit la ședința aceea abia așteaptă să-și poată lua revanșa.

Argyll se uita la ea, împietrit de consternare.

– Continuă.

– Cealaltă opțiune este să urmezi sfatul pe care dorești atât de mult să îl dai celorlalți. Uiți complet ce a fost cu mine, cu Forster, cu Veronica, cu Winterton, cu Velázquez, nu te mai gândești la nimic din toată povestea asta. A ieșit un dezastru când ai început să-ți bagi nasul aici. Acum, ai posibilitatea să agravezi situația sau...

– Sau?

– Sau nu. Să nu faci nimic. Să dai uitării totul.

Argyll se prăvăli cu totul în fotoliu, cu ochii pironiți în tavan, reflectând.

– Uite, spuse ea. Poate că nu mai este cazul, acum. Însă am vrut să-ți dăruiesc asta, la plecare.

Și îi dădu o cutie. Argyll o despachetă și scoase capacul de carton. Înăuntru, înfășurat în foiță de hârtie, se afla desenul unei mâini.

Un Leonardo da Vinci. Exact ceea ce-și dorise el mereu.

– Presupun că putem considera că mulțumirile au fost deja rostite, în situația de față, zise Mary, pe un ton sec. Ai spus că îți place mult acest desen, iar pentru mine nu înseamnă nimic. Un simbol al afecțiunii pe care ți-o port. Nu-i ceva prea valoros, din păcate, însă am sperat să îți aducă aminte cât de bine m-am simțit în compania ta în ultimele câteva zile. Ceea ce este absolut adevărat, deși presupun că nu mă mai

crezi. Îmi pare foarte rău că totul a ieşit aşa, însă sper să accepţi oricum acest dar. Cu scuzele mele.

Argyll se uita amărât la ea şi la desen. Oh, ce tâmpenie. Tocmai într-un asemenea moment penibil să i se dea cadou un Leonardo, fir-ar să fie?! E un coşmar, se gândi el.

Până în dimineaţa asta, ar fi fost dispus să-i spună lui Mary Verney ce reprezenta în realitate desenul acela banal în aparenţă. Ar fi sărbătorit împreună pentru competenţa lui în materie de artă şi pentru norocul care dăduse peste ea, pecetluind astfel prietenia lor trainică. Nici în ruptul capului nu ar fi fost în stare să îl ia şi să tacă, chiar dacă aşa ar proceda un adevărat dealer de artă, un Winterton, bunăoară. Dar acum? Onestitatea părea o atitudine deplasată, ţinând seama de circumstanţe.

Se uită din nou la desen, la rama prăfuită, cu geamul fisurat. Vânzându-l, ar obţine capitalul necesar pentru a deveni un dealer consacrat, cu şanse de a încheia afaceri rentabile. Doamne Sfinte, nici nu ar mai avea nevoie de afaceri rentabile. S-ar putea retrage, cu un venit confortabil. Uite aşa poţi avea succes în profesia aceasta, se gândea el. Prinzi ocazia şi o ţii bine, cu amândouă mâinile, ca să nu-ţi scape. Uită-te la Winterton. Aşa a început şi el.

– Şi dacă aleg să mă duc la poliţie?

– Atunci, îţi păstrezi puritatea morală şi respectul faţă de tine însuţi, însă ar trebui să trăieşti cu ideea că toate costurile acestei indecizii principiale

care te caracterizează sunt suportate de altcineva. Mai precis, sunt suportate de logodnica ta. Fă așa, dacă asta vrei: nimeni nu te poate opri. Dar în acest caz, ți-aș recomanda să începi să îți cauți altă iubită, fiindcă Flaviei i s-ar părea dificil să te poată ierta. Știu asta, pentru că și eu aș simți la fel. Tu i-ai spus că era de datoria ei să ajusteze adevărul spre binele lui Bottando, iar ea te-a ascultat și a făcut exact asta. Tu nu ești dispus să faci același lucru pentru ea?

Oricum, reluă ea, privindu-l aspru și insistent, indiferent ce vei face, hotărăște-te mai repede de data asta: indecizia și sentimentele nerelevante de vinovăție sunt într-adevăr cele mai mari defecte ale tale. Însă, orice vei face, ia desenul.

– Nu-mi trebuie.

Mary Verney luă desenul și scoase o brichetă, ținând-o sub el.

– Nici mie. Ori îl iei tu, ori nu-l va avea nimeni niciodată.

– Îl iau. Îi iau, se grăbi el să spună.

– Nu știu de ce contează pentru mine, dar așa este.

Mary Verney ridică din umeri, consternată de ea însăși parcă, după care puse paharele și sticla pe tavă, lăsându-l pe Argyl să se holbeze melancolic în șemineu. De zece zile, se părea, toți oamenii cu care se întâlnise îl îndemnaseră să ia o decizie. Niciodată nu crezuse despre el însuși că era atât de slab de înger, însă opinia majorității părea să fie împotriva lui. Un pic cam greu de suportat ca o ucigașă să îți țină lecții de

morală, însă cu siguranță nimeni nu ar fi putut spune despre ea că era copleșită de îndoieli și incertitudini.

Și, în plus, avea perfectă dreptate într-o anumită privință. De data asta, Jonathan Argyll trebuia să se decidă rapid. Se uită la desen. Era atât de frumos, mai ales că niciodată nu visase să aibă așa ceva. Moresby Museum ar fi gata oricând să-i ofere o avere pentru a-l avea. Însă, oricât de splendidă era această mică operă de artă, acum întruchipa pentru el toate greșelile prostești pe care le făcuse în ultima zi. Se holba sumbru la desen; ciudat, cum de se gândea acum la asta, și nu la Forster. Folosește-ți puterea de judecată, își spuse el. Are Mary dreptate? Încercă să vizualizeze scena. Flavia l-ar crede. Poliția ar veni înapoi. Nu ar mai exista niciun Velázquez. Nimeni din sat nu ar ciripi nimic. Nu prea existau șanse de a urni lucrurile din loc.

Și dezavantajele? Vor fi nevoiți să cheme poliția engleză, care va fi obligată să întocmească un protest formal. Flavia nu ar ieși deloc bine din chestia asta. Cât despre Bottando... Nu. Și aici Mary avea dreptate.

Și Leonardo. Oare chiar putea accepta să vadă cum o operă de artă de o asemenea valoare este distrusă, doar fiindcă el era prea ofuscat că fusese învins?! Asta nu ar înrăutăți și mai mult lucrurile? Ba da. Dar dacă lua desenul, accepta compromisul. Acesta era și rostul cadoului, bineînțeles.

– Bun, spuse ea. Cum o să fie?

– Spune-mi un lucru. Zici că ai furat treizeci și unu de tablouri?

– Treizeci și două, incluzând și pictura de Fra Angelico. Dar pe asta nu o pun la socoteală.

– Și cele nouăsprezece despre care i-a povestit Winterton Flaviei?

– Erau cele ale căror noi proprietari nu ar putea să ne identifice. Celelalte trebuie să rămână ascunse, în eventualitatea în care cineva s-ar trezi vorbind neîntrebat. Sunt sigură că Flavia și-a dat seama de acest lucru, când a discutat cu el.

Așa stând lucrurile, nu prea mai rămânea ceva de spus. Mary Verney avea dreptate. Oricum, el nu putea face nimic. Așadar, simulând o siguranță de sine pe care era departe de a o simți, Argyll se ridică în picioare și luă desenul. Mișcarea era răspunsul lui la toate întrebările, ceea ce Mary înțelese imediat.

– Bine, spuse ea, cu gravitate. Sper să nu te deranjeze dacă îți spun că ai luat decizia corectă. Și, dacă tot ai sărit și peste acest obstacol, ce-ar fi să continui cursa și să te însori cu Flavia?!

Argyll zâmbi trist și se îndreptă tăcut spre ușă.

– Jonathan.

Se opri și se uită la ea.

– Efectiv, îmi pare rău, să știi.

Argyll dădu înțelegător din cap și ieși.

Peste câteva minute, Weller House dispărea deja din oglinda retrovizoare a mașinii cu care Argyll se îndrepta spre autostradă, pentru a ajunge la Londra și, de-acolo, la aeroport. Viră un pic spre axa drumului,

pentru a-l ocoli pe George Barton care mergea pe jos spre casă. El, cel puțin, ieșise bine din toată povestea. Îi făcu cu mâna, după care ajunse la porțiunea de drum pe care patrulase în sus și în jos, acum câteva zile, pentru a-i atrage atenția agentului de poliție Hanson. Era foarte abătut și nu-i ieșea din cap ce se întâmplase. De fiecare dată când încerca să nu se mai gândească la asta, îi venea în minte superbul, detestabilul desen de pe scaunul din dreapta. Cel mai măreț triumf al lui, și poftim ce a trebuit să se întâmple până să-l poată face public.

Fără să-și dea seama ce avea de gând să facă, reduse viteza și intră cu mașina pe drumul îngust, opri în fața casei și se dădu jos. OK, își zise el. Flavia poate minți pentru Bottando, atunci pot și eu să fac același lucru pentru ea. Asta ca să-mi fie învățătură de minte. Dar să fiu al naibii dacă voi accepta vreodată să mă transform într-un personaj de teapa lui Arthur Winterton. Nici gând, ce dracu'!

În casă, lumina era aprinsă, iar Jessica Forster i-a deschis când a bătut la ușă. Se gândea să o salute înainte de plecare. Cumva simțea că aveau aceeași soartă amândoi. Folosiți, manipulați, exploatați. Singura diferență era că ea nu părea să-și plângă de milă atât de mult ca Argyll.

– Urmează să plec, îi explică Jonathan. Am vrut să văd ce mai faceți. Numele meu este Argyll, apropo.

Doamna Forster zâmbi amabilă și tristă, insistând ca Argyll să nu mai stea afară în ploaie și să intre.

– Poftiți înăuntru, vă rog, domnule Argyll. Ați fost foarte drăguț că ați trecut pe la mine. Sunteți prietenul italiencei, nu-i așa?

Argyll îi răspunse că da, el era prietenul Flaviei, care fusese nevoită să plece în pripă și nu mai avusese timp să-și ia rămas-bun de la ea. Îl rugase pe el să facă asta pentru ea.

– Să-i mulțumiți pentru gândurile bune, răspunse Jessica Forster. E o femeie foarte amabilă. Știți, singurele persoane care s-au purtat frumos cu mine, de când s-a întâmplat toată nenorocirea asta, sunt domnișoara di Stefano – pe care nu o cunosc aproape deloc – și doamna Verney, pe care n-am simpatizat-o niciodată. Toți ceilalți m-au evitat, de parcă aș fi suferit de vreo boală molipsitoare. Se gândeau probabil că voi fi arestată pentru uciderea lui Geoff.

– Cum vă simțiți acum?

– Îmi revin, presupun, spuse ea, ridicând din umeri. Încerc să îmi refac viața cumva. La asta trebuie să mă concentrez acum. Bine măcar că nu mai am de ce să-mi fac griji. Poliția mi-a spus că a fost vorba despre un accident. Știți, îmi pare bine. Geoff avea defectele lui. Știu asta mai bine decât oricine, dar ar fi fost oribil să moară ucis.

– Da. Sigur, îmi imaginez că va fi greu, dar că până la urmă vă veți obișnui, încetul cu încetul. V-ați gândit ce veți face?

– Nu, aproape deloc. Voi pleca să locuiesc la Londra, probabil. Am să încerc să-mi găsesc un serviciu,

deşi Dumnezeu ştie ce voi face. Nu am niciun fel de specializare. Dar am detestat întotdeauna viaţa la ţară, iar acum, când nu mai trebuie să-mi port decât mie de grijă, pot pleca de-aici. Urăsc vacile, bârfele din sat şi serbările locale. Presupun că va mai trebui să rămân un timp, ca să văd ce voi face cu toate lucrurile lui Geoff. Deşi, în mare, cam ştiu care este situaţia. Nimic altceva decât datorii. Nici nu-mi vine să cred că e adevărat ce s-a întâmplat.

Argyll îşi exprimă compasiunea, spunând că nici lui nu-i venea să creadă. Se gândea că doamna Verney fusese un pic cam severă în privinţa Jessicăi Forster. Nu era ea o persoană energică, însă avea o fire plăcută şi, în felul ei, era curajoasă. Ar fi meritat să fie tratată mai bine decât fusese.

– Situaţia lui financiară era dezastruoasă când a murit?

– Aşa se pare, spuse ea, zâmbind cu dârzenie. Acum am rămas de una singură. Nu există economii, nu există asigurare, dar în schimb sunt multe datorii şi ipoteci. Nici măcar tablourile lui nu valorează mare lucru, mi s-a spus.

– Of, da. De fapt, continuă el, n-am venit doar să îmi iau la revedere. Am vrut să vă aduc asta.

Şi îi dădu micul pachet.

– I-a aparţinut soţului dumneavoastră. Vi l-a lăsat moştenire.

– Presupun că va trebui să găsesc proprietarul de drept, se strâmbă ea.

– Nu. Acest obiect a fost al lui. Niciun fel de mișculație la mijloc. El l-a cumpărat; o tranzacție curată, perfect onorabilă. M-am gândit că v-ar plăcea să-l aveți.

Jessica Forster desfăcu pachetul și se uită sceptică înăuntru.

– Nu știu ce să zic. E mic, nu-i așa?

– E mic, da. Dar în locul dumneavoastră, l-aș vinde. S-ar putea să vă ajute mult în problemele financiare pe care le aveți. La Los Angeles, există Moresby Museum, care dorește să achiziționeze asemenea lucrări de artă. O să iau legătura cu directorul muzeului și o să-i trimit detaliile despre crochiu, dacă vreți. Am toate informațiile necesare.

– Valorează cât de cât ceva? N-aș prea crede. Nici măcar nu e terminat.

– Lăsați-mă pe mine să mă ocup de aspectul bănesc al tranzacției, o liniști Argyll. Eu îi voi spune prețul pe care îl solicitați și voi avea grijă să îl obțineți.

Doamna Forster ridică din umeri iarăși, stupefiată de ciudățenia lumii în care trăia, după care luă desenul și îl puse pe un raft, deasupra televizorului.

– Sunteți foarte amabil, zise ea. Vă mulțumesc că v-ați gândit să mă ajutați. Firește, vă voi achita contravaloarea comisionului...

– Nu, refuză el cu vehemență. Nu, repetă apoi, cu mai multă blândețe. Este bine așa. E plăcerea mea.

– Bine, vă mulțumesc, spuse ea, cu simplitate.

– Nu-i nevoie, vă rog. E bine să nu povestiți însă nimănui despre asta, până când nu iau legătura cu cei de la Moresby Museum. OK?

– De ce?

– Tranzacțiile cu opere de artă sunt mai ciudate. Presupun că n-ați vrea să vă treziți cu o „vizită" din partea lui Gordon înainte de a pleca de-aici. În plus, dacă fiscul ar stabili că desenul face parte din averea soțului dumneavoastră, s-ar putea să nu aveți voie să-l vindeți, luni întregi de-acum încolo.

Doamna Forster încuviință din cap.

– Bine, atunci, spuse Argyll, dând mâna cu ea. Fug acum la Londra, să prind avionul. Mult noroc. Și, *vă rog*, aveți grijă de desen.

Și, acestea fiind zise, Jonathan Argyll, fost dealer de artă, a lăsat în urmă domeniul Weller, cu tot ce exista acolo.

Șofând acum spre Londra, constată că respira parcă mai ușor, așa că începu să compună în gând o scrisoare adresată universității internaționale, prin care accepta oferta lor de a lucra la catedră. Ba începu chiar să se întrebe cum naiba va putea el să le bage în cap unor adolescenți cu coșuri pe față toată acea subtilitate, grație și profunzime specifice artei baroce.

N-avea idee, oricum; nu se mai gândi deloc și, în schimb, se trezi fredonând o melodie.